Cristian Ardelean

Agenția

Câștigătorul Concursului de Debut
al Editurii Cartea Românească, ediția 2012

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Cristian Ardelean

Agenția

Câștigătorul Concursului de Debut
al Editurii Cartea Românească, ediția 2012

CARTEA ROMÂNEASCĂ

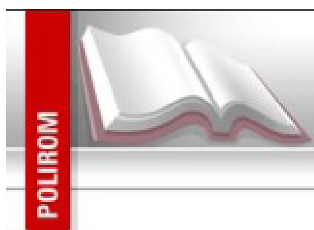
Cristian Ardelean

Agenția

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2013

www. cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sect. I

ISBN ePub: 978-973-46-3728-7

ISBN PDF: 978-973-46-3729-4

ISBN print: 978-973-23-3016-6

Coperta: Radu Răileanu

Pe copertă: © iStockphoto.com/Onur Döngel

elefant.ro

CRISTIAN ARDELEAN s-a născut pe 15 octombrie 1989 în Bistriţa. Absolvent al Facultăţii de Drept (Universitatea „Babeş-Bolyai” din Cluj-Napoca), promoţia 2008-2012, în prezent este avocat stagiar în cadrul Baroului Cluj. Pasionat de fotbal şi şah. Publică cronici de carte în revista online artactmagazine.ro.

Tatălui meu

1

Probabil știi genul ăla de hrubă, în care intri și nu mai ieși. Sau dacă se întâmplă să nu-l cunoști, nu trebuie să faci o prea serioasă muncă de cercetare: în ultima vreme s-au înmulțit ca ciupercile după ploaie, concurează serios numărul farmaciilor și al agențiilor bancare. E o chestie simpatică, dacă stai să te gândești. Când te-ai născut tu, la parterele blocurilor abia numărai câteva chioșcuri prost aprovizionate și, eventual, niște cabinete medicale. Până s-au prins băieții că pastilele astâmpără senzația de foame, iar creditul o amână.

Dar nu despre asta vorbim aici, și chiar nu te interesează subiectul ăsta. Ziceam de hrubă. E un cuvânt voit puternic, forțat. Cred că l-am scăpat din resentiment, și mă simt obligat să-l retrag. De fapt, stabilimentul e curat, la standarde tehnice și de igienă și nici nu se fumează, de regulă, de când au dat ăștia lege că e nesimțire să pipezi în spații publice, cu unele excepții. Sunt construite la STAS, de regulă la parterele blocurilor vechi, pe care proprietarii le închiriază la prețuri de nimic, ca să mai aibă cu ce-și împlini pensiile. Știi și tu cum merg treburile mai nou, că doar nu ai trăit la Tropice. Ziceam că agențiile astea de pariuri au stilul lor de a te atrage, nu în felul ostentativ al cazinourilor și nici în cel voit grotesc, mizerabil, al crâșmelor de cartier. Au câte puțin din amândouă, și funcționează pe un principiu mixt. Ca în cazul crâșmelor, nu se deschid înainte de o anumită oră, gen zece-unșpe dimineața, în ideea că nu e în regulă să-ți spargi agoniseala zilei anterioare încă de cum cântă cocoșii. Desigur, asta e o inepție. Și ca la cazinouri, odată ce ai intrat, sticla mată de pe interior, aerul condiționat setat etern la aceeași temperatură (21 de grade, dar poți verifica și tu dacă ai fixul ăsta) și ecranele late te fac să te simți ca în

incubator. Ești protejat, timpul nu mai curge, alte griji nu-s.

Nu știu de ce-ți spun toate chestiile astea, de parcă ai fi genul de puritan care se trezește duminică dimineața ca să meargă la biserica de peste drum. Da, chiar. Știi că în caz de război e virtual imposibil să fim bombardați, fie și chirurgical? Convenția de la Geneva interzice strict atacarea lăcașelor de cult. La noi, dacă scuipi o gumă din deltaplan ai mai mari șanse să izbești crucea semeață a bisericii decât vreun trecător. Cred că și porumbeii au frustrarea asta, rahații lor își ating tot mai rar țintele. Iar mă iau cu prostii. Ideea e că știi și tu cum funcționează o agenție de pariuri, ce aparatură are înăuntru și ce personal minimal, direct dictat de imperioasa nevoie a profitului, se chinuie să angajeze. Eu vreau să-ți povestesc cu totul altceva, nimic din ce te-ai fi așteptat. Și n-are fir de legătură nici cu banii, nici cu viciul, nici cu satisfacția de a câștiga, nici cu satisfacția de a pierde.

2

Lângă mine e o agenție din asta. Stă în mijlocul intersecției, într-o casă veche, și are mai mult spațiu de desfășurare decât de obicei, din moment ce nu e o garsonieră confort doi reamenajată. În agenția asta cumva atipică nimic nu e ce pare. A, sigur că nu mă refer la șansele de câștig. Cotele sunt aceleași ca peste tot. N-au voie să le schimbe în funcție de adresă, dar de multe ori ce vezi scris pe oferta tipărită nu e totuna cu ce-ți apare pe ecranul calculatorului. Asta e, lucrurile se mai schimbă. Cerere și ofertă, nu e ca și cum totul rămâne bătut în cuie, informațiile curg. Păi numai eu știu de câte ori s-au oprit unele meciuri, suspecte de blat. Ei, de câte ori, și cum, când credeai că-s sigure treburile. Problema e tocmai cu asta, aici voiam să ajung. La un moment dat, din senin, treburile au început să devină sigure.

Pe nea Curcubete îl știi. Moșulețul ăla care stă mai jos de tine, și face o distanță apreciabilă în fiecare zi, să ajungă la agenția asta de lângă mine. Da, exact de asta se plimbă la oră fixă jumătate de oraș, cu același trening indiferent de condițiile atmosferice. Nu, habar n-am ce-l mai ține pe planetă la vârsta lui. Posibil să nici nu fie atât de bătrân pe cât pare. Deci Curcubete vine zilnic la agenția în cauză. Chestia asta se întâmplă, invariabil, la ora două, când deja a consumat trei-patru cinzeci la crâșma de vizavi. Vezi tu, nimic nu mă scoate în sărite mai mult decât cumulul de vicii. E de prost gust. Nici nu mai e vorba de bani sau timp aici. Cum să intri băut într-o agenție? Acolo nu mergi să dai în cap oamenilor, ca-n anumite județe de trist renume. Nu ai nevoie „să-ți faci curaj”. În agenție trebuie să calculezi. Să *calculezi*. Cifre peste cifre, probabilități. Șansa să se ducă pe copcă tot, indiferent despre ce sumă vorbim, e foarte mare. Că doar de-asta au casele de pariuri așa profituri mari. De pe urma lui alde Curcubete.

Mă, e inadmisibil să nu fii lucid în asemenea moment important al zilei. Dar m-am ambalat degeaba. Pe Curcubete îl știi, n-are rost să insist. Altceva voiam să-ți spun legat de el. E foarte irascibil, erupe ca un vulcan, tună și fulgeră când îl scoți din ale lui. Nu e nimic ciudat aici, în fond e ciufut ca orice moșneag. Dar în ziua aia blestemată o luase complet razna. Trebuia să fie zi de pensie, dar lucrurile merseseră prost. Logistica, birocrația, tot. Așa că destinul a făcut să intre nea Curcubete cu doar 5 lei în buzunar în agenție. Sigur, de obicei paria 10 lei, deci nimic în neregulă, dar asta pentru un om normal. Pentru un ciufut fixist, situația echivala cu blocarea roții hazardului. Știi tu, aia care te face să mai și câștigi din când în când, indiferent dacă te pricepi sau nu. Ei bine, în după-masa aia, Curcubete avea o ură nestăvilită pentru orice om din agenție cu mai mult de 5 lei în buzunar. Adică pentru toți.

— Mânca-v-ar focu' Gheenei să vă mănânce, Sodoma și Gomora s-a întors, istoria se repetă, fiii Satanei umblă pe pământ!

Nea Curcubete n-avea nicio treabă cu bărboșii de obicei, nu era bisericos, nu mergea la slujbă, nu ținea post, și-n general nu credea în propaganda de gen. Dar când se îmbăta și n-avea bani de pariat, cele mai expresive înjurături care îi ieșeau rămâneau cele cu tentă apocaliptică. Nimic de zis, îi ieșeau, chiar dacă erau simple simboluri golite de conținut. Cumva îl plăceam pe moș, eu și toată lumea de acolo.

— Să ard în ce foc vrei tu, dar să bată Arsenal!, râse cu putere Nicki-Păr-Mărunt, un haidamac de doi metri pe doi, cu slănină pe frunte, cap imens și mereu tuns la 3 mm, de unde și porecla.

Nea Curcubete l-a evaluat scurt, îl cunoștea de multă vreme, Nicki ar fi putut foarte bine fi bastardul lui, dacă văduva aia imensă pe care o frecventa el acum vreo 25 de ani nu ar fi făcut avort. Dar viața aduce surprize nebănuite. Și chiar atunci se întâmplă neprevăzutul, evenimentul care avea să schimbe total lucrurile. Totul s-a întâmplat rapid, banal, și nebăgat de cineva în seamă, ca mereu cu lucrurile decisive.

Curcubete i-a trântit cu obidă reținută un „bat pe mă-sa!” lui Nicki, iar haidamacul a râs și a pariat 100 de lei că Arsenal bate. Moșneagul s-a enervat, a scos bancnota deteriorată cu Enescu, singura pe care o avea, și a trântit-o cu putere pe tejghea, în fața angajatei. Mă, știi cum? Toată lumea din agenție s-a uitat cu milă cum bătrânul își pariază ultimii bani pe adversara lui Arsenal, ultima clasată.

— Ascultă la mine!, îmi zise Curcubete, privindu-mă adânc în ochi, cu o noblețe solemnă, dată de curaj și de alcool, precum și de nebunia ridicolă și caldă a momentului. Apoi îmi arătă biletul, să mă asigur că n-a blufat, și a ieșit în viteză, cu picioarele într-o oscilație perpetuă, din agenție.

Păr-Mărunt m-a luat de după umăr, și m-a privit și el serios, de data asta. Avea familiaritatea aia pe care ți-o dă aerul din agenție. Un soi de camaraderie, un pluton de netoți care luptă cu haosul, cu întunericul, cu hazardul.

— Ascultă la mine, prietene. Dacă Arsenal nu bate azi, moșu’ nu prinde ziua de mâine. Nu se poate să faci așa ceva, să pariezi invers în ciudă, bă, să vrei să aduci ghinion! Păi ce facem aici, mă?

Ce puteam să fac, i-am dat dreptate. Unul dintre principiile de căpătâi în viață trebuie să fie că nu-l contrazici pe un individ care are o frunte mai lată decât lungimea tibiei tale. O asemenea disproporție face inutilă rezistența, imposibil silogismul. Păr-Mărunt avea 130 de kile, deci avea dreptate. Astea sunt legile firii. Sau cel puțin, astea erau până în acea seară.

Ești deja nervos, m-am luat cu o introducere prea lungă. Nu-i nimic, important e să nu te plictisesc, enervarea poate fi canalizată spre o atenție alertă, te face receptiv. Doar un pic mai abuzez de răbdarea ta, dup-aia promit că o să merite. Meciul lui Arsenal se juca la opt seara, deci întrebarea era ce urma să facă nea Curcubete fără un sfanț, până la ora aia. Acasă n-avea de ce să meargă, era văduv, băut și plictisit. Mă gândeam să-l caut, să-l întreb ce-a fost în capul lui, să-l consolez, să-l liniștesc că a doua zi urma să vină

pensia, știi? Chestii de genul ăsta, banalități, sfaturi cum să nu-și mai piardă necugetat banii de acum încolo. Simțeam un impuls de empatie, de umanitate, de compasiune pentru scârba aia de om. Cumva, ceva din mine dorea să câștige ultima clasată, numai de-al naibii, evenimentul ăla ce ar fi echivalat cu căderea unui asteroid, lupta nefirească dintre un David falit și un Goliat în putere. Te prinzi și tu că nu l-am mai ajuns pe Curcubete. Parcă intrase în pământ, sau poate doar luase autobuzul. Asta e, doar nu jucase pe banii mei. Doar nu o să moară de foame.

Acum probabil îți dai și tu seama că am numărat orele până la meci și apoi l-am urmărit cu sufletul la gură. Ultima clasată avea cotă 10. La cei 5 lei pariați de Curcubete, ar fi câștigat fabuloasa sumă de 50 de lei dacă se întâmpla minunea. Dar era o chestiune de principiu, o problemă de onoare pentru un parior hârșit. Investisem multă speranță în acel meci. Nu pentru rezultatul final, care îmi era până la urmă indiferent, ci pentru șansă, pentru jocul ăla fin al hazardului. Curcubete era Ahab în luptă cu Moby Dick, văzuse gigantul și decisese să-l atace cu firavul, cu ultimul lui harpon. N-avea nicio șansă să-l doboare, dar nu-i păsa. Devenise o chestiune de viață și de moarte, o luptă cu sistemul, cu toată neagra veșnicie.

Nu cred că ții minte rezultatul meciului. N-a decis nimic în privința clasamentului final în acel ultim sezon, până la ăsta, care încă se mai desfășoară. Ciudat că nu ți-am mai scris de atunci, dar s-au întâmplat prea multe lucruri stranii, și am fost luat de val. Eram, poate, prea tânăr pentru ce avea să mă aștepte. Arsenal a câștigat. Nimeni n-a fost surprins, de altfel. Poate doar de scorul final, un timid 1-0, și de momentul marcării golului, în ultimul sfert de oră. Nu credeam că nea Curcubete era prea amărât de evidența deznodământului. Totuși, pe lângă obișnuita frică, simțeam și ură pentru Păr-Mărunt, cu încăpățânarea lui de a câștiga 15 lei la 100 pariați, și cu politica de pe atunci a caselor de pariuri, care te lăsau să joci cote foarte mici. Dar ciufutul moșneag

merita mai mult, merita o laudă, un omagiu pentru verticalitate, pentru tupeu, pentru impertinență. A doua zi, încă de la prima oră – da, chiar înainte de deschiderea agenției! –, aveam să-i fac o vizită.

3

Nu mai țin minte de unde știam adresa lui exactă, posibil să fi fost una dintre amintirile mele imaginare, tot mai dese în acea vreme, parcă prevestind agitata perioadă. Cert e că am nimerit și scara blocului, și etajul, chiar și ușa, fără să întreb vreun vecin curios și prefăcut afabil. Am bătut încet, apoi tot mai tare. Am insistat așa vreo două minute. Era clar că moșul nu dormea. Pensionarul, ca dușmanul de clasă, nu doarme niciodată. Plus că precis se trezise cu noaptea în cap să aștepte poștașul cu pensia. Sau să-l blesteme că nu venea nici în ziua aia. Așa că am apăsat pe clanță. Ușa era descuiată, ceva din nou surprinzător pentru un paranoic. Apartamentul său mic avea doar un hol scurt, care dădea spre o bucătărie, respectiv spre două camere lipite. Nesimțirea m-a făcut să-l caut în fiecare încăpere, pe rând, știind că undeva tot trebuia să fie. Numai la baie am avut bunul-simț să bat din nou. Nu era nici acolo. Ei, știi unde era? În cămară. Nici nu știu cum încăpuse acolo, în fața singurului corp de mobilă etajat, și mai ales cum reușise să lege ștreangul de niște cuie proeminente din tavan, unde fusese înainte, probabil, o lampă. Cadavrul moșului avea un aer ridicol, de păpușă de cârpă. Vai de curul lui. Cum să te omori pentru un meci, mai ales că nici n-ai pierdut o avere? M-am panicat. Eram primul care descoperisem cadavrul, mi-era frică să nu mă suspecteze cineva că l-am jefuit și l-am spânzurat, sau ceva în genul ăsta.

Am scos imediat telefonul și am sunat la Poliție, ca un cetățean onest ce mă pretind. Dar, cum n-ai trăit la Tropice în ultimii ani, știi prea bine cam cât de repede se mișcă organele la noi. Priveam deja alarmat ceasul de vreo 20 de minute și tot nu se întâmpla nimic, așa că am intrat în dormitorul moșului și am văzut, pe noptieră, un vraf de hârtii.

N-aveam cum să-mi refuz curiozitatea, așa că m-am apropiat de ele, le-am aruncat o privire, și familiaritatea semnelor înșirate pe colile alea albe m-a lovit, chemându-mă: 1, X, 2, SUB, PESTE…

Nu e corect ce-am făcut, normal. Nu faci așa ceva unui mort, mai ales când mortul încă atârnă. Dar în definitiv care e problema, doar nu l-am jefuit. Hârtiile alea n-aveau nicio valoare pentru nimeni altcineva. Parcă pe mine mă așteptau. Le-am adunat cu atenție, atent să nu le tulbur ordinea, și le-am îndesat în geacă. Apoi m-am postat în bucătărie, am deschis ușa frigiderului și mi-am desfăcut o doză de Sprite. A mai trecut cam un sfert de oră și s-a prezentat și echipajul. După ce l-au dat jos pe răposatul, pe nefericitul Curcubete, am fost de acord să merg la secție să dau declarația necesară. Casa aia îmi stârnea fiori, și mie, și agenților. Am furat (ce termen dur) eu niște foi, dar monstru nu-s.

Te gândești că mi-a fost frică vreo clipă, că mă așteptam să fiu atras într-un scandal sau chiar să-mi fie pusă în pericol libertatea din toată prostia aia fără margini. Nu, nicio clipă. Când te joci zilnic cu hazardul, când încerci să-l manipulezi, organele statului par niște simple mașinării defecte, simpatice. Le vezi mecanismul, știi ce vor, știi cum să le ocolești. Sunt banale și triste, nu merită să-ți pierzi timpul cu ele. Trebuie să cooperezi.

— Ce ați căutat acasă la nea Curcubete în dimineața asta? a venit, previzibil, prima întrebare, după ce m-au legitimat. Agentul avea cam vârsta mea, era vizibil afectat de faptul că ținuse în brațe un mort proaspăt și zbârcit, și voia să scape cât mai repede de toată tărâșenia. Se străduia să dubleze procedurala limbă de lemn cu un ton cald, care să mă facă să vorbesc relaxat. Îmi sugera că nu mă suspectează vreo clipă, să nu mă stresez.

— Îi mai făceam niște comisioane din când în când, uneori piața. Azi mă rugase să îi aduc doar niște suc, dar cum murise pe când am ajuns, l-am băut eu, am mințit fără să clipesc. Cum să le explici unor profani relația empatică intimă care se formează

între doi străini, dar care stau cot la cot în fața absurdului? Cum să le expui motivele puternice pentru care am simțit nevoia să-l consolez pe moș? Și mai ales, cum să le spui că m-am grăbit să-l vizitez, pentru prima oară de când ne știam, tocmai pentru a nu face un gest necugetat, să mă asigur că e bine? N-ai cum să percepi rațional lucrurile astea. Aveam de-a face cu oameni raționali, cu roți ale sistemului. Nu le scoate din cutie, spune-le ce vor să audă, și li se va părea că totul are sens.

— Și nu v-a spus nimic de natură să vă facă să credeți că urmează să-și ia propria viață? Ce precizie a termenilor, ce economie de cuvinte, ce poezie lemnoasă desăvârșită! Pădurea ar fi vuit de admirație la auzul unui asemenea poem. Acel tânăr agent probabil fusese printre primii clasați în promoția sa. O să ajungă departe. Dar ce te interesează pe tine toate astea? În timp ce îmi punea întrebarea asta, un legist deja inspectase superficial urmele de pe cadavru, văzuse clar tumefierile create de ștreang în momentul saltului, și mai ales observase că mortul avusese orgasm în clipele ultime. Asta e, ce să-i faci, o dubioasă chestie între orgasm și moarte, de parcă trupul se bucură de faptul că scârbavnicul suflet îl părăsește în sfârșit. Mă iau inutil cu vorba. Chestia e că mi-au mai pus niște întrebări banale, ca să aibă hârtii la dosar, apoi au decis că n-aveam cum eu, un cetățean după toate aparențele onest, să iau o viață de om, și m-au lăsat acasă.

Drept să-ți spun, mi-am adus aminte de hârtiile din geacă doar după câteva ore, de parcă n-ar fi prezentat vreo importanță pentru mine. Sau poate că am vrut să uit de gestul meu urât și, implicit, de consecințele sale. M-am îndreptat sfios spre hol, le-am scos și m-am uitat circumspect spre ele. Parcă eram un arheolog care făcuse o descoperire de senzație, vreo evanghelie apocrifă, sau vreun testament al unui personaj important. În definitiv, chiar așa ceva găsisem. Acele foi erau urletul de dincolo de moarte a lui Curcubete. M-am așezat comod în fotoliu, să le studiez atent.

Cu scris mărunt, pe prima pagină scria, pe post de antet „aprilie”, și imediat sub, nu mai puțin de 25 de meciuri, numerotate, ordonate. Franța, Anglia, Spania, Germania și câteva campionate nordice, mai obscure, accesibile doar veteranilor.

4

După toate aparențele, Curcubete evita campionatul intern, i se părea fie vulgar, fie expus blaturilor, fie pur și simplu prea viciat de surprize. În dreptul fiecărui meci, trona semnul aferent, 1, X sau 2, iar la câteva moșul alesese să joace numărul de goluri. Apoi, pe o a treia coloană, scrisese observațiile. La unele era o simplă liniuță, în ideea că ceea ce decisese ținea de domeniul evidenței, dar la altele erau rânduri întregi, înghesuite să încapă, despre forma de moment a echipei, despre accidentați, suspendați, despre arbitrul partidei. O întreagă analiză minuțioasă, capabilă să aducă succesul. Da, doar că ne aflam deja la începutul lui iunie, meciurile se jucaseră. Am dat pagina. Erau alte 25 de meciuri pentru luna mai, iar pe pagina a treia, în dreptul lunii iunie, erau doar 10 meciuri, ultimul dintre ele cel al lui Arsenal din acea seară. Un fior rece mă făcu să dau alert și a treia pagină. Pe următoarele 3, câte mai rămăseseră, tronau câte 25 de meciuri pe iulie, 25 pe august, 10 pe septembrie. De ce alesese doar 10 pe iunie, iar ultimul îl făcuse să se sinucidă?

Curcubete se dovedea mult mai încâlcit decât crezusem. Considerase luna iunie un punct de cotitură, un pas decisiv. Dar de ce? Atunci am analizat mai atent primele trei pagini. O să râzi, dar din acele 60 de meciuri jucate deja din aprilie până în acel moment, Curcubete le pierduse pe toate. Da, absolut pe toate. Inițial crezusem că mă înșală memoria, că așa ceva ar fi fost statistic imposibil, dar le-am verificat pe toate în arhiva stocată pe propriul calculator. Pierduse tot, absolut tot, meciuri grele și meciuri ușoare, surprize mari pe care le crezuse posibile, dar și meciuri ale favoritelor, pierdute stupid într-o zi proastă. Probabil nea Curcubete fusese blestemat la naștere, sau acumulase

nenumărate păcate care se compensau la pariuri. Mi-l imaginam mergând pe stradă într-o zi senină, cu un nor negru doar deasupra lui, udându-l până la piele. Pe el și doar pe el, ca-n desene animate. Pentru un om fără familie, fără viitor (posibil și bolnav), să nu-ți iasă absolut nimic la pariuri părea un motiv suficient pentru sinucidere, cel puțin din perspectiva mea. Acel meci din seara precedentă îi întărise convingerea că totul se terminase. Cine suntem noi să judecăm motivele celorlalți? N-am trăit cu ei, n-am fost în locul lor.

Deși primul impuls a fost să mă adâncesc într-o stare proastă, vecină cu depresia, m-am scuturat repede de gândurile negre. Nu, eu nu o să ajung ca el, cu siguranță! Ce naiba, nu ăsta e sfârșitul pe care-l aștept de la toată tărășenia asta. Am deschis calculatorul și am urmărit oferta pentru ziua respectivă. Mă simțeam ca un broker de la New York Stock Exchange. O avalanșă de cifre se rostogolea, se zbătea să-și facă loc între porțile percepției mele. Meciuri peste meciuri, multe cu rezultat dinainte evident, dar care precis aveau să se facă praf într-un fel sau altul. E o chestiune de încredere aici, exact ca pe bursă, doar că e semnul inversat. Când încrederea într-o valută crește, valoarea ei escaladează, o face mai greu de cumpărat. Când încrederea în abilitățile unei echipe, într-un meci dat, crește, cota ei scade, evenimentul fiind mai probabil. Dar din nou, într-un anume sens, o face mai greu de cumpărat. Cotele prea mici nu rentează, la fel cum cele prea mari sunt deseori prea riscante. Aurita mediocritate, prietene, sanctissima cale de mijloc. Jocul cifrelor e fascinant, un bâlci al deșertăciunilor, un carusel de numere absolute, eterne. E muzica sferelor, pentru cine știe să o audă. O muzică devenită, din păcate, uneori simplu hârșâit, scârțâit, zgomot. Pe scurt, în acea după-masă, cifrele nu-mi spuneau nimic. O păcătoasă neîncredere îmi desființa fiecare intenție de a paria, fiecare plan de a așterne pe foaie niște coduri pentru cote oarecare. Dacă de multe ori nu-mi păsa când aveam o pană de inspirație și alegeam la întâmplare

câteva meciuri pe care să le pariez, din simplu viciu, în acea zi nu puteam reacționa la fel.

Toată harababura cu sinuciderea, cu poliția, cu hârtiile mă cam dăduse peste cap. În definitiv, ce făceam eu acolo? După ani de zile, mă surprinsesem gândindu-mă la sensul lucrurilor. Pariatul era singurul meu viciu, una dintre puținele mele plăceri adevărate. Era modalitatea mea de a-mi petrece timpul liber, de a-mi goli mintea. Nu făcusem avere, nici nu pierdusem sume fabuloase. Nu m-am obosit vreo clipă să pun pe hârtie câștigurile și pierderile, dar cumva cred că aș fi ieșit ușor pe plus. Și când spun ușor, chiar asta înseamnă. O balanță imensă, în care singurul lucru cu adevărat pierdut era timpul. Într-adevăr, fie și doar pentru golirea minții și pierdutul timpului, agenția aia mă ajutase enorm. Trebuia să-i fiu recunoscător, ca unui străin care te primește la el acasă, nu-ți cere chirie și nici bani pe ce mănânci și bei, iar la final pleci știind că te poți întoarce oricând.

Dar acum nu aveam niciun chef să mă gândesc, și nici să pariez la întâmplare. Și nici măcar nu era vorba despre remușcarea de a arunca banii pe fereastră. Mă durea undeva. Necesitățile mele erau mici, reduse după ani de eforturi. O zgârcenie perfect calculată. Îmi permiteam să dau echivalentul unui pachet de țigări, în fiece zi, pe pariuri. Și-mi păstram plămânii curați. Am luat a patra foaie, cea aferentă lunii iulie, și am ales la întâmplare un meci, care urma să se desfășoare peste vreo patru zile. Curcubete zisese că la un meci între două echipe cu atac bun și apărări vraiște, se vor marca puține goluri. O nebunie, din nou. Am ieșit pe balcon, să iau o gură de aer proaspăt. Se lăsase seara, soarele se ascundea după un dâmb. Ce natură frumoasă, ce viață frumoasă, în definitiv. Ce mai contează toate rahaturile după care alergăm, toate calculele și cifrele pe care le facem. Am inspirat adânc, și am făcut două promisiuni solemne: prima, că nu o să mai pariez nimic timp de *trei* zile. A doua, că în a patra o să-mi

iau inima în dinți și o să mizez exact pe ce s-a gândit Curcubete. Ce avea să mă coste?

Te gândești că tot ritualul de purificare s-a desfășurat fără incidente. La naiba, dacă ar fi așa de ușor, aș face cure de câte o săptămână. Treceam zilnic prin fața agenției, era inevitabil, uneori de mai multe ori, la intervale scurte. Simțeam nevoia să intru, să salut lumea, să schimb câteva vorbe, măcar. Dacă ar fi fost așa de ușor! Din păcate, dacă aș fi intrat, toată lumea m-ar fi întrebat ce am mai pariat. S-ar fi format repede o șezătoare, un *brainstorming* în care fiecare își oferea ponturile. De acolo, nu aveai cum să mai scapi. Aveai aproape obligația morală de a paria ceea ce ai sugerat. Altfel, nu erai decât un profet mincinos, iar agenția era esențialmente un stabiliment iconoclast. Așa că, în prima zi, am reușit să mă abțin eroic. Am pus doar ochiul pe sticla mată, să încerc să trag cu ochiul înăuntru. Bineînțeles, n-am zărit nimic. Apoi am pus urechea, dar prin ușa termopan nu s-a auzit nimic. Era fără îndoială un univers aparte, izolat de lumea profană. Am reușit cu eforturi să mă îndrept spre casă, deși m-am întors de vreo două ori din drum. Mi-am făcut un ceai și m-am aruncat în fotoliu, ca după o îndelungată luptă cu strigoi. Curcubete părea să-mi spună: „așa, fiule, fii tare!”. Nu, nu te gândi că am început să am și halucinații. Mereu m-am lăudat cu o extraordinară tărie de spirit, care mă menținea treaz în fața pericolelor și alert, circumspect în privința paranormalului. Am dormit foarte agitat în acea noapte, măcinat de coșmaruri îmbâcsite.

A doua zi, devenise cumplit de greu. Corpul îmi zvâcnea, ticăind sevrajul. Dacă aveam să o mai țin mult așa, trebuia să mă apuc rapid de altceva, să îmbrățișez un alt viciu, probabil catastrofal pentru buzunar și teribil pentru sănătate. Nu eram pregătit pentru așa ceva, cum nu ești pregătit să schimbi macazul existenței tale în fața primului pericol. Ești bărbat, îi reziști, sau cedezi încercând. Deci n-am intrat, cu eforturi înzecite. Când îmi promit ceva, fac, indiferent de consecințe. Sunt mai încăpățânat ca un

catâr. Pentru a-mi astâmpăra „setea”, intram permanent pe internet să văd oferta, urmăream câteva meciuri pe zi *live*, la un moment dat mă gândisem chiar să-mi mai cumpăr un televizor, ca să pot urmări trei partide simultan, două la televizor și una pe internet. În noaptea aia, a doua, n-am reușit să dorm deloc. Mă temeam, pe măsură ce a treia zi – ultima din iunie – începea, să nu mă zombific, să devin un mort viu. Trecusem de la ceai la cafea, și nu mai mâncam mare lucru. Nu puteam să o mai țin mult așa.

Deja începeam să am fantezii cu pariatul. Visam cu ochii deschiși la ziua următoare, cum aveam să calc triumfător în agenție, renăscut, gata să mă iau din nou la trântă cu hazardul. Cum urmau să mă salute toți, să sară să mă susțină, crezându-mă bolnav, șubred. În fond, ce alt motiv decât boala grea poți avea să lipsești? Asta, sau ziua în care te însori. De regulă, dacă așa o veste ajungea în agenție, că un confrate căzuse la datorie, tăcerea se așternea, și un „Dumnezeu să-l aibă în pază” se auzea, abia șoptit, din majoritatea piepturilor. Pe lângă înjurăturile lui nea Curcubete, alea erau singurele referiri la divinitate din acel templu al cifrelor. Seara m-am plimbat un pic, să-mi aerisesc mintea. Am ocolit tot blocul, tocmai să evit să văd agenția. Tăcută, ea mă aștepta la locul ei, mă chema prin semnale de nimeni altcineva auzite, se străduia să se facă plăcută din nou, ca o amantă căzută în dizgrație. Degeaba, n-am cedat nici la întoarcere. De data asta am reușit să și dorm, mândru de ce realizasem și total permisiv pentru a doua zi.

5

Chiar la ora deschiderii, pe 1 iulie, acolo eram. Angajata m-a privit compătimitor, în timp ce se străduia să fixeze oferta tipărită în cleme. Nu o mai văzusem pe acolo, pesemne era nouă. Se schimbase și personalul în timpul „postului” meu. Nu am certat-o din priviri, la modul „cum îți permiți, vă fac vânzări dinainte să ai tu buletin!”, știam că lucra pentru salariul minim pe economie, își lua ironii zilnice sau apropouri în mediul ăla aproape exclusiv masculin. De fapt, singurele femei pe care le văzusem pe acolo (din proprie inițiativă și neînsoțite, prietenele tovarășilor de suferință nu se pun, sunt tolerate) erau Marieta, poreclită Bertha din cauza proporțiilor ei fizice excepționale și Lițuș, lesbiana al cărei nume adevărat nimeni nu-l cunoștea. Nimeni nu știa nici de ce i se zice așa, dar nu mai conta. Alura ei de handbalistă daneză retrasă, ochii răi și tot aerul supărat pe viață îi dădeau dreptul să fie acolo, valorau cât o pereche de „bile”. Pe Marieta nimeni n-a întrebat-o ce caută acolo. Părea veșnic tristă, o fi fost vreo văduvă care căuta compania bărbaților, sau avea motivele ei. Nu paria aproape niciodată, mai mult stătea pe acolo degeaba, ca un câine de pripas. Lițuș nu o înghițea, o înjura în fel și chip și îi striga să meargă acasă, că precis a uitat vreo oală pe foc. În hohotele generale, cota de popularitate a lui Lițuș creștea, dar Marieta nu se supăra. Auzise multe la viața ei.

Iar mă iau cu prostii. Chestia e că agenția era complet goală, fauna obișnuită stătea pe acasă, lingându-și rănile după seara precedentă (fuseseră o grămadă de surprize) sau erau prea mahmuri sau sictiriți să se deplaseze încă acolo. Oricum, o agenție goală e ca o crâșmă goală. Foarte rar perspectiva băutului de unul singur e atractivă. Mie nu-mi păsa, eram ca un sihastru readus la viață, care, după 40 de

zile de mâncat și inhalat rădăcini, mușc din carnea crudă a vreunui iepure prins cu sulița.

— Ia bagă un singur meci, te rog.

Avea figura aia de bovină tipică ultimelor generații, a căror capacitate de a învăța se limita la a citi poticnit și a scrie cu majuscule. Treaba ei era să tasteze niște cifre, iar de acolo calculatorul pricepea și singur. Trăiască mașinăriile.

— Oferta e pe perete, mi-a zis privindu-mă fix și mestecând nonșalant vreo gumă turcească.

— Nu e nevoie, știu codul pe de rost.

A dat ușor capul în spate și s-a relaxat, cu aerul că acum nu trebuia decât să-mi asculte indicațiile, era lejer. Ce naiba, tocmai acum nimeresc prima zi de muncă a cuiva?

— 32700. Sub.

Pentru indicația „sub 2,5 goluri marcate”, trebuia să tasteze doar „1”. Tasta „2” semnifica „peste 2,5”. Era simplu, două cifre. Dar fătuca s-a apucat să scrie în cuvinte „sub”. Programul s-a blocat. Fata s-a panicat. Apoi, când a încercat să reseteze programul, trebuia să introducă parola de siguranță. A uitat-o și pe aia. Ce netoată! Dacă ar fi fost Păr-Mărunt acolo, i-ar fi lăudat abilitățile în asemenea hal, că biata fată ar fi plecat plângând din agenție. Ăsta era modul lui alert de antrenare a „recrutelor”. Eficient, nimic de spus, a doua oară tastau la perfecție. Dar mă știi, nu pot fi așa nesimțit, plus că nu mă grăbeam nicăieri. Aveam toată dimineața la dispoziție.

— Alo, Nuți? Da, Nuți, spune-mi te rog care e parola, zise ea după ce se chinui să-și deblocheze telefonul stil cărămidă. Așa, trei, patru, șapte… Nu, sigur că nu o spun cu voce tare, se supără și-și dădu o palmă peste frunte. Așa… așa… gata, merge!

Am verificat de trei ori biletul. Până la urmă reușise. Aveam un singur meci, cotă 2,20. 10 lei pariați, profit eventual ceva mai mult de 10 lei. Dar era o chestiune de principiu, un omagiu adus unui om pe care pariurile l-au terminat. Dădeam morții lui un sens. Eram succesorul secret al moșului. Da, de data asta ai dreptate să te aștepți ca meciul să fi ieșit. Și

încă lejer. Deși, cum îți spuneam, echipele aveau atac beton și apărare franjuri, au ratat din toate pozițiile, chiar și un penalty, chiar și după ce de la oaspeți un fundaș a fost eliminat. S-a terminat chiar 0-0, fără nicio emoție. Era prima dată când moșul câștiga, în ultimele trei-patru luni. Ca artiștii de geniu, succesul lui nu avea cum fi decât postum, urmând ca eventualii lor urmași să le paraziteze memoria și drepturile de autor.

Desfășurarea ulterioară cred că o ghicești. Deși știam prea bine că acel rezultat fusese o întâmplare, am studiat atent și al doilea meci de pe foaia a patra. Și la ăsta, ca la precedentul, nu apărea nimic în dreptul rubricii „observații". Moșul era din nou sigur. Dar sigur a fost și înainte să moară, și o dăduse în bară în stil mare. Dar ce naiba, aveam deja vreo 11 lei profit, puteam să-mi permit să-i reinvestesc. Pe ei, și poate și suma inițială. De data asta, moșul simțea un egal la un meci foarte echilibrat din seria a doua italiană. Cotă trei. E drept că italienii făceau egaluri în prostie, dar să pui egal curat rămânea, în mare măsură, o loterie. Dar cine eram eu să-l contrazic, până la urmă. Cel mai important, meciul era chiar a doua zi, deci nu-mi lăsa timp să mă preocup cu gânduri negre.

Mergând să-mi scot banii, ghici cine era pe tură? Aceeași individă.

— 21 de lei. Poftiți. Felicitări, îmi zicea cu o privire impertinentă. Poftim, își râde de mine, de parcă am jucat pe banii ei, sau trebuia să-i aduc câștigul acasă. O fi derizorie suma, dar toată lumea uită că, fie și înainte de criză, marja de profit a majorității firmelor autohtone nu trecea de 8%. A majorității firmelor oneste, care nu practicau evaziunea fiscală ca sport, declarând numai pierderi. Eu aveam, în ziua aia, profit 110%. Nu ceream aplauze, dar măcar să nu mă ia peste picior.

— Nu mi-i da, păstrează-i. Ochii i s-au mărit substanțial, aproape i se umplură de lacrimi, de recunoștință. Probabil ar fi fost cel mai mare bacșiș pe care-l primise vreodată, în oricare dintre meseriile

patetice de pe urma cărora fusese nevoită să se întrețină, în timpul liceului și după. Asta în caz că l-a terminat vreodată. Apoi toată lumina i s-a dus, când i-am cerut să pună toată suma pe egalul preconizat între Bari și Brescia. Cât de crud am putut fi. Și nici măcar nu o făcusem intenționat. N-aveam nimic cu biata fată. Dar de-atunci încolo, nu m-a mai ironizat vreo clipă, și nici nu a mai greșit tastele, deși cred că, pentru a doua parte, o fi având și Nicki vreun merit, nu știu.

Trebuie să-ți spun câteva cuvinte despre Nicki, chiar dacă mă îndepărtez cumva de subiect, și chit că, probabil, ai auzit și tu destule despre el. În primul rând, să știi că nu e nici pe departe așa bătut în cap cum pare. Sigur, e haidamac, poartă mereu trening, adidași originali și un lanț de aur cu care lejer poți cravașa pe cineva, și are fruntea aia imensă pe care poți rescrie *Vechiul Testament*, dar n-are suflet rău. Numai eu știu de câte ori l-am văzut cu lacrimi în ochi în agenție, când pierduse câte un meci „sigur". Și asta nu doar pentru că paria mereu sume mari pe cote mici. Nu. Îl sensibiliza eșecul echipei ăleia, de parcă ar fi fost rudă cu ei, și știa că se întorceau acasă fără prima de victorie, rugându-se de semi-prostituatele cu care umblau să le cedeze măcar ele. Sigur, tot timpul încerca să-și mascheze emoțiile, semn de slăbiciune, dar nimeni în afară de mine nu le observa. Le era frică să-l privească în ochi, să nu creadă cumva că l-au jignit, l-au provocat. Pe mine mă tolera. Îl știam pe Păr-Mărunt de când avea părul mai des decât soliștii afro-americani ai anilor '70 și bătea toată ziua mingea între blocuri, ca și mine. Doar că el prefera mingea de baschet. De-asta a și crescut atât. Steroizii au intervenit ulterior. Cine sunt eu să judec, doar nu împărțim același ficat. Ziceam că e băiat sufletist. Știi tu, de obicei acordăm apelativul ăsta oamenilor care n-au nicio altă calitate, dar a căror existență nu ne ultragiază. Dar Nicki are suflet mare, pe bune. De multe ori chiar îi apăra de bătaie pe copii, pe ideea că nimeni nu îndrăznea să-l contrazică. Nesimțit a devenit abia ulterior, când a

ajuns să întoarcă mai mulți bani decât Bursa de Valori București, din afaceri numai de el știute. Nu mă prea interesa, nu pe seama mea făcea evaziune cu amărâta aia de firmă de import de mașini second-hand, nici cu cealaltă, de export de porumb. Ce treabă avea Nicki cu agricultura? Te mai miri că nu mai suntem grânarul Europei?

Ei bine, Nicki a fost primul care s-a prins că ceva nu e în regulă cu felul meu de a paria, la începutul ăla de iulie. Văzând că mă întorc și a doua zi după câștig (divizionarele B italiene făcuseră 1-1, scor înregistrat încă de la pauză) și repariez întreaga sumă (21 de lei ori 3, deci 63) pe un meci din liga a doua scoțiană, m-a tras deoparte.

— Ascultă, prietene, care e scorul?

— Peste 2,5, sper, i-am răspuns făcând pe neștiutorul, și zâmbind cumva forțat.

— Tu nu pariezi niciodată atât.

— Am o perioadă mai bună. Am mai redus din cheltuieli.

M-a scrutat necrezător, dar vădit curios. Paria și el, ca și mine, de mulți ani, simțea când cineva deținea informații inaccesibile celorlalți din agenție.

— Sper că nu te-ai înhăitat cu alde Sandu.

Clanul Sandu învârtea multe treburi prin cartier. Treburi care pe mine mă lăsau rece, cât timp niciun bătac cu care se plimba Sandu nu mă agresa, măcar verbal. Sandu n-avea nimic special ca înfățișare, nici măcar nu se îmbrăca extravagant, ca un pește din State, ori în treningul devenit uniformă la fauna intra-carpatică. Avea în jur de 50 de ani, purta același costum ponosit, bej (sau avea mai multe la fel), niște ochelari cu dioptrii mici, un nas alungit și un tic supărător: ridica mereu umărul drept când se ambala. Per total, dacă nu știai cine e și nu era însoțit de bătaci (sigur, asta nu se întâmpla vreodată), ai fi zis că e un profesor de chimie sau fizică, într-un liceu oarecare. Păr-Mărunt mă întreba de el dintr-un motiv foarte simplu: toată lumea din agenție vorbea de Sandu în șoaptă, aproape cu venerație. Se auzea că are legături cu mafia pariurilor din Singapore, că afla

de la ei ce meciuri urma să fie trântite. Se zvonea că făcuse avere așa, și că cei care reușeau să se apropie de el erau aranjați pe viață. Sau mă rog, cât timp rămâneau cuminți.

— Nu, mă, ești culmea. Așa mă știi?

Nu mi-a răspuns, dar m-a lăsat în pace, salutându-mă și urându-mi succes. Chestia e că eu nu aveam nevoie de succes. Eu știam dinainte ce urma să se întâmple. Zâmbești în sinea ta și e normal. Faptul că moșul a simțit două meciuri din 25 nu înseamnă ceva special, e jocul probabilităților. Ai dreptate. Atâta doar că sinuciderea lui a învăluit toată situația într-un aer mistic. Parcă știam că, dacă respectam cu sfințenie acele foi, ca pe textele revelatoare, nu aveam cum să pierd. Pioșenia mergea până într-acolo încât nu voiam să spun nimănui nimic despre ele, nici cum le dobândisem, nici de ce aveau ceva special, trecute prin botezul morții. Nea Curcubete se sacrificase ca Ana lui Manole, pentru a clădi edificiul semeț al certitudinii. Făcuse posibilă o oază de lumină într-un ocean de entropie. Îmi propuneam chiar, la finalul paginilor lăsate, să-i caut urmașii și să le donez o parte din câștig, să o ducă mai bine. Sau, dacă n-avea urmași (probabilitate mai mare), să donez o sumă unui liceu, în numele defunctului, ori să-i fac o mică statuie, sau o plachetă comemorativă, în fine. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama ce om mojic pot fi. Nici măcar n-am fost la înmormântarea lui. Nici măcar n-am încercat să-i caut un popă care, în schimbul șpăgii aferente, să-l îngroape creștinește pe bietul om, în cimitir. Asta e, va trebui să trăiesc și cu păcatul ăsta, mi-am zis imediat, trezindu-mă la realitate: cine mai văzuse hoț care să îngroape proprietarul jefuit?

6

Meciul din Scoția avea cotă 1,80. Cu tot cu taxa de administrare de 5%, la suma pariată de 63 de lei, ieșeau cam 108 lei câștig. Le rotunjeam mereu în minus, în ideea să nu pun vreodată vreo fisă de la mine. Să nu afectez cu impuritatea buzunarului meu divina magie a cotelor lăsate cu limbă de moarte de Curcubete. Sigur, era o superstiție penibilă, dintre cele pe care le acumulezi cu ghiotura într-o viață de pariat. Desigur, când spun viață, nu mă refer la zeci de ani, ci la câțiva ani trăiți alert. Dacă fotbaliștii au voie să nu-și schimbe chiloții ori șosetele cu care au câștigat un meci decisiv, aveam și noi voie să îmbrățișăm mici ritualuri. Ajuta la moral, influența scorul final. Vezi tu, participarea unui parior e întotdeauna activă. Noi nu stăm ca struțu', suntem acolo. La fel cum călugării din vârful munților se roagă continuu pentru bunul rotit al planetei (asta în cultele care au admis faptul că lumea nu e o farfurie susținută de patru elefanți care stau pe o broască țestoasă, sau invers – creștinismul nu se numără printre ele), noi ne concentrăm pentru bunul mers al meciurilor vizate. Meditația atingea uneori cote incredibile, reușeam să ne golim mintea complet. Se chiar auzea că, undeva în sudul țării, între brusturi și mărăcini, era un grup de pariori fanatici, care priveau toată noaptea mișcarea și căderea stelelor, pentru a ști scorurile de a doua zi. În ce măsură le și ieșea, te întrebi? N-am idee, nu se poate vorbi cu ei, par permanent loviți de streche. Dacă vrei doar părerea mea, cred că e plin câmpul ăla de cânepă, indiană ori ba.

Așa că îmi golisem mintea de orice grijă și speranță în după-masa aia. Cu toată diferența de fus orar de două ore, tot era abia ora 16,00 când s-a dat fluierul de start, deci 14,00 în Scoția. Pentru cine se joacă așa un meci, dacă toată lumea trebuia să fie la

muncă? Aș, tribunele erau pline. Un stadion de mărime medie, elegant, cochet. Fanii gazdelor urlau, nu scandau. Sunt convins că portarul oaspeților era permanent scuipat în ceafă, neintenționat, cu câte un val potrivit de apă, malț, orz și hamei. Oribil meci. Se aruncau mingile peste linia de mijloc, dintr-o parte într-altă, ca într-un meci de tenis între doi ciungi. „Meci de mare luptă”, comenta entuziasmat britanicul de la o televiziune de mâna a cincea, prinsă cu mare greutate de netul meu de mică viteză. Se vedea sacadat, cu un *lag* imens. Dar ce mă interesa pe mine era să se marcheze de trei ori. Autogoluri, henț-uri, offside-uri. Regulamentar, neregulamentar, nu mă interesa, să fie sănătoși. Dar erau total impotenți, nu ar fi nimerit poarta nici dacă o mutai în tribună, cam pe unde le aterizau toate încercările de centrare. 0-0 la pauză, șanse minime de ploaie de goluri în a doua parte. Ce imensă prostie. În sufletul credinciosului curcubetician, primele valuri de îndoială își făceau loc. Dacă foile nu conțineau adevărul? Dacă sacrificiul moșului nu fusese suficient? Dacă textul revelator mai avea nevoie de sânge vărsat pe altarul lui? Era musai să mă trezesc la realitate, să-mi revin din delir. Drept e că m-a ajutat și golul marcat imediat după pauză de oaspeți. Și golul egalizator 10 minute mai târziu. Și golul trei din minutul 70. Era deja suficient, dar băieții nu se mai opreau. 3-1, 4-1, 5-1, 5-2, 6-2! O nebunie totală, un scor de tenis la fel de improbabil ca un broscoi cu aripi. Ehei, dacă știam, puneam peste 3,5, la cotă mult mai mare. Piei, satană, gând necurat! Foile trebuiau respectate cu sfințenie, nicio improvizație, nicio tușă personală. Rolul meu era doar de instrument al destinului. De pix ce rescrie viitorul. Muza decedată îmi lăsase tot ce trebuia să fac, în cele mai mici instrucțiuni și observații. Lăcomia! Da, de ea trebuia să mă feresc ca de un monstru cu șapte capete. Dacă aveam să-mi aflu sfârșitul acolo, în agenție, doar lăcomia mă putea răpune, infiltrată în pivnița umedă a sufletului.

Pe de altă parte, trebuia să am mai mare grijă cu Păr-Mărunt. Nu încăpea vorbă, nu m-ar fi bătut. Nu din simple bănuieli, în orice caz. Și dacă nimeni nu știa de foile alea, cum ar fi aflat el? Chiar dacă ar fi aflat, i-aș fi zis că eu le-am scris, studiu aprofundat, tati, nu joacă. N-ai decât să te apuci și tu, și vei avea succes. Numai cine nu muncește, nu greșește, cunoști toată pleiada de asemenea porcării, înțelepciunea populară românească. Dar prin țeasta lui Nicki bănuielile trecuseră ca o furtună de vară, provocând forfotă, inundație, fără să lase vreo urmă. A doua zi m-a întâmpinat în agenție cu același salut printre dinți și privire încruntată. Ăsta era felul lui de-a fi, își delimita teritoriul. Și dacă Sandu controla orașul, el controla agenția. Normal, știa că am câștigat. Probabil urmărise meciul ăla ciudat cu mai multă înfrigurare decât mine. Poate chiar pariase pe ascuns, prinzând vreun moment mort al activității în agenție. Mă interesa doar să nu mă ia la întrebări.

— Nu reinvestești, țâcă? Sau nu ți-a șoptit nicio păsărică meciul de mâine?

De fapt, chiar ăsta era motivul pentru care nu pariasem întregul câștig de 108 lei. Nea Curcubete nu găsise de cuviință să ofere vreun pont în ziua aia. Una dintre cele șase zile din 31 „moarte”. Zile de post negru. „Cinstește ziua a șasea”. Sau așa ceva.

— Mă mai gândesc. Serios, dacă vrei, îți pot da sugestii, am forțat eu nota.

S-a abținut surprinzător de bine să nu izbucnească. Dacă l-ar fi provocat oricine altcineva din agenție, lucrurile stăteau cu totul altfel. Mie îmi tolera, în limite, impertinența.

— Când o să ai experiența mea, țâcă, o să-ți permiți să dai sfaturi. Nu mie. Altora mai mici, mai disperați. Ai și tu niște zile bune. Profită de ele, îmbată-te. Dar pune ceva la saltea.

Fruntea lată a lui Păr-Mărunt era străbătută, se pare, de gânduri prudente. Poate o lăsase pe careva însărcinată, se străduia să devină mai responsabil.

— Stai liniștit, mă descurc. Noi să fim sănătoși, am zis în semn de salut.

— Că boala vine! a urmat imediat răspunsul tuturor, cu excepția lui Nicki.

Poate te gândești ce pot să fac eu cu o întreagă după-masă liberă. Ce poate fi la fel de antrenant ca un meci de greco-romane cu haosul? Ei bine, află că mă plictisesc foarte greu, de regulă. Sunt conștient că și micile plăceri ale vieții sunt de luat în seamă. În fond, nu trebuie să trăiești mereu la limită ca să simți că ai puls. Simțeam că trebuie să-mi aerisesc mintea la răstimpuri. Probabil așa credea și nea Curcubete, de-asta prevăzuse zilele de pauză. Dar de ce doar câte un meci pe zi, în celelalte ce făcea? Cu ce-și umplea zilele lungi de vară și nopțile și mai lungi de iarnă, dacă nu cu analize minuțioase, zeci de meciuri vizionate, observații, ponturi? Precis îl supraestimam. Oricum am lua-o, cât de informat putea fi? Internet n-avea acasă, cel puțin nu am observat vreun calculator sau vreun cablu când am fost la el. Sau poate avea wireless. Nu era, în orice caz, momentul pentru o atenție acordată nimicurilor ăstora. Mă grăbeam să-mi scap pielea. Să fim serioși, nea Curcubete și tehnologia. Avea un singur televizor în sufragerie, precis singurul mijloc prin care putea afla informații sportive sensibile. Habar n-avea de vreo limbă străină, deci greu de crezut că urmărea posturile sportive de import. Orideunde te uitai, nea Curcubete era un talent nativ, un geniu legat cu lanțuri în peșteră, care ghicea în umbrele care ajungeau până la el. Și vedea mai clar ca noi toți!

7

Observi că, de când am început să-ți scriu, evit cu oarecare abilitate subiectul ocupației mele. Țin minte că ultima dată când ne-am întâlnit, îmi spuneai că o să ajungem amândoi departe, sau cel puțin eu. Uite că am ajuns nicăieri. Cel puțin eu. Da, previzibil sau nu, sunt profesor. De franceză. Și încă unul suplinitor, cu jumate de catedră, și undeva sub minimul pe economie. Dacă mă întrebi cât câștig, n-aș ști ce să-ți spun. Banii intră pe card, îi scot o dată la câteva luni, când am o cheltuială mai importantă. Gen când se adună restanțe prea mari la întreținere sau la curent. Dar dacă mă întreabă oricine altcineva cu ce mă ocup, îi zic că-s liber profesionist. Sau zilier. Sau șomer. Ba chiar unui fost coleg i-am zis adevărul: că o duc de pe o zi pe alta din pariuri. Ceea ce e cel puțin inexact: cam cum i-ai răspunde că o duci de azi pe mâine din fumat, ori din băut. Din fericire, lumea nu mă prea bagă în seamă, și asta e bine. Când intru în școală, elevii de-a XII-a, cărora nu le predau, nici nu mă salută. Alții nici nu știu că-s profesor. De fapt, nici ăia cărora le predau nu mă prea salută. E o generație groaznică, dar ce naiba, sunt plătit să-i învăț fraze indispensabile, ca „monsieur, donnez moi un euro!" ori „vite, l'argent/ la vie!", nu să le fac educație. Sunt prea mari pentru chestia asta. O să-ți spun despre pușlamale la timpul potrivit, nu e momentul acum. În orice caz, sunt niște adulți în devenire. Niște adulți tipici, *made in Romania*. Tot ce contează e că am doar câteva ore pe zi, și alea cu ferestre imense. Pot să fac ce vrea mușchiul meu între ele. Și, deosebit de important, școala e la un sfert de oră de agenție. Un job de vis.

Cu asta am terminat o vreme cu subiectul ăsta. Să nu mai ai curiozități legate de ocupația mea. Nu interesează pe nimeni, nu e nimic spectaculos. E limita existenței și atât. Vocația mea a fost mereu

alta: lupta cu haosul. De mic am vrut să le ordonez pe toate, să le aduc în limitele rațiunii mele, să le dau sens. Biletul de pariuri tocmai asta încearcă să facă. Pe un petic de hârtie albă cu margini zimțate sau lise, se desfășoară viitorul unei zile. O variantă de viitor, normal. Varianta aia pe care o creezi tu, opțiunea ta de realitate. E cea mai frumoasă formă de liber arbitru. Nu doar că decizi ce faci cu ziua respectivă, deplasându-te până la agenție și alegând un meci sau mai multe din toată gama aia imensă, ci chiar trasezi desfășurarea următoarelor ore. La un moment dat credeam că motivul principal pentru care scad sau cresc cotele nu e legat nici de informațiile care circulă despre echipe, nici de sumele imense care se pariază sau nu pe ele, ci e unul mult mai subtil. Sigur, se leagă mult de ultima cauză. Dar, credeam pe atunci cu tărie, nu era atât de mult vorba despre mecanismul cererii și al ofertei, ori despre cel al încrederii, ci despre cel al credinței. Precis zâmbești iar. Dar încrederea și credința au naturi diferite, prima e de sorginte naturală, se bazează pe experiență, pe aptitudine, pe memorie și pe planul senzorial. A doua e esențial supranaturală, nu are legătură cu experiența, ci mai degrabă, tocmai cu lipsa ei. Cred în ciuda faptului că e imposibil. Bunul-simț îți spune că nu tu influențezi desfășurarea unui meci din celălalt capăt al continentului, nici înainte, nici în timpul lui. Și totuși pariezi deseori sperând că se va întâmpla „așa cum simți”. Dar abia aici e șpilul! N-are nicio legătură cu ce simți! Nici cea mai mică. Tocmai, nu simți nimic, după cum n-ai calculat nimic. Zici într-un fel, apoi speri să se întâmple, ai credința asta categoric irațională, supranaturală, că piesa esențială din puzzle e capacitatea ta de a te concentra în consecință.

Cred că te miri foarte tare cum toată fauna agenției are o alergie fantastică față de preoți în condițiile astea. De fapt, alergia e îndreptată împotriva a tot ce reprezintă cultele organizate, împotriva instituției lor. La fel cum geamurile termopan ale agenției te izolează fonic de clopote. Dacă am fi într-un stat

islamic, ori printr-o periferie a marilor orașe franceze, ne-ar fi izolat fonic de chemările din minarete la rugăciunea de seară. E o alergie care se manifestă și la orice formă de putere publică. Probabil nu știi că, pe lângă taxa de administrare de 5% (care nu se vrea nimic altceva decât costul hârtiei și al salariului angajatei, dar, bineînțeles, excede cu mult chestiile astea), la orice câștig de peste 600 de lei, se datorează impozit de 25%. Altfel zis, dacă pui 100 de lei pe o cotă de 7, în loc să câștigi 700 de lei, prima dată ți se scad 5 lei, apoi, restul de 95 se înmulțește cu 7 și dă 665. Ei, din ăia 65 care trec de 600, se scade un sfert. Adică vreo 16 lei și ceva. Deci prima dată îți ia agenția 5 lei gratis, dup-aia îți mai ia și statul 16 lei fără să facă nimic. Sumele datorate devin dramatice la mize mari sau/și cote mari. Lehamitea față de cultele religioase nu are nimic special față de lehamitea față de Stat. Revenind: deși absolut toată lumea care-și face veacul în agenție e invadată de superstiții păgâne, de ritualuri voodoo sau își face crucea din reflex, nimeni nu ar călca în vreun lăcaș de cult legal organizat. Aici nu „cult" e problema, și nici „organizat", cât „legal", care e totuna cu „instituțional", sau „sistemic". Dacă am fi trăit pe vremea husiților, toți, absolut toți, am fi fost niște eretici de vază, mai mult din convingere anarhică decât din religioasă. Într-un sens foarte larg, noi, cei din agenție, eram o secretă organizație anarhistă, cu tot oximoronul extraordinar al formulei.

8

Să revin la firul principal al poveștii. Am ieșit să mă plimb în seara aia, din moment ce era „pauză competițională”. Aveam 108 lei în buzunar, dar n-aveam voie să mă ating de ei. Am căutat în celălalt compartiment al portofelului. 15 lei. Fără îndoială, destinul lui nea Curcubete avea să mă atingă și pe mine. Era o simplă chestiune de timp. Neavând bani de mai nimic, cea mai simplă opțiune era să ocup o bancă din parc – activitate gratis, și să o justific cu un pepsi – 3 lei. Crezi că am avut mult timp de meditație, la ceas de seară, în canicula ce abia dădea semne să se stingă? Aș. Viața mea e plictisitoare, dar în niciun caz banală.

— Ce, zi ce, ce, ce, ce urmează mâine. Să mori tu că nu știi…! Zi repede, scârnavie, spune!

Recunoșteam vocea, dar tot n-am putut stăvili valul de panică ce mă cuprindea. Prin aerul torid și văluros, dar încă luminat, ochii de un verde-crud ai lui Lițuș străluceau bezmetic.

— N-am idee, de ce mă iei așa?

— Scârnavie! Nu fă pe prostu’ mai mult decât trebuie. Toată lumea a văzut că Păr-Mărunt te-a mirosit. Știi și tu ce nas are. Deocamdată te lasă doar ca să te studieze. Eu n-am, n-am, niciodată n-o să am răbdare!

Se vedea prea bine treaba că nu aveai ce să negociezi cu ea. Era de neclintit. Singura mea șansă să nu scot o vorbă despre foi era să inventez ceva cât mai plauzibil.

— Am câștigat și eu trei meciuri ce mare…

— Taci! Nu discut! Tu n-ai câștigat trei bilete la rând de când calc eu în agenție. Și nici măcar asta nu e așa ciudat. Dar nu te-ai bucurat. Asta e, nu te-ai bucurat, de parcă îți erau la degetul mic!

Am înghițit în sec. Vezi și tu că sunt foarte prost uneori. Firea mea introvertit-exuberantă mă dădea de

gol de câte ori câștigam înainte-vreme. Mi se măreau ochii și mi se ridica fruntea. Deveneam mai semeț, mai înalt, mai puternic. Eram majestic. Îmi ieșise biletul. Cu o asemenea față, nu aveam niciodată șanse să câștig la poker, nici dacă aș fi jucat cu oameni beți ori complet amatori, care nu se uitau deloc la mine. Lițuș e oricum, dar numai proastă nu. Mă studiase și înainte, mă studia și acum. În ultimele trei zile nu făceam decât să intru în agenție, să pariez, apoi doar să scot biletul câștigător și să reinvestesc. Totul în mai puțin de cinci minute. Abia le mai dădeam bună-ziua celorlalți. Dar nici măcar nu era vorba despre politețe, nu de asta mă acostase. O durea undeva pe Lițuș cât de respectuos eram eu. Dar atitudinea mea era teribilă, zeflemitoare, impertinentă până la limitele nesimțirii. Pariam imediat toți banii câștigați cu aerul că-i bag într-un tonomat de cafea, de unde erau șanse 100% să scot cafeaua, fără vreo surpriză. Nu mă extaziam, nu eram mândru, ci doar neutru. Însă agenția te îmbrățișează dacă ești fierbinte sau rece, niciodată dacă rămâi călduț. Devenisem, în ultimele zile, un element străin în agenție. Păr-Mărunt, Lițuș… Era o simplă chestiune de timp până când o revoltă generală m-ar fi expulzat pe veci. Ce știam eu și nu bănuiau ei?

— Spune repede, până nu sparge buba! Dup-aia nu mai ai ce călca acolo. Zi!

— …

— Zi!

Părea în stare de orice minciună, de orice calomnie. În opinia ei, meritam orice, eram un mincinos cu relații, și ăștia nu aveau ce să caute printre oamenii de bună-credință din agenție. Nu pleci la război cu trădătorii. Sper să mă ierți pentru ce am fost în stare să-i spun lui Lițuș atunci, ori măcar să mă înțelegi. Eram încolțit. Nu rezist sub tortură. Și nu știi de ce e în stare Lițuș când îi sare complet placa. Se zice că pe ultima ei parteneră a băgat-o în spital în urma unei partide de sex mai sălbatice, când a uitat să se oprească, din orice făcea. Nu s-a mai auzit nimic de biata femeie.

— Marieta, am zis cu glas stins.
— Ceeee? Bertha?
— Da.
— Și ce vrei să spui cu asta?
— De-asta nu pariază niciodată. Nu pentru că nu știe. Îi e jenă. Pariez pentru ea, și împărțim.

Lui Lițuș i se învârtea deja capul în 360°, ca în *Exorcistul*. Făcea spume. Deci impertinența mea supremă era ajutată de ființa pe care nu o suporta și o lua peste picior cu orice ocazie. I-a luat câteva momente bune până să-și revină din șoc. Am profitat de răgaz să fac o scurtă analiză a situației. Uitându-mă de jur împrejur, constatam cu dezamăgire că parcul era aproape gol. Nu aveam cui cere ajutor. Și în tot cazul, cât de penibil ar fi fost, cum strigam: săriți, mă interoghează nebuna? Inadmisibil. Aveam și eu mândria mea, câtă mai rămăsese. Singura mea speranță rămânea ca Lițuș să înghită gogoașa și să scap. Ce se întâmpla pe mai departe cu Marieta, ei bine, aveam destul timp pe urmă să mă gândesc la păcatul făcut.

— O omor pe nenorocită. O omor. Așa deci, vipera. Stă acolo și privește. Privește! A învățat să parieze pe seama noastră, a nefericiților. Și nu îndrăznește să ne exploateze direct. Știe și ea că am linșa-o. Vipera! L-a ales de acolit pe cel mai inofensiv dintre noi, l-a corupt!

Lițuș se aplecă necontrolat, din mijloc, aruncând capul în față într-o imagine familiară oricui a văzut un cerșetor aurolac în zona gării, indiferent de orașul de proveniență. Toate gările din România arată la fel, că au fost construite de austrieci, de comuniști, de români în interbelic, ori de Cuza, Carol, Ferdinand. Arată la fel nu pentru că ar fi identice, ci pentru că au aceeași faună. Omul scârbește locul. E și motivul pentru care toate agențiile arată la fel, indiferent de suprafață, firmă, ori cote.

S-a ridicat și s-a tot dus, probabil acasă la ea, ori acasă la Marieta (dacă știa unde locuia). Acum ce vrei și tu, ce puteam face? Să fug după ea, ca după nea Curcubete? Doar ți-am povestit ce chestie tragică

s-a întâmplat și atunci. Sigur, pentru mine a fost profitabilă, dar nu poți privi viața asta doar din perspectivă pecuniară, oricât de lipsit de conștiință ai fi. Eu n-ajunsesem încă acolo. Nu-mi plăcea schimbarea mea recentă. Mă întrista faptul că Lițuș avea dreptate. Nu mă mai bucuram de pariat. Ce-mi mai rămăsese, până la urmă? Nimic, mai nimic. Școala nu-mi aducea nicio satisfacție. Nu eram implicat în vreo relație. Prieteni, ioc. Trăiam ca un pustnic, cu necesități minime, fără vreo speranță. Doza de speranță s-a evaporat când a intervenit certitudinea. Iar asta din urmă a fost adusă de blestematele de foi ale lui Curcubete. De ce aveam o încredere oarbă în ele? Pentru că funcționau. De ce ar fi funcționat până la capăt? Pentru că orice text sacramental funcționează. Ce, poți contrazice vreo carte de căpătâi a vreunui cult religios? Ai tupeul să-mi spui că miliarde de oameni se încred orbește în vreo slovă goală? Aș.

M-am întristat. Da, îmi promisesem să nu pariez în ziua aia de pauză. Sabatul și chestii. Dar acum lucrurile se schimbau. Aveam nevoie de terapie. Cu puțină imaginație, puteam ajunge la o soluție de compromis: nu pariam pe fotbal, și totul era în regulă. Nu văd ce regulă nescrisă aș fi încălcat, nici cum m-aș fi abătut de la textul foilor. După toate aparențele, pentru nea Curcubete, cursele de câini erau *terra incognita*. Da, de data asta chiar știu sigur ce-o să zici: dacă am ajuns să pariez pe așa ceva, înseamnă că nu mai există cale de întoarcere. Singurul pas de făcut în plus pe drumul pierzaniei ar fi să pun la ruleta. Nu, nu și nu. Din mai multe motive, așa ceva n-aș face niciodată. Din foarte multe rațiuni. Din rațiunea însăși. Dar despre câini începeam să-ți vorbesc. Blestemată fie ziua în care agențiile de pariuri de la noi din țară au decis că prostul de rând are aceleași trăsături și constituție cu prostul de rând din Anglia. Asta fiind revelatoarea concluzie, de ce să nu-și ia ele, casele de pariuri, licență și pentru asemenea curse. Avantajele sunt infinite. Profitul lor e garantat. N-ai cum să câștigi la

curse de câini (pe termen lung), după cum nu poți câștiga la ruleta. Dar, căci e un mare șpil aici, de multe ori, fie cu norocul începătorului, fie cu oarecare strategii considerate pe moment viabile, poți scoate niște bani. Pe care îi pierzi a doua zi. Sau a treia. Casa câștigă întotdeauna e regula în orice pariu. Ei plătesc taxele și accizele la stat (imense, de altfel), ei suportă riscul macroeconomic. Deci ei merită să câștige. Tu, moflea, nu ai niciun drept, altul decât cel de a-ți pierde timpul. Da, doar că regula asta onestă, conform căreia casa câștigă întotdeauna, se grevează pe un număr nedefinit, imens de pariori. Totuși, sunt unii care și câștigă, uneori, sume importante. Asta nu afectează cifra mare, dar totuși moflea de rând poate face niște bani. Dar la câini cifrele macro se aplică și la nivel micro. Nu ai nici cea mai mică șansă să mergi pe raționamentul: câștig eu, pierd alții, pentru casă e bine.

9

Deci blestemată fie ziua în care băieții au decis să aducă cursele de câini în țară și blestemată și cea în care s-au instalat plasmele conectate la baza centrală de date. Să-ți explic puțin cum funcționează lucrurile, pe scurt. Asta cred că te interesează mai mult decât pariul clasic, pe fotbal/handbal/baschet/tenis/hochei. E mai antrenant, mai palpitant. Ca să vezi, avem șase câini. Maximum șase. Se aude că pot fi și opt, dar personal n-am văzut o cursă de gen decât într-o casă de pariuri de tristă amintire, pe care, prin urmare, o refulez. Ăștia șase câini au culori diferite: unul e roșu (are o bucată de cârpă roșie pe el, evident că nu l-a vopsit cineva), al doilea e albastru, al treilea e alb, al patrulea e negru, al cincilea portocaliu și al șaselea e – nu verde, cum poate ar fi fost normal, ci cu dungi orizontale, albe și negre. Câinii sunt ținuți în cuști speciale (gen gheretă, cu gard care se ridică la începutul cursei) și, pe marginea pistei, un iepure mecanic o ia la goană ca dintr-un foc. Câinii sunt eliberați și așa începe totul. Un tur de pistă, totul sau nimic. Acum nu mă întreba ce sărăcie poate fi în mintea potăilor ălora, altfel ogari extraordinar de rapizi, să confunde un iepure adevărat cu unul mecanic, supra-dimensionat, fără miros, fără frică și cu o viteză, firesc, superioară lor. Ce anume îi face să alerge de bezmetici după chestia mecanică și când e clar ca lumina zilei că nu o să o prindă niciodată, iar mă depășește. Dar poate chestia cea mai inexplicabilă e cine îndrăznește, după trecerea liniei de sosire, să oprească ogarii din galop? Abia aici e dilema universală, misterul care se așterne dincolo de ecran. Sunt niște câini înfometați, cu spume la gură și cu ochi injectați, care trebuie opriți fără pagube, pentru cursa următoare. Cum faci, cine își asumă așa ceva?

Vezi tu, marele farmec al curselor de câini ține nu de promisiunea unui câștig rapid, cât de misterul care învăluie psihologia canină. Aici nu te lupți doar cu haosul – infinit mai mare ca la un meci de fotbal – ci și chiar cu potaia pe care ai făcut prostia să pariezi. Trebuie să-l simți, să știi ce-i trece prin tărtăcuță în puținele secunde de dinainte de ridicarea gardului. Trebuie să știi dacă e ceva acolo, în afară de „ham, ham, fugi repede, fugi, fugi!”. Dar abia aici intervine marea dramă, elementul esențial care te împiedică să faci vreo strategie cât de cât validă: cursele sunt înregistrate. Pam-pam! Și aici s-a terminat totul. Prima întrebare care apare: cum știi măcar dacă ordinea în care sunt difuzate e și ordinea în care s-au desfășurat? Nu știi, deși am bănuiala asta, că măcar ordinea au păstrat-o. Cum știi măcar dacă numărul de ordine dat fiecărei curse (de exemplu, 188), e același pentru fiecare agenție? Aici îți spun sigur că nu e. Există un oarecare decalaj între agenții, nu transmit chiar aceleași curse, la același interval de timp, chiar dacă îi dau același număr de ordine! Ce stupizenie sinistră vei spune. Da, și e o constatare validă. Exemplul cel mai elocvent e următorul: ai mașină, să zicem, și știi că între agenția A și agenția B e o distanță de maximum 2 minute. Urmărești (fără să pariezi) cursa 188 din agenția A și demarezi în trombă spre agenția B pentru a paria pe cursa cu același indicativ, de acolo! Ei, fâs. Rezultatul nu e același, cursa înregistrată la indicativul ăla nu e aceeași. Plus că, dacă totuși e, și agenția se prinde de fază, ești pasibil de pușcărie pentru înșelăciune. Cât casa. Pentru câțiva lei.

Oricum ai lua-o, trebuie să fii foarte prost, sau foarte nepăsător cu propriile finanțe, să pariezi pe câini. Bineînțeles, al treilea element, în afară de înregistrări și de ordinea lor, pe care am uitat să ți-l spun, ține chiar de câini. Îi schimbă din când în când. Oricât de mare le-ar fi anduranța, n-ai cum să alergi câteva zeci de curse pe zi, la fiecare 5 minute, ori chiar mai rar, n-ai cum să te recuperezi, fie și ca potaie. Deci câinele numărul 4 de la ora 14,00 din

agenția A nu e același cu câinele numărul 4 de la ora 16,00 din agenția A. Sănătate bună. Deja trebuie să fii complet sărit să încerci să rezolvi o ecuație cu trei necunoscute și cu nicio cunoscută. De fapt, aici nu sunt tocmai precis, pentru a exagera un pic situația. Dar tușele dure, groase, sunt perfect justificate pentru a transmite mesajul esențial: nimeni n-a câștigat vreodată la cursele de câini, pe termen lung.

Singurele, dar chiar singurele elemente pe care le poți folosi în ajutorul tău, ca să încerci să spargi sistemul (aleator, nu te poți lupta cu aleatorul pur) sunt: valoarea cotelor și istoricul recent al curselor. Prima e mai volatilă decât un norișor alb vara. Exemplul 1: Câinele cu numărul 1 are 4,30, numărul 2 are 4,00, numărul 3 are 6, numărul 4 are 7, numărul 5 are 5,5 și numărul 6 are 3,5. Bunul-simț îți spune că potaia cu cota cea mai mică (numărul 6) era favorită. Dar ce fel de favorit ești cu cotă 3,5? Chiar dacă indicativul din care se pleacă e 6 – fiind șase câini, o șansă din șase. Ar rezulta, în exemplul dat, că potaia cu numărul 6 ar avea de 2 ori mai multe șanse decât în mod normal. Pe naiba. Dacă ar merge raționamentul ăsta, atunci nimeni n-ar mai paria pe fotbal. Absolut nimeni. Pentru o cotă de 3,50 la fotbal trebuie fie să visezi un X – un egal, fie vreo 2-3 meciuri cu cotă mică. Profit 350%. Vise, miraj, Fata Morgana, și restul familiei lor. Tot în exemplul dat, vedem că potaia cu numărul 3 are 6 și cea cu numărul 4 are 7. Ar rezulta, măcar pentru potaia 4, că e complet ieșită din schemă. Că poți liniștit să o excluzi din calcule, să mergi cu raționamentul mai departe, doar cu cinci câini. Aș. Statistica rece ne arată că potaia cu cota cea mai mică iese prima doar o idee mai des decât cea cu cota cea mai mare. Bine, vei spune entuziasmat, dar asta înseamnă tocmai că poți exclude primul și ultimul câine. Mergi mai departe cu patru câini, urmând să-i mai rărești. Da și nu. Sigur, favoritul mai și câștigă. Că doar de aia e favorit. La fel de bine cum și *under-dog*-ul mai reușește, că doar nu aleargă într-un picior. Și atunci ce e de făcut? Nimic, în principiu. Singurul indiciu

valid e următorul: când vezi doi câini cu aceeași cotă (neapărat mai mică sau egală cu 5), alegi unul dintre ei. În exemplul nostru nu se întâmplă așa ceva, dar în alte curse frecvent doi câini au 4, 4,30, 4,50 sau 5. Când sesizezi chestia asta, alegi unul dintre ei, și nu câinele cu cota mai mică, de exemplu 3,25, 3,50, 3,80.

În sfârșit, al doilea element care te poate ajuta, și el cu mari erori, e istoricul recent al curselor. Metoda e următoarea: intri în agenție, îți notezi rezultatul ultimelor trei curse (se afișează pe banda de jos) și aștepți să vezi ce se întâmplă cu a patra, care urmează. Așa o să ai patru curse cu rezultat cunoscut, fără vreun ban pariat. Exemplu: cursa 189 – 4 cu 5, cursa 188 – 3 cu 2, cursa 187 – 1 cu 6, cursa 186 – 2 cu 5. Și acum te pui pe speculat, ce se va întâmpla în cursa 190, a cincea. Bine, vei zice, dar tocmai spuneai că sunt aleatoriu difuzate cursele. Da, dar până la un punct. Există, de regulă, secvențe de maximum 15-20 de curse în ordine. Asta înseamnă, înmulțind cu cinci minute, intervalul dintre ele, că poți face planuri pe maximum două ore, până să schimbe câinii și/sau ordinea de difuzare. Așa că ai primele patru rezultate, în exemplul dat, și vezi că 4, 3, 1 și 2 au câștigat în ultima vreme. Asta înseamnă că 5 sau 6 ar cam trebui să urmeze, nu neapărat în cursa următoare, dar în curând. Ca element auxiliar, 5 a terminat de două ori pe 2 în ultimele patru curse, deci are ambiț și potențial. Bun. De-abia acum privești ecranul cu cotele. Vezi că 6 are cota 5,50, deci probabil că n-a venit deocamdată vremea lui, iar 5 are cota 4,30. Nu e favorit, dar are a doua cotație. Foarte posibil, combinând elementele, să faci un pariu valid, decent, pe un eveniment probabil: victoria câinelui cu numărul 5.

Ei bine, aici trebuie să fii cumpătat. Nu paria niciodată mai mult de 5-10 lei. Nu e *rocket-science*, e ruletă. Trebuie să ții minte chestia asta. Câinii pe care pun ăia din Anglia, de unde se transmit înregistrat cursele, câte un petic colorat de pânză, au valori foarte apropiate, asta e și ideea. Oricare dintre ei,

indiferent de cotă sau istoric poate câștiga. De asta nici nu e recomandat să pariezi. Dar pentru o sumă mică, o dată la câteva zile, rentează, e palpitant. Și, cu respectarea elementelor ajutătoare arătate, ai o șansă. Nu prima șansă, care aparține întotdeauna elementului pasiv, casei de pariuri, dar măcar a doua, și nu a șasea. Și dacă-ți iese de trei-patru ori, pleacă. De acum încolo, poți doar pierde. La fel, dacă nu-ți iese de câteva ori, nu te încăpățâna, n-are niciun sens, te poți doar adânci.

10

Așa că am pășit furibund în agenție, de unde, așa cum corect estimam, Lițuș lipsea. Mi-am făcut o cruce discretă, mai mult din reflex, cu gândul la inocenta Marieta, martiră pe altarul unei cauze străine ei. Era trecut de nouă, mai era doar o oră până la închidere. În agenție mai erau doar un moș și un individ cu vârstă incertă, probabil pe la 35. M-am uitat atent la ei. Probabil nu vedeam eu bine sau ceva, era imposibil să nu-i recunosc. Și totuși, nu-i cunoșteam. Nici n-ar fi fost vreo problemă, se mai întâmplă să găsești, ocazional, figuri noi în agenție. Chestia e că ăștia doi, mai ales moșul, se întrețineau amical cu angajata agenției. Da, aceeași fătucă, acum docilă la adresa mea.

Chitit să-mi fac temele, mi-am notat rezultatul ultimelor trei curse, apoi am urmărit-o pe a patra. Totul părea în grafic, pe primele două locuri se clasaseră de fiecare dată cotele mici, doar o singură dată o cotă de 10 a terminat a doua. În limbaj tehnic, asta se cheamă o „pistă liniștită”. Fără bombe, surprize notabile. Cu puțină atenție și mult noroc, se puteau face niște bani până la închidere. Dar nu despre asta o să-ți povestesc, asta chiar nu te interesează. Pe scurt, ca de obicei, am fost undeva spre zero, cu mici variații plus și minus. Cred că Celsius și Fahrenheit își puteau regla oricând scara de temperatură după mine. Mediocritatea întruchipată. Ce o să-ți povestesc ține parțial de anecdotă, parțial de firul principal al acțiunii.

După primele două curse, câștigate lejer aplicând principiile enunțate deja și având un car de noroc, am început să pierd progresiv, din momentul în care a intrat moșul al doilea în agenție. Slab, doar piele și os, îmbrăcat într-o pufoaică imensă pentru dimensiunile lui, de zici că era omulețul Michelin, și

cu o șapcă proletară, clișeică, a fost întâmpinat cu căldură de primul moș.

— Ia uite cine vine, norocosul norocoșilor!

Primul moșneag părea mai bătrân decât vârsta reală, slăbit de alcool și tutun, cu o respirație imposibilă, ochelari altfel eleganți, neras de două-trei săptămâni și complet cărunt. Pariase doar pe fotbal, avea un vraf de bilete, fiecare cu un leu miză și cotă imensă. Așa-numitele „pițule", șansă zero de câștig, dar cu pierdere controlată. De regulă, pariai așa când chiar te plictiseai groaznic sau aveai nevoie de un pretext să eșuezi cu orele în agenție, fără să te ia angajata la rost.

— Fănică, dacă-mi iese, ne îmbătăm. Gata cu băutu' pe caiet, de-acuma ne facem de cap.

Omulețul Michelin se lăsă cu greutate în scaun. Părea surd măcar de o ureche și inițial am crezut că e un boschetar, de umbla așa gros îmbrăcat la 30 de grade. Dar apoi m-am prins: moșul era inteligent. Probabil suferea de insomnie, și, ajutat de mișcarea până la agenție și căldura excesivă degajată de pufoaică, în momentul când se oprea pe un scaun, ațipea imediat. De-asta nici nu i-a răspuns primului moș. Celălalt nu părea să se supere. După o vârstă, nu te mai superi pe oameni, nu mai ai timp să te împaci. Somnul de seară a lui Fănică nu dură mult. Se trezi cu zgomot, lovind cu piciorul în scaunul meu.

— Mă scuzi. Cine a câștigat ultima cursă?

— Patru.

— Atunci sigur vine trei.

— ?

— Ascultă la mine.

— Ascultă-l pe ăsta, interveni primul moș. Păi ăsta, când era tânăr, așa sume pierdea! Ehei! Păi știi cum se zice, cine pierde de tânăr, la bătrânețe numa' se joacă!

Am râs toți, inclusiv Fănică.

— *Pușca și cureaua lată*, mai zise laconic și amuzat, apoi se ridică din scaun, se îndreptă spre tejghea și parie trei lei pe trei. Ca un făcut, avu

dreptate. Și la cursa aia, și la următoarele două. Făcu o sumă frumușică pentru el. Acum aveau bani de băut. Dar nu se clintiră din agenție, deocamdată. Ăsta era semn rău. Ca un ecran mat, Fănică împiedică orice rază de inspirație să răzbată până la mine. Era cert că, până nu iese el din agenție, nu puteam câștiga. Superstiții, o să zici iar. Teoria probabilităților, o să-ți răspund iar. Același antic principiu: dacă se întâmplă să câștige prea multă lume, casa pierde. Dacă pierde, se închide, cu tot cu agenție. Așa ceva e inadmisibil. Cineva trebuie să se sacrifice, ca să revină planeta pe traiect. Dând să mă ridic, am tras cu ochiul ager la biletul pe care tocmai îl scria Fănică, decis să se reprofileze pe pariurile clasice. Am apucat să văd doar Milan – Inter 2. Cotă 2,65. Orice aș spune, moșul avea tupeu. În fond, de la o vârstă, are grijă primăria sau vreun om de bine să te îngroape, dacă mori falit. Sigur, dacă nu te sinucizi. Asta se pare că e inadmisibil pentru bărboși.

Ajuns acasă, mă bucuram că postul negru (pe care, interpretând strâmb litera sfântă, l-am făcut gri, diluat) se sfârșise. Foile mă așteptau pe birou, neatinse. Paranoic, mă tot gândeam că Păr-Mărunt sau altcineva ar îndrăzni să-mi spargă casa, căutând dovezi ale presupuselor mele relații ilegale cu Sandu. Era posibil orice, dar din fericire nu mă credeau atât de prost încât să las dovezile la vedere. Prostia mă salva, probabil, încă o dată. Pentru a doua zi, nea Curcubete trebuia să-mi ofere șansa de a majora semnificativ suma de 108 lei la care ajunsesem. Citesc cu atenție, și, pam-pam, ghici ce meci era? Exact. Milan – Inter 2. Sigur, o să râzi dacă-ți spun că, pe moment, am crezut că nea Fănică avea acces la aceleași informații ca și mine. În fond, era o ipoteză validă. Avea cam vârsta lui Curcubete, probabil se știau, discutau. Nu e imposibil ca nea Curcubete să-i fi spus, înainte de sinucidere, ce să mizeze, cum îmi lăsase și mie (involuntar) ponturile. Sau – abia aici a intervenit panica, frica și cutremurul: dacă Fănică nu era un simplu discipol, ci chiar colaborator a lui Curcubete? Dacă foile erau făcute în tandem?

Îngrozit, mă simțeam ca unul dintre primii creștini, căruia i se spune, imediat după ce trecuse de la politeism, că Yahveh e, de fapt, o treime. Simțeam că pământul își schimbă polii magnetici, că totul se dă peste cap. Am răsfoit încă o dată, cu atenție, toate foile. Le-am apropiat de ochi, am vrut chiar să caut o lupă, dar era inutil. Era același scris. Dar asta nu însemna nimic, poate că Fănică îi dictase o parte din meciuri.

Cu mare greutate am reușit să adorm, terifiat de consecințele unei asemenea colaborări. Chiar dacă nu era așa, tot trebuia să mă feresc de Fănică, nu doar de ghinionul pe care prezența lui o aducea restului pariorilor. Totuși, m-am mai liniștit, trezindu-mă, ce, nu a pariat destulă lume pe victoria lui Inter? Ce ar fi fost atât de fantastic? Nu era nicio legătură de cauzalitate acolo, doar imaginația mea bolnavă. Peste foarte puțin timp trebuia să fiu la liceu, pentru trei ore de franceză la niveluri diferite: slab, foarte slab, execrabil.

11

Mă ajuta foarte mult job-ul de profesor din multe motive, nu doar pentru că aveam mult timp liber și vacanță câteva luni pe an. Pe lângă avantajele astea deloc de lepădat, care te inspiră să faci foamea, se adăugau hainele. Elevii se așteptau să fii coate-goale, știau și ei cum merg treburile. Așa că-mi permiteam să am doar un singur costum ponosit și un sacou de rezervă, în caz că mă răhățea vreun porumbel în ziua precedentă sau trebuia neapărat spălat din alte motive. În materie de cămăși, tot așa, vreo 3-4. Erau identice, nu le țineam socoteala. Serios, eram anonimul deplin, mă pierdeam perfect în mulțimea de pe stradă și chiar în școală. Cancelaria era antiteza deplină a agenției. Acolo nu intrai gândindu-te că poți câștiga. Casieria era amenajată într-o fostă debara, mai în josul holului. Izolată total vederii, era ca inexistentă, mai ales de când se virau direct pe card salariile de nimic. Nu intrai nici ca să pierzi în cancelarie. Nu avea cine să-ți înregistreze vreo miză, nu te băga nimeni în seamă, nu te saluta nimeni. Cel puțin pe mine chiar nu mă salutau, și asta ținând cont, ca să vezi, că toți aveau cam vârsta mea. Ăia mai bătrâni găsiseră de cuviință să inventeze vreun pretext să se pensioneze pe caz de boală, sau să se mute la țară să culeagă castraveți. Dintre cei mai tineri, toți aveau aere în cap. Citiseră hectare de cărți în facultate, își stricaseră vederea și-și tociseră degetele de la notat și subliniat. Acum aveau impresia că toată truda aia merita recompensată altfel decât cu (aproape) minimul pe economie și niște clase indisciplinate, de bătuți în cap.

Chestia e că nu pușlamalele cărora le predam zilnic erau o problemă. Necazurile apăreau când se mai nimerea câte o clasă cu doi-trei elevi curioși. Genul ăla de mediocri care sesizau că-s vizibil peste nivelul clasei și încercau să se bage în seamă, să-și

impună autoritatea. Tragic devenea când vreunul avea un moment de inspirație și punea o întrebare încuietoare. Cotă 25, dar se întâmplă. Auzisem în cancelarie adevărate drame de genul ăsta. Vreo două colege mai slabe de înger aproape izbucniseră în plâns în urma momentului umilitor. Alții reacționaseră violent, chiar cu replici de „n-ai tu treabă, eu altceva predau!". Chestia e că-n viață nu întotdeauna îți alegi pariurile. De multe ori ele ți-s impuse de viața însăși. Sună plasticat, dar așa e. Unele meciuri trebuie neapărat jucate, și cotele sunt egale. Atunci ce faci? Aici se vede diferența dintre câini și căței. Eu gestionam destul de bine situația. Când vreun țâcă îmi punea o întrebare care mă lăsa în ceață, luam o morgă solemnă, mă ridicam de la catedră, făceam câțiva pași, studiind cu coada ochiului audiența, și aruncam nada:

— Un zece pentru cine-mi răspunde corect.

Sigur, ar fi fost cu totul penibil dacă cineva chiar zicea ceva, și eu nu aveam idee dacă o nimerise sau nu. Dar din fericire, pariam pe un eveniment sigur. Numai prima dată am avut emoții veritabile, apoi totul s-a desfășurat de la sine. Mujicii stăteau umili în banca lor și nu îndrăznea nimeni să ofere arhaismul sau sinonimul obscur pentru vreun cuvânt mai rar. Așa că lăsam totul în suspensie și le răspundeam a doua zi, pretextând că așa e mai palpitant, să se gândească. Sfântul gugăl rezolva restul problemei. Să nu mă judeci greșit. Franceză știu, de când ne cunoaștem știam, și chiar bine. Dar sunt peste 1.000.000 de cuvinte. Nu sunt robot. Și nu orice curiozitate e justificată. Dar nici nu trebuie să-i repezi pe ăia doi-trei care, într-o zi cu aliniere de planete, chiar sunt în stare să-și ia bacul.

Se terminase prima oră. Mai aveam două. Știi ce bine e să fie ora de 50 de minute, cu 10 pauză? Așa e la bugetari, ce vrei, boierie. Mă duceam spre tonomatul de cafea de pe hol (în cancelarie nu le trecuse prin cap să instaleze vreunul), și mă bucuram că nu era nimeni la rând. Urăsc să stau de vorbă cu elevii la coadă. E penibil. De cele mai multe ori mă

salută doar, cu un „bună ziua” spus rapid, golit de sens. Uneori e chiar seară de-a binelea, întuneric, dacă e iarnă, și ei tot „bună ziua”. Chestia e că devine deranjant când vreunul începe să mă întrebe din materie. Cum se formează nu știu ce verb, nu știu ce conjugare. Ei nu-și dau seama că-s în afara contextului, nici nu cred că vor să-mi intre în grații. Fac și ei conversație, probabil nu-i bagă în seamă ceilalți colegi, se simt excluși. Dar pentru mine cafeaua nu e un pretext pentru conversație. E o necesitate. Chiar când să ajung în fața tonomatului, de după colț iese domnișoara profesoară de română, grăbită să-și ia și ea o cafea.

Acum probabil te gândești că îmi plăcea de ea, și ai dreptate. Cui nu i-ar fi plăcut? Era înaltă, aproape cât mine, cu picioare lungi, păr așijderea. Șatenă și slăbuță, o dezavantajau hainele. Nu e chestia că nu și le alegea bine (oricum nu mă pricep, pot doar să-mi dau cu părerea), dar nu avea de unde să-și aleagă, cu leafa ei modestă. De fapt, cam așa-ți dădeai seama în școală care domnișoară profesor se întreținea singură și care avea vreun Păr-Mărunt care să o susțină. Multe puteau fi lejer model, dar nu le observase nimeni. Acum ce să-i faci, suntem un popor cu destule resurse în domeniul ăsta, trebuie doar să ai și cu ce să le exploatezi. Chestia e că pe mine nu mă ajuta nici fața, nici buzunarul, așa că nu plănuiam să salut, măcar. Tehnic vorbind, nu ne știam altfel decât din vedere. Ca-n bancurile cu englezul și englezoaica naufragiați pe o insulă pustie, nu avusese cine să ne facă cunoștință, deci nu ne vorbeam. Părea mai timidă ca mine, chiar mai nepotrivită contextului școlar, deși arăta ca o elevă de clasa a X-a. În sensul bun, nepedofilic.

Și-a scăpat cafeaua pe jos. Nu și-a pătat cămașa sau fusta lungă, ce trecea ușor de genunchi, și nici nu făcuse mare mizerie, de parcă asta ar fi contat. Pierduse doar un leu. O să râzi, dar cred că era prima dată când observam în detaliu o femeie, de luni bune. De vorbit, nici atât. Le evitam ca pe o specie aparte, nu din misoginism, departe de mine gândul. Pur și

simplu nu ne învârteam în aceleași cercuri. La școală sigur, mai toate erau femei, puțini bărbați. Dar la școală nu vorbeam cu nimeni. Toată chestia era să scap cât mai repede de ore și să mă întorc în agenție. Pauzele treceau cel mai greu, cele 10 minute în care trebuia să ies din școală sau să mă plimb pe vreun coridor mai obscur. În clasă nu puteam rămâne, în cancelarie nici atât, provocam pe vreunul să intre în discuții.

— Ai… aveți un leu mărunt?

Era speriată. Parcă observa pentru prima dată că eram acolo. Și eram prea aproape de ea, involuntar mă aflam la mai puțin de jumătate de metru, invadasem spațiul general admis ca intim.

— Am. Cred că am.

Aveam, din fericire. O hârtie cu Iorga, ruptă la un colț, și încă vreo 10 lei, în primul compartiment. În al doilea erau cei 108 lei. Dar ăia trebuiau pariați, de îndată ce-mi terminam treaba. Sub nicio formă nu trebuia să mă ating de ei, nici să-i înlocuiesc cu echivalentul în bancnote de aceeași valoare sau de altă valoare. Am băgat hârtia verde, plasticată, în tonomat. Mi-a returnat-o. Am mai încercat. Tot degeaba. Domnișoara profesoară avea toată răbdarea din lume. Părea speriată de perspectiva clopoțelului. Probabil nu întârziase niciodată la oră. Din fericire, din a treia încercare tonomatul a binevoit a primi tributul.

— Mu-mulțumesc. Rămân datoare. Clipea din ochi timidă, ca o adolescentă pe cale să roșească. Avea niște ochi mari și frumoși, în spatele ochelarilor aburiți. Probabil trăia intens momentul. Eu știu sigur că-l trăiam la maximum. Era pentru prima dată în luni bune când nu simțeam nevoia să alerg spre agenție să pariez. Tot ce-mi doream era să fiu acolo, cu ea.

— Aveți și… un număr de telefon? Să… să vă returnez suma? Sau nu, uitați, eu… vă caut în altă zi în cancelarie, sau dau o fugă să-i schimb.

I-am spus că sunt suplinitor și ajung pe la școală când și cum. Chiar aveam orarul în toate direcțiile,

cine știe când ne mai intersectam în vreo pauză. I-am dictat numărul de telefon, dar nu și l-a notat. Nici nu ne-am prezentat, întrerupți de clopoțel. Aproape că a luat-o la goană, cu pas alert, spre o sală de la etajul unu. Acolo erau mai ales clase de-a XII-a. Ce pușlamale norocoase. Acum ce era să fac, am ridicat din umeri. Mizam pe faptul că avea o memorie bună, ținuse minte ce i-am dictat. Telefonul meu era oricum un hârb. Și dacă m-ar fi sunat, erau toate șansele să fie ori descărcat, ori fără semnal. Nimeni nu mă suna niciodată. Nici nu sunam pe cineva. Eram izolat, și-mi plăcea așa.

Despre celelalte două ore nu o să-ți mai povestesc nimic. Ai fost și tu elev, le cunoști mentalitatea. Se gândeau la orice altceva decât la oră. Franceza pierduse teren, posibil pentru foarte multă vreme, în fața englezei. Armata Regatului Unit cucerise un sfert din suprafața și populația lumii acum mai bine de 100 de ani, dar totuși Hollywood-ul bătuse cam toate cuiele în coșciugul hegemoniei limbii franceze. Dar nici nu eram genul de profesor care să dea doi bani pe asta. Vorbeam și engleză binișor, n-aveam de ce să trag cu dinții de un principiu stupid. Mulți dintre profesorii mai vechi, sau cel puțin asta se auzea, țineau predici întregi despre cât de important era să știi franceză. O fi, dacă vrei să faci excursii bahico-sexuale prin Indochina. În colțul ăla de lume franceza a rămas la putere, oricâți scârbavnici turiști americani se perindă pe acolo.

12

Dar şcoala era la mică distanţă de agenţie. Altceva nici nu mai conta. În scurt timp eram acolo, în universul cald şi protector. Mă pregăteam să pariez cei 108 lei pe victoria lui Inter, când Liţuş a răsărit ca de nicăieri. Femeia aia precis a făcut stagiul militar special cu trupele S.W.A.T., altfel chiar nu-mi explic abilităţile ei *stealth* în orice împrejurare.

— S-a terminat, grasa a spus tot, m-a privit fix, şoptit.

Oare ce a spus? Cum anume m-a blestemat pentru caznele la care era supusă? Cert e că Liţuş era mulţumită. Marieta i-a promis solemn că nu o să mai calce vreodată prin agenţie, şi nici nu o să mai ţină legătura cu mine. Deci eram scăpat. Viaţa asta e teribil de amuzantă uneori. Nu o să-ţi vină să crezi, dar Marieta n-a spus totul doar pentru că era sub ameninţarea palmelor şi ghearelor lui Liţuş. Nu. Ea înţelesese situaţia ca pe un acces de gelozie. Ştia că lui Liţuş îi plac femeile, dar asta nu însemna că nu i-ar plăcea şi bărbaţii, măcar ocazional, nu? Crezuse că despre aşa ceva e vorba. Şi, partea trist-amuzantă abia aici e, Marieta mă iubea în secret, nesperând vreodată să-mi spună. Am aflat aspectul ăsta foarte târziu, într-o împrejurare fără vreo legătură cu acţiunea. Chestia e că Marieta asta i-a promis lui Liţuş, prin eliptica formulare „În regulă”. Şi anume că nu va mai încerca să-mi facă ochi dulci. Agenţia se pare că nu o interesa câtuşi de puţin, într-adevăr paria doar la alibi. Pentru mine totul era convenabil. Nu-i mai sfâşiam bietei femei, inutil, inima, şi Liţuş credea că acum pariam de capul meu. Ceea ce, bineînţeles, nu era deloc adevărat.

— 456. 2, vă rog.

Am spus totul pe cât de încet puteam, dar cumva toată lumea se aştepta la pariul meu. Cel puţin asta simţeam, în paranoia mea. Mi-am studiat biletul şi

m-am pus pe un scaun de plastic, nu departe de tejghea. Nu aveam de gând să părăsesc câmpul de luptă. Urma să înfrunt toate privirile și să le arăt că se înșelau. Nu mă temeam de opiniile mele. Nici când nu erau ale mele. Privirile iscoditoare s-au oprit. Văzusem de multe ori agenția ca pe familia mea adoptivă. Nu voiam cu niciun preț să cedez vreun pas. Dacă pierdeam agenția, ce-mi mai rămânea?

108 lei minus taxa de administrare. 102 lei x 2,65. Cota rămăsese aceeași de cu o zi înainte. Asta însemna că nu s-au efectuat pariuri disproporționate pe vreuna dintre eventualități, și nici nu apăruseră accidentări. Un derby extraordinar, în sensul clasic, o seară perfectă, în urma căreia urma să mă aleg cu 270 de lei. Era una dintre ultimele etape, cine câștiga avea prima șansă la titlu. Dar Curcubete n-avea de unde să știe asta acum două-trei luni, când scrisese foile, după cum nu cunoștea nici cotele pe vremea aia. Și totuși, pe unde se perindau urmașii lui Curcubete? Exista vreunul? Unde l-au îngropat, măcar? Începeau să mă macine remușcările. Am ieșit din agenția neutralizată și m-am îndreptat spre cimitirul central. Habar n-aveam de ce biserică ținea moșul, oficial, în timpul vieții. Puteam paria cu slabe șanse de pierdere pe ortodoxie. Nu-l vedeam să se fi pocăit, nu era genul căruia să-i pese. Dar putea foarte bine să fie greco-catolic. Urma să aflu.

La poarta cimitirului n-am aflat nimic. Exista un registru cu ultimele înmormântări, dar bănuiam că nu o să găsesc nimic acolo. Chiar dacă i-am dat șpagă portarului, tot nu m-a putut lămuri în plus față de textul registrului. Curcubete n-apărea acolo, dar cel mai probabil nu pentru că n-ar fi fost îngropat pe undeva, ci pentru că nu i s-a făcut vreo slujbă. Mintea sa fusese coruptă de Satana, niciun bărbos nu-l mai putea salva. Așa că i-am mai strecurat un amărât de Enescu portarului și m-a lăsat să mă plimb cât vreau să-i caut crucea. Sigur, cimitirul era public, deci aveam tot dreptul să hălăduiesc cât voiam, doar că n-aveam de gând să fiu dat de gol. Pentru 10 lei, nu mă întrebase nimeni cum mă cheamă, și

consideram asta un târg just. Te prinzi și tu că era acul în carul cu fân. Cimitirul era imens, și nu exista o regulă clară referitoare la locul unde se îngropau „prospăturile”, nici măcar unde erau izolați sinucigașii, ca o perpetuă carceră. M-am uitat la ceas. Era patru. La șapte se închidea cimitirul. Nu-mi permiteam să rămân mai mult de atât, chiar dacă meciul începea abia la nouă. Dacă m-ar fi descoperit cineva după închidere, riscam să fiu luat drept satanist. Nu-mi permiteam să fiu catalogat așa. Sataniștii-s niște habotnici ordinari.

Plimbându-mă pe aleile cimitirului, aveam tot timpul să mă întreb ce se întâmplase cu mine, cum devenisem un superstițios și un vicios fără leac. De ce trăiam aproape exclusiv pentru pariuri, din moment ce nu-mi aduceau nicio satisfacție? Și de ce eram incapabil să mă atașez de oricine, oricât de binevoitor ar fi. Telefonul îmi vibra. Nu-l mai lăsasem să sune de ani buni. Mă deranja orice *ringtone*. Plus că oricum toți concitadinii aveau grijă să mă țină la curent cu noile hituri de câte ori primeau un apel. Am răspuns fără să mă uit ce-mi afișează pe ecran.

— Bu-bună.

Degeaba m-aș fi uitat la ecran, oricum nu-i înregistrasem numărul. Nu știam cum o cheamă.

— Sunt colega dumneavoastră. M-ați împrumutat astăzi.

— Cu un leu.

— Chiar și așa. A fost un gest frumos. Când aveți ore, să vi-l pot returna?

Îți dai seama că nu-mi cunoșteam pe de rost orarul, de puțin ce mă interesa. La fel cum îți imaginezi și că domnișoara profesoară voia să ne întâlnim tocmai în afara orelor.

— Sunt în cimitir acum, dar sunt liber mai diseară. Nu foarte diseară.

— Vai… vai de mine, mă scuzați! Condoleanțe sau… nu știu. Sunați-mă pe numărul ăsta când aveți timp.

Biata femeie, am speriat-o din greșeală. Dar până la urmă, în cimitir eram, nu o mințisem. Și cine era mai îndreptățit decât mine să primească condoleanțe pentru Curcubete? Nimeni, desigur. Chiar atunci, pe o alee teribil de subțire, de trebuia să calc cu picioarele aproape în șir indian, pe după niște morminte vechi și năpădite de buruieni, am găsit și ce căutam. Pe o cruce de lemn de cea mai proastă calitate, era scris cu markerul negru: Ilie Curcubete, 11.11.1932 – 25.06.2012. Aceste mențiuni se mai păstrau doar pentru că era secetă și deocamdată nu plouase de atunci, să șteargă markerul. N-aveam nicio coroană pentru el. Nici nu era vreuna depusă. Probabil că fusese o înmormântare scurtă, din oficiu, fără audiență. Poate și fără vreo rugăciune. Nici asta n-aveam cum să repar, eu eram cel mai puțin potrivit să rostesc vreo rugăciune cu oarecare șansă de a fi ascultată. Am zis un „Doamne-ajută" scurt, mi-am făcut o cruce, apoi am șoptit un „Odihnească-se în pace" și chiar un „iartă-mă" care nici nu știu de unde a răsărit. Curcubete era oale și ulcele. Atomii lui s-au disipat în neant, pentru a deveni, cine știe când, carbon. El va fi energia vie pentru generațiile viitoare. Nu știu de unde-mi veneau toate gândurile astea profunde, ca într-o avalanșă de neoprit. Poate că mă inspira cimitirul, cu liniștea și sobrietatea lui. Poate că era doar destinul trist al unui om singur, disperat, pe care nimeni n-a găsit de cuviință să-l respecte nici după moarte. Orice ar fi fost, era o liniște binevenită, în care m-am complăcut mai bine de două ore, privind în gol și plimbându-mă agale în cercuri concentrice, cu destinația vagă – poarta de ieșire. L-am mai salutat o dată pe portar, care s-a apropiat afabil de mine, în speranța deșartă că va mai primi ceva, și am ieșit.

Mi-am privit telefonul arhaic. Nu mai primisem niciun apel. Domnișoara nu mai îndrăznise să sune. Voia să-mi respecte durerea. Habar n-avea de nimic. Nimeni n-are habar de nimic. Ești tot tu cu tine însuți. Și e mai bine așa.

— Alo.

— Da?

Se pare că nici ea nu se uita când primea vreun apel.

— Eu sunt, proful de franceză.

— Vai, sigur. Mă iertați că v-am sunat…

— N-are importanță, nu face nimic. Aveți timp să ne vedem în seara asta?

— Da, sigur.

Rostise cele două cuvinte rapid, aproape fără pauză. Deci se grăbea să ne întâlnim, i se părea totul convenabil. Ce voia de la mine? Ce-mi păsa? N-aveam niciun plan până la ora 9.

— E-n regulă în centru, în jumătate de oră?

— Hmm, hm.

Știu, nicio femeie nu se poate aranja în așa scurt timp. Și, să fim serioși, știam amândoi că nu despre returnarea leului era vorba.

13

Și ce făceam în centru, până venea? Nu știu. La cimitire nu mai voiam să mă gândesc. Nici la pariuri, până la începerea meciului. Am intrat într-o cafenea goală, imediat după ora deschiderii. Mi-am luat un ceai negru. Și am așteptat. Și am așteptat. Și am tot așteptat. Mai bine de o oră. Dacă e ceva care să mă scoată din apatie și să-mi facă tâmplele să zvâcnească, e lipsa de punctualitate. Chiar când mă pregăteam să plec, a venit. Adevărul e că arăta extraordinar. S-a așezat pe scaun fără să studieze toată postura. Asta-mi plăcea și mai tare. Era naturală și în mod clar jenată de situație.

— Îmi cer scuze de întârziere. Nu vreau să credeți că așa fac de obicei.

— Ne tutuim?

— Sigur, zise ea mult mai relaxată. Ilinca.

M-am prezentat și eu, apoi am început să turuim vrute și nevrute. Aveam destule în comun, în afară de slujbă. De fapt, slujba era chiar ultimul lucru pe care-l împărțeam. Ei părea să-i placă să predea. Îi plăceau până și copiii, vedea părțile lor bune. Dorința lor de a învăța. Capacitatea lor de a progresa. Dincolo de mârlănia lor, simțea că au potențial. Nu eram de acord, fusesem și eu licean, și nu demult. Și ea la fel, dar probabil are memorie scurtă. Sau era tocilară, care credea în schimbarea sistemului și o lume mai bună. Încă mai crede. Nu pare a avea alt subiect de conversație, ori nu propune un altul. Mă lasă pe mine să conduc ostilitățile, dar nu-mi intru în ritm. Trecuse foarte mult timp de când n-am mai făcut asta. Dar era frumoasă, chiar foarte frumoasă. Nu poți trece cu ușurință peste așa ceva. Corpul ei îți dezlega limba mai ceva ca alcoolul.

În scurt timp, a reușit să mă scoată din ale mele, din tăcere. M-a întrebat de ce m-am făcut profesor. I-am răspuns că mă simțisem obligat, după ce am făcut

Literele. Atunci de ce nu mă apucasem de scris? Aș. Eu știu că, de când s-a inventat alfabetizarea în masă, se apucă de scris inclusiv asfaltangii și starurile porno. Dar nu simt că aș avea ceva de spus. A dat din cap compătimitor. Mă vedea ca pe un om nevoit să muncească într-un loc perceput ca oribil. Un destin ratat, cel puțin deocamdată.

— Ce-ți place să faci, ce hobby-uri ai?

Hobby-uri. Știai că, la origine, cuvântul însemna în engleza veche „cal mic și iute", o specie ciudată de cal sălbatic, care creștea în libertate, la acea vreme, în Highland-ul scoțian? Un soi de strămoș al poneiului. Deci nu creșteam niciun ponei în garsonieră. Era abia prima noastră întâlnire, nu-mi permiteam să o iau peste picior. Până la urmă, poate se înfiripa ceva.

— Ți-aș spune, dar e prea devreme.

A tăcut mirată. Avea o expresie ușor jenată, de parcă atinsese vreun subiect tabu. Cine știe cu ce mă ocupam, ce secrete sordide ascundeam. Dar femeia tot femeie. Curiozitatea a învins-o până la urmă.

— Dacă nu e ceva prea intim, te rog.

— Îmi pierd destul timp cu pariurile.

A căscat și mai mult ochii, din spatele ochelarilor discreți. Și-a țuguiat buzele, mai mult curioasă decât revoltată. Se vedea treaba că e un domeniu total străin ei.

— Adică mergi la casino?

Acum era prea târziu să o dau la întors. Mult prea târziu să îi explic că pariurile nu-s jocuri de noroc. Că, în cel mai rău caz, sunt jocuri de ghinion. Că îți ies dacă n-ai ghinion, nu dacă ai noroc. Dar sunt chestiuni subtile, nu de primă întâlnire. Ceva îmi spunea, totuși, că Ilinca avea potențialul să înțeleagă unele lucruri. Eventual chiar să se lase coruptă.

— Nu. Nimic de genul ăsta. Pariez doar pe fotbal.

— Aha!, se prefăcu ea că înțelege distincția, dar apoi începu să râdă discret, frumos.

— Dacă ești cuminte și cooperezi, îți arăt cum stau lucrurile.

Era entuziasmată, ca un copil pe care-l duci într-o gelaterie nouă. Pentru ea, eram un soi de explorator care se întoarce de pe tărâmuri sălbatice, și-i arată schițe și desene cu băștinașii. Îi incitam imaginația și îi promiteam lucruri noi. Mai conta că nu mă ajuta fața sau buzunarul? După foarte mult timp, uitasem cu desăvârșire că trebuia să ajung repede acasă, pentru meci. M-am prins târziu, când trebuia deja să-mi rup de la gură pentru un taxi să ajung la timp. Nu s-a supărat că plec brusc, și nici nu a așteptat vreo explicație pentru impolitețe. Ne-am dat întâlnire în același loc, la aceeași oră, a doua zi.

Odată ce am deschis calculatorul și am găsit un link care oferea o calitate decentă a imaginii, m-am lăsat absorbit de atmosfera partidei, pasând-o pe Ilinca undeva în subconștient. Nu îi făceam nicio nedreptate. Dar ți-am explicat deja, un meci câștigat necesită toată atenția din lume. 1-1 pauză. Condusese Milan, deci trebuia să mă declar mulțumit pe moment. Era o repriză întreagă, pentru un gol. Cu condiția să nu mai marcheze și gazdele, normal. Acum te aștepți să-ți spun că meciul a fost câștigat fără emoții, cu o ploaie de goluri, în repriza a doua. Fâs. Unicul gol a venit abia în minutul 92. Dar e bine când miturile nu ți se spulberă. Bucuria nu s-a mai întors, cum corect anticipase Lițuș. În schimb, promitea să se întoarcă pe alte căi, odată cu intrarea Ilincăi în viața mea. Mi-am deschis agenda ponosită, tipărită pentru anul 2009. Aveam tot trei ore și a doua zi, dar cu ferestre nesimțite. De la 8 la 9, de la 11 la 12 și de la 1 la 2. Mi-au șrapnelat toată ziua. Dar eram suplinitor, ultima treaptă din lanțul trofic. Nu aveam dreptul să comentez nimic. Trebuia să fiu recunoscător că nu existau suficienți profesori „plini” cât să se acopere catedrele. Ilinca era profă plină. Trăsese din greu, avusese și oarece pile la timpul potrivit. Poate vreun fost amant. N-am mai insistat, nu mă interesa deloc. În definitiv, în pauzele dintre ore puteam liniștit să mă întorc în agenție, după câștig.

Abia atunci am răsfoit din nou ponturile involuntare ale lui Curcubete, cinstit fie-i numele în veci. Pentru ziua respectivă, moșul mai sugera o „aroganță”: Molde – Stavanger, gol marcat în primele 15 minute, cotă 3,75. Norvegienii aveau într-adevăr reputația de a da peste 2,5 goluri meci de meci, indiferent de numele echipei. Dar să sară la beregată din primele secunde, părea S.F. Totuși, eu eram un biet discipol, un umil credincios. Un culegător de vreascuri și aducător de jertfe pe altarul certitudinii.

Așa că am plecat cu noaptea în cap spre școală, unde am mers la minima rezistență, ca de obicei. Vorbeam știind că nu mă ascultă nimeni, puneam ocazional câte-o întrebare lipsită de răspuns. Era în regulă. Timpul trecea în favoarea mea, trebuia doar să duc „meciul” la final fără accidente. În prima fereastră n-aveam nimic de făcut. Agenția nu era deschisă și Ilinca nu era la școală. Cel puțin, se ferea de mine, evitând holul principal și cancelaria. Mi-am luat o cafea la barul de peste drum, asumându-mi, bineînțeles, faptul că va fi plin de elevii care tocmai chiuliseră de la ora mea. De data asta, invers față de situația-tip cu tonomatul, ei n-aveau niciun interes să-și semnalizeze prezența, iar eu niciun interes să dau de înțeles că i-am observat și recunoscut. M-am enervat când mi-am dat seama că *irish-coffee*-ul comandat avea mai puțin whiskey decât în mod normal, deci nu făceam decât să beau o cafea normală, poate un pic mai pișcătoare, la suprapreț. O nesimțire. Presupun că așa funcționează toate crâșmele din apropierea școlilor, oferă servicii proaste cu adaos comercial imens, pentru că e total naivă clientela. Puștanilor care chiulesc le stă mintea la orice altceva decât la calitate, mai ales în condițiile în care nu din banii lor plătesc.

Și mă mai enerva ceva. Îi simțeam lipsa Ilincăi. Mi se părea nefiresc să stau acolo, izolat într-un colț întunecat de cafenea abia deschisă, de unul singur. Nu e vorba că mă plictiseam cu mine însumi. Asta ar fi fost tragic. Dar e nefiresc ca, la o zi după ce

cunoști o persoană, să-i simți lipsa. Lipsea și ea, și agenția. Acum eram singur. Doar eu, cafeaua aia proastă, și biletul câștigător în buzunar. Presupun că se putea și mai rău de atât. Am tras de timp cât am putut, apoi m-am întors pentru a doua oră, petrecută și ea fără incidente. Ce viață frumoasă. Banalitatea unui mecanism șchiop. Adorabil de-a dreptul. A doua și ultima fereastră era una mult mai ușor de exploatat lucrativ. Agenția mă chema. Ehei, și aici intervine protestul împotriva sistemului de impunere statal despre care-ți vorbeam. Din câștigul de 270 de lei se scădeau 13,5 taxă de administrare. Rotunjind mereu în jos, cum se cuvine, rămâneau 256 de lei. Ei bine, dacă aș fi pariat întreaga sumă pe o cotă de 3,75, ar fi rezultat o sumă finală de 960 de lei. Aș fi lăsat la mâna întinsă a statului nu mai puțin de 360 de lei, din care aș fi pierdut 90 de lei. Revoltător. Aș fi jignit memoria lui nea Curcubete, chit că nu s-ar fi gândit niciodată că ar putea câștiga peste 600 de lei, la sumele pe care le paria el. Așa că am pariat doar 150 pe cota respectivă, cu o sumă finală de 562 de lei. Iar restul, de 106 lei, tot pe aceeași cotă, bineînțeles, cu un câștig de 397 de lei.

Nu se cheamă evaziune. Se cheamă cumpătare și bun-simț față de propriul portofel. Rezultă cam aceeași sumă, fără amputări nejustificate. Nu țin eu în cârcă un stat care mă plătește mizer, în ciuda faptului că mă strădui să-i educ scursorile în devenire. Cine sunt ei să-mi pretindă ceva? Din punctul meu de vedere, cei din celălalt colț al țării nu există. Nu-i cunosc, nu au o existență palpabilă. Nea Curcubete e, pentru mine, de mii de ori mai viu decât ei. Să se descurce din ce ajutor de șomaj primesc de la alți fraieri, inclusiv de la mine, pe alte căi. Chiar când ieșeam cu cele două bilete de viitor, o mașină neagră frână cu putere în fața agenției, la nici jumătate de metru de gamba mea. Mă cunoști, nu sunt genul care să tresară, să se teamă din orice. Dar la fel de bine, nu sunt obișnuit să fiu personaj într-un film cu gangsteri, cu reglări de conturi, cu bătăi, cu amenințări. Nu-s pentru mine chestiile astea.

Portierele s-au deschis rapid, niște mâini vânjoase m-au tras înăuntru și mașina a demarat cu zgomot. N-am avut timp să evaluez toată situația. Tot ce știam e că eram viu, și aparent nevătămat. Îmi simțeam toate membrele, nu era nimic rupt. Aveam să recunosc tot, să cooperez, să fac ce mușchiul lor voiau. Numai să mă lase în pace. Cele două matahale la costum impecabil de pe bancheta din spate, care mă flancau, nu scoteau niciun cuvânt. Geamurile din spate erau fumurii, habar n-aveam încotro mergeam.

14

După vreo 20 de minute de condus în condiții de sechestrare, singurul lucru la care mă puteam gândi era că aveam să lipsesc de la ultima oră, semn că instinctul de autoconservare nu mi se activase încă. Nu eram suficient de alert, de atent. Trebuia să trag de mine ca să mă întorc acasă într-o singură bucată. Apoi mașina s-a oprit în liniște, și haidamacul din dreapta a deschis portiera, ieșind. Mi-a făcut semn să-l urmez. Eram pe un deal la marginea orașului, sub o pădurice. Nimeni nu mergea pe acolo în timpul săptămânii, nici măcar vara. Puteam urla cât voiam, nu mă auzea nimeni. Eram lipsit de orice șansă. Mi s-a făcut semn să aștept în spatele unei magazii părăsite, unde se țineau cândva știuleți de porumb. Matahalele mi-au zis să aștept și să nu o iau la goană, că n-aveam unde, și că oricum eram supravegheat. N-au trecut nici cinci minute și un individ bine-cunoscut, cu eternul lui costum vechi, m-a întâmpinat.

— Cum se face că un tânăr talent atât de promițător ne-a scăpat până acum atenției?

Sandu era mai *fresh* ca niciodată. Probabil se apucase de sală, de jogging, ori pur și simplu își schimbase amanta și avea rezerve nebănuite de energie.

— Recunosc orice. Nu-ți pune gorilele să mă bată.

În mod normal mi-ar fi fost greață de lașitatea mea. Privind retrospectiv, mi-e jenă să-ți mărturisesc asta. Dar n-am ce face, trebuie să înțelegi corect situația. Eram în pericol de moarte, cu alde Sandu nu te jucai. Nu știu cine mă pârâse. Păr-Mărunt n-ar fi făcut așa ceva. Nu-l suporta pe Sandu, nu i-ar fi oferit pentru nimic în lume vreo informație. Plus că mă simpatiza în secret. Așa, măcar un pic. Dintre ceilalți, doar Lițuș mă mai mirosise, dar în mod greșit. Din perspectiva ei, scăpasem cu prețul

sacrificiului Marietei. Deci cine? Nu trebuie să-i subestimez capacitatea informațională a lui Sandu. Fără acordul lui, nu cădeau nici frunzele din copaci, la noi în oraș. Și trebuia să mă scutur, să-mi aduc aminte că nu eram prin Bulgaria, unde mafioții lichidau oameni în plină stradă, la discreție.

— Stai calm, prietene, nu-ți fac nimic. Am venit cu propuneri de afaceri.

Lucrurile se schimbau. Perspective lucrative se deschideau. Cifre peste cifre îmi săltau în imaginație. Mă puteam îmbogăți rapid și fără mare stres. Sandu mi-a explicat pe îndelete. Din moment ce reușeam să văd cote mari pe sume mici, aveam talent. El mai colabora și cu alți nehaliți din oraș și din împrejurimi. Diverști rupți în fund care se visau tipsteri. Care erau regulile? Eu îi ofeream ponturile zilnic, el le „rostogolea” pe surse și îi informa pe bogătani unde să-și „investească” banii. Cât timp reușeam în proporție de minimum 80% la cote de peste 1,50, aveam asigurat un trai decent și păstrarea numărului de degete de la ambele mâini. Apoi a izbucnit într-un râs isteric, stupid. N-a pomenit nimic despre Singapore, despre meciurile trântite sau altele asemenea. Erau chestiuni care nu mă priveau. Și, oricum ai lua-o, nu aveam de gând să-mi umplu mintea cu așa ceva.

— Întrebări, sugestii?

— Du-mă înapoi în oraș. Mai am o oră de franceză. Deja am întârziat.

Trebuia să mă scap pe mine de frică. Asta trebuia să fac. Să le umplu limuzina de rahat. Ar fi fost singurul „pont” corect de la mine. Nu, niciodată nu i-aș fi transmis lui Sandu vreun meci de pe foile de la nea Curcubete. În primul rând, pentru că n-ar mai fi ieșit vreunul. În al doilea rând, pentru că voiam să fiu eu cel care controlam situația. Dar cum Dumnezeu aș fi reușit în asemenea condiții să păstrez 80 de procente? Sigur, 1,50 nu era chiar atât de mult, aș fi reușit cu oarecare efort și atenție. Dar și degetele mele erau doar zece. În câte zile îmi permiteam să greșesc? Haidamacii m-au lăsat chiar în fața școlii, în

loc să parcheze în spate, la fereală. M-au lăsat să cobor fără să mă împingă. Pușlamalele care văzuseră tot episodul rămăseseră cu gura căscată. Până și faptul că eram lac de sudoare o puneau pe seama căldurii. Le păream șmecher, le păream tare. Ora aia (jumătatea aia de oră, cât mai rămăsese) s-a desfășurat total atipic. Vestea modului în care s-a desfășurat sosirea mea a ajuns repede la urechile tuturor. Fără excepție, mă ascultau fascinați. Dacă eram amic cu Sandu, eram tare. Dacă știam franceză, însemna că poți fi poliglot și șmecher în același timp. Ce naiba, poate ne punem și noi pe învățat, se gândeau. Au fost teribil de activi ora aia. De nivelul piciorului broaștei, dar cu ambiție spontană. Nu-i nimic, mă gândeam, o să le treacă la fel de repede cum i-a apucat. Și cât mai repede posibil. Mă simțeam stors când a sunat de pauză.

Mă grăbeam spre toaletă să-mi spăl fața, să-mi mai revin din starea de șoc. Ținusem ora ca un zombie, nu știam de mine. Mă priveam în oglindă și nu mă mai recunoașteam. De fapt, eram inexact. Nu mă cunoșteam, nu mă (re)găsisem vreodată.

— Aici ești, bătu ea la ușă.

— Sunt.

Ilinca s-a speriat de mine. Transpirat tot și înspăimântat, arătam oribil. Auzise și ea de escorta mea armată în acea dimineață și s-a îngrijorat. Cine știe ce fel de om mă credea. Sigur, îi spusesem că pariez. Dar o spusesem în așa fel, încât să pară ceva banal. Aproape o convinsesem de asta. Și când colo, ce îi era dat să vadă? Cel mai dubios om din oraș mă ducea la serviciu, de parcă stăteam toată ziua împreună, la table, în spatele blocului.

— Ai niște lucruri de explicat.

Mi-a făcut semn să o urmez. Am ieșit din curtea școlii, înspre o alee obscură. Genul de loc unde puștanii se adună să fumeze, sau să se pupe. Asta era pe vremea mea. Mai nou, fumează de față cu profesorii și se pupă pe oriunde apucă.

— Vezi gangul ăsta?

— Aham.

— Uită-te mai bine.

Mi-a indicat un capăt de zid plin cu *graff*-uri. La baza lui, era o mulțime de seringi folosite, de pachete de țigări goale și chiar niște sticle sparte.

— Așa?

— Aici stau unii elevi în timpul orelor și după. Aici stau și destui boschetari, permanent. E o magistrală de gaz în apropiere și o rețea de canalizare ramificată. Locuiesc aici, e orașul nevăzut. Cu ierarhiile lui, cu regulile lui.

— Nu pricep.

— Vrei să ajungi și tu aici?

În mod normal i-aș fi ars o palmă de să se învârtă, cât de femeie era. Dar o plăceam, mă atașasem de ea. Nu avea dreptate, nu decăzusem într-atât, nu acolo aveam să ajung. Trebuia să-i aplic terapia-șoc, chiar înainte de momentul pe care mi-l propusesem pentru asta.

— De data asta tu vii cu mine.

Clocoteam. Aproape că alergam cu ea pe stradă. Era o căldură îngrozitoare, dar nu slăbeam ritmul. Se străduia să țină aproape, mă prinse de mână ca să nu se piardă pe parcurs. Aproape pe nebănuite, eram în agenție. I-a luat câteva momente să-și dea seama unde se afla. Căscă ochii mari, înfricoșată. Era un mediu total străin, ostil ei. Agenția era plină-ochi. Se adunaseră parcă la semnal, simțiseră că urma să se întâmple ceva special. Era singura explicație cvasi-rațională. Cealaltă posibilitate, a unei oferte abundente, era exclusă. Toate capetele erau ațintite spre Ilinca, cu deosebit interes. Biata femeie avea impresia că se află într-o curte plină cu maidanezi, care se grăbesc să o adulmece. Știi senzația: vin spre tine în fugă, și, deși știi că nu o să te muște, tot ți se zbârcește pielea și ai o stare de greață. Boturile alea umede și lungi, care ți se lipesc de genunchi. Până și Păr-Mărunt se oprise din ceea ce făcea – urmărirea unei banale curse de câini pe care nu cred că pariase măcar, și o studie din cap până în picioare. Dacă tuturor celorlalți le curgeau balele, parcă întrebându-mă din ochii turbați „unde ai găsit-o, frate, și cu cât o

plătești?”, Nicki avea aerul ăla al puștiului mai bătrân, mai trecut prin viață. Și, sub sprâncenele ridicate ușor, de pe fruntea imensă, mai că-mi transmitea „eu mereu te-am crezut în stare”.

Cea mai uimitoare, deși în oarecare măsură, de așteptat, reacție i-a aparținut lui Lițuș. Dacă ceilalți nu îndrăzniseră mai mult decât să o studieze din cap până în picioare, cu salivă la colțul gurii, Lițuș nu s-a sfiit să se ridice de pe scaun, să se apropie de ea și să o privească drept în ochi, provocator. Era ca un cocalar de rând, ce urma să scoată din moment în moment pe gură un previzibil „te fac o tură, pepușă?”. Am împins-o deoparte, pe un alt scaun. Nu s-a iritat. Păru mulțumită că-și făcuse numărul.

I-am făcut semn Ilincăi să tragă adânc aer din agenție. Să se liniștească și să facă măcar câțiva pași înăuntru. Să observe, nu doar să fie observată. Să-i ignore pe ceilalți, o să se obișnuiască cu ea. Și nu în sensul rău, cum s-au obișnuit cu Lițuș. Bine, ultima parte nu i-am mai șoptit-o. N-avea rost să forțez nota cu cea care nu demult amenința că mă jupoaie de viu. I-am arătat Ilincăi oferta. Erau doar niște foi A4, tipărite, prinse în cleme pe pereți, de jur-împrejurul nostru. Nimic înfricoșător. Apoi i-am făcut semn spre plasme, spre meciurile transmise în direct și spre cursele de câini. Figura i s-a mai destins. Alergarea bezmetică a javrelor a binedispus-o. Părea mai liniștită. Am luat-o de mână și am ieșit.

— Vezi, nu e nimic dubios acolo. Nu seringi, nu *graff*-uri. Și-ți garantez că nimeni de aici n-a ajuns acolo. Sigur, cineva s-a sinucis de curând, dar ăsta nu e decât un accident nefericit.

Știu. Iar eram prost. Dar dacă vrei ca cineva să te placă, n-ai cum să joci teatru la nesfârșit. Preferabil să nu joci teatru deloc. Oricum e o modalitate artistică perimată. Ca norocul, Ilinca a luat totul ca pe o glumă. Nici n-a insistat să afle detalii, crezând că spusesem totul ca să îi descrețesc fruntea. Eu n-aveam cum fi decât mulțumit. Scăpasem cu bine. Ne-am îndreptat spre cafeneaua unde conveniserăm cu o zi înainte să ne reîntâlnim

— Văd și eu că nu e dracul chiar așa de negru. Dar Sandu?

Aveam de ales între a-i spune adevărul sau a-i spune un adevăr nuanțat, mai real decât primul. Așa că am ciuntit ușor faptele.

— Mă crezi sau nu, îl știu doar de azi. Până ieri auzisem doar de el, ca tine, și ca toată lumea. M-a acostat chiar în fața agenției, și mi-a propus să-l ajut cu niște cote.

— Cum adică să-l ajuți?

— Să-i răspund la telefon când mă sună. Și să-i răspund la curiozitățile fotbalistice, atunci când le are.

— Sună rău, dubios.

— Chiar e. E o situație dubioasă. Dar m-a constrâns. Nu-ți fă griji, nu mi se întâmplă nimic. Fac și eu un leu pe lângă salariul mizer.

— Nu glumi cu asta. Poți face un leu și în agenție.

E interesantă psihologia feminină legată de jocurile de noroc. Îți trebuie ani de zile de experiență directă să o înțelegi pe deplin. Prima lor reacție, când aud de posibilitatea unui câștig rapid e „sigur, de ce nu, e interesant!”. Imediat după, mintea lor empatică face și calculele aferente. Se prinde că agențiile sunt puse acolo ca să te mulgă de bani, nu ca să-ți facă donații. Pentru asta sunt filantropii și bărboșii omenoși. La noi, dispariția ambelor specii este consemnată scriptic. Văzând că nu ai șanse să câștigi, ci (mult) mai degrabă să pierzi, te opresc cu vehemență: să nu cumva să te prind că faci vreun pas acolo! Cum să arunci cu banii? Apoi intervine etapa a treia, pe eternul sistem teză-antiteză-sinteză. Îi amintești că tu îi faci, deci în mare măsură tu ai dreptul să dispui de ei. În plus, nu mizezi sume mari, și, ultima replică, de rezistență: ce, preferi să-mi omor plămânii sau ficatul pe mai mulți bani? Al patrulea pas e cel mai amuzant dintre toți, dacă ești abil. Îi prezinți primul bilet câștigător. I-l dai și o rogi să meargă ea (însoțită de tine) să scoată câștigul. Îi vezi strălucirea din ochi, bucuria de copil. E fericită cum n-a mai fost de ani buni, nu pentru bani, ci

pentru succes. Pentru ea, e echivalentul câștigării la loto. N-are rost să începi să-i explici că nu așa stau lucrurile, că aici chiar te poți descurca, la o adică. De azi înainte, te lasă să stai în agenție cât vrei tu. Îi spui doar când câștigi, n-are importanță cât. În mintea ei rămân imprimate doar reușitele, niciodată banii aruncați pe fereastră, în toate celelalte zile.

I-am explicat că nu te poți lua la trântă cu casele de pariuri. Nimeni din agenția aia nu trăia din pariat. Ba chiar, mulți își pierdeau toți banii disponibili acolo. E adevărat că nu ajungea nimeni boschetar, nu o mințisem. Dar asta doar pentru că deseori lumea din agenție coopera, ca un soi de sindicat onest. Când vedeam că cineva o ia pe ulei, toți îl îndemnam să meargă acasă. Într-o singură zi sindicatul n-a funcționat corect, din dorința stupidă de spectacol. În ziua aia tristă, nea Curcubete avea să decidă că viața nu mai merită trăită.

Apoi am lămurit-o și ce-mi propunea Sandu: să devin un soi de *tipster* neafiliat. Un gen de *free-lancer* în afara normelor contractuale, care să garanteze cu propriile membre (îți dai seama că am sărit peste partea asta de frază) pentru reușita ponturilor. Urma să devin specia aia fericită de parior de elită, care făcea bani fără să mizeze vreun leu propriu. Un formator de opinie. Un manipulator de clasă mondială. Un creator de realitate, un zeu în agenție și în afara ei. Nu credeam o iotă din ce spuneam, dar n-avea niciun sens să o îngrijorez în plus. Părea suficient de speriată, de neacomodată oricum. N-a mai insistat. A rămas tăcută, cel mult monosilabică pentru restul serii. Îmi era jenă de ea. De ea și de ce ajunsesem. Nu era deloc momentul să implic și pe altcineva în ceva ce nici eu nu înțelegeam.

15

Am plecat aproape fără să o salut. Nu mă mai gândeam nici la meciul pe care pariasem, nici la cine știe ce meciuri m-ar fi întrebat Sandu. Mă durea undeva până și de numărul degetelor pe care le mai păstram. N-aveau decât să se ducă dracului toți. Eram singur. Mă născusem singur și aveam să mor singur. Nimeni nu putea înțelege ce se petrecea cu mine. Mă băgasem în ceva ce nu înțelegeam și nu controlam. Eram la voia sorții, după o decizie proastă, care putea foarte bine să-mi dea viața peste cap. Dar până la urmă știi și tu, observi și tu – care viață? Planeta asta ne e total ostilă, chiar dacă deseori ne pică mură-n gură fructe din copaci, cât să subzistăm. Caracterul atât de improbabil al vieții, șansa infimă ca existența să fie posibilă ar trebui să ne mulțumească. Confruntat cu evidența existenței, în ciuda absurdului ei, nu ar trebui să mai ai tupeul să pariezi. Să te iei în plus la trântă cu haosul, când nimic nu are sens. Dați-mi un punct de sprijin, și o să fac ce vreți voi. Dar găsește-mi punctul ăla de sprijin. Spune-mi ce mai e sigur pe lume. Ce mai e cald, ce mai e reconfortant. Ce mai e iubirea și ce a fost vreodată. Molde – Stavanger era expresia pură a haosului. Gol marcat în primul sfert de oră. De ce, și pe ce bază logică? De unde poate un muritor ști când urmează să intre o minge în ațe?

Vezi prea bine că nu controlăm nimic. În momentele alea de enervare și scârbă, începeam să-l văd pe nea Curcubete exact așa cum era: un bătrân singur, abandonat de toată lumea, adus la sapă de lemn de singurul viciu care-i mai dădea un motiv să respire. Când n-a mai găsit nici amărâtul ăla de motiv, a spus stop. A avut suficient sânge în instalație să se oprească. Mă scârbesc aproape toți ăia pe care îi vezi prin presă că militează în favoarea eutanasiei. Reportaje de prin statele vestice unde încă nu s-a

legalizat procedeul. La noi, încă nu se discută serios despre așa ceva, la fel cum nu se discută despre nimic la modul onest. Ziceam că mă scârbesc. Și știi de ce? Nu pentru că aș fi împotriva a ceea ce susțin ei. Chiar dimpotrivă. Dar e jignitor ca oameni cu boli terminale să urle în plină stradă „omorâți-mă!", ținând pancartele și stând în frig. Dacă poți ridica o pancartă, îți poți tăia venele. Pune-ți capăt chinului și nu le cere celorlalți să comită un gest pe care nu o să și-l ierte vreodată. Rămâne un mic procent de cazuri cu adevărat tragice, persoane aproape de starea de legumă, incapabile să-și pună singur capăt chinului. Ei au tot dreptul la compasiunea universală. Ei și doar ei. O să-mi zici, dar bine, nea Curcubete tot a fost laș. O fi fost. Dar nu pe tine sau pe mine a omorât. Pe el-îl-l. Nu degeaba îi zice pronume personal.

De meci mă mai întrebi ceva? Știi prea bine cum s-a desfășurat. Tot penibilul complot universal al cărui actor principal fusesem îți poartă pașii spre singura concluzie logică în context: din nimic, cu o minge bâlbâită de apărarea gazdelor, Stavanger a marcat în minutul 9, sau 10. Nici n-am fost atent. Eram mult prea sigur pe deznodământ. Am privit biletele. Erau acolo, nu mi le furase nimeni, nu se evaporaseră. Le ținusem secret, departe de ochii Ilincăi sau ai lui Sandu. Doar casa de pariuri le mai cunoștea, și le aștepta întoarcerea în schimbul unei recompense. Bilete contra bani. Hârtie contra bani. Ce sens aveau toate astea, cine orchestra și gira o asemenea farsă. Încredere și credință. Umanitatea stătea pe un imens castel de nisip. Sau pe o gigantă grămadă de bălegar, dacă vrei. Toată șandramaua trebuia să se ducă naibii la un moment dat. Minima logică asta arăta. Mi-am verificat și telefonul. Vreo cinci apeluri nepreluate și chiar două mesaje de la Ilinca. În primul era ultragiată că plecasem ca un bădăran. În al doilea mă ruga frumos să o sun când mă trezesc din supărare. Se pare că nu-i plăcea „să mă știe așa". Așa cum? Eram tot eu, cel dintotdeauna. Nu ajungi să cunoști un om după două

întâlniri, nici după zece. Trebuie să stai cot la cot cu el, împotriva furtunii. Și furtună nu era nici Sandu, nici școala, nici cotele.

Te lupți cu cifrele abia după ce te-ai luat la trântă cu tine. Când știi cât și cum poți, nu neapărat cine ești, dar măcar cine intenționezi să fii. Telefonul vibra iar. Să-l ia dracu', aveam timp a doua zi să-i explic Ilincăi lucrurile, să-mi cer scuze. Dar vibra în continuare. Se pare că era Sandu.

— Tinere, avem sau nu o înțelegere?

— Am zis eu altceva?

— Leagă-ți telefonul ăla de gât. Ca școlarii.

Sandu era teribil de binedispus. Sau cine știe, poate că așa era el, nu-l cunoșteam. Unii oameni sunt construiți să fie veseli. Eu eram mai degrabă neutru. Natura mă scutise de predispoziția spre melancolie, spre stări prelungite de tristețe și alte asemenea. Mersese cu darurile până acolo, încât mă scutise și de fericire.

— Deja ai nevoie de ajutorul meu?

— Ești în poziția să ai nemulțumiri?

Avea dreptate, nu eu faceam regulile.

— În două ore începe Dinamo Moscova – Spartak Moscova. Aștept sugestii. Mă suni pe numărul ăsta cel puțin cu jumate de oră înainte de primul fluier. Să nu te pună necuratu' să întârzii. E un mecanism întreg de pus în mișcare, ești abia prima rotiță.

Deci așa, eram o biată rotiță zimțată. Nu punea bază pe mine, avea tipsteri mai bătrâni și experimentați care mi-ar fi dat peste nas dacă vorbeam prostii. Și asta era bine. Nu aveam mare responsabilitate. Cum să pariezi sume astronomice pe părerea vreunui mucea? Așa că m-am grăbit, n-aveam de gând să-l sun ulterior.

— Peste 2,5.

— Hmm, hmm.

Inițial crezusem că mă ironizează sau dezaprobă sugestia mea. Apoi m-am prins, ciulind urechile și înmulțind *click*-urile, că nu făcea decât să verifice cota pentru eventualitatea respectivă.

— 1,75. E în regulă. Ne mai auzim, tinere.

16

Sandu era un mafiot de școală nouă. Croit după chipul și asemănarea progresului. Un individ care înțelegea prea bine că era mult mai periculos și neprofitabil să faci bani de pe spatele curvelor și din traficul cu droguri. Noile piețe de exploatat erau unele virtuale. Reale, în fapt, dar virtuale ca interfață. Nu-ți pătai mâinile cu sânge nevinovat, nici nu te băgai în gura organelor statale. Chestia cu blaturile decise din celălalt capăt de planeta era extrem de volatilă. Aproape imposibil de probat. În fond, sportul nu era știință exactă. Dacă ar fi fost, pariurile n-ar mai fi apărut.

M-am uitat apoi peste foile pentru ziua următoare. Nea Curcubete alesese să fie mult mai prudent. Pe un meci al Barcelonei în deplasare, mizase că se vor marca peste 2,5 goluri. Cotă 1,55, eveniment destul de probabil. Nu urma să mă îmbogățesc, dar trebuia mereu să împart miza, de aici încolo, pentru a evita impozitarea. Și trebuia să fac pe dracu-n patru să nu știe cumva Sandu ce anume făceam eu în domeniu când nu-i dădeam lui sfaturi inutile.

A doua zi am făcut tot posibilul să o evit pe Ilinca la școală. Știam că are și ea ore și mai știam și că un simplu „îmi pare rău” n-ar fi fost suficient pentru ea. Dar ce anume puteam să-i spun, în plus? În schimb, trecusem cu vederea ceva: Ilinca avea o calitate mai presus de mine. Ceva ce nu înțelegeam, mă depășea complet. Avea o dorință nestăvilită de a face bine. O propensiune spre a-i ajuta pe ceilalți, indiferent cât de ursuzi, de reticenți ar fi fost ei. Așa că a deschis ea subiectul, serioasă dar senină, la tonomat.

— Ești abătut, treci printr-o perioadă grea. Nu trebuie să fii singur.

— Sunt.

— Te pot ajuta.

Prin cap îmi trecuse o idee spontană, stupidă. Până la urmă, de ce nu. Dacă ea voia să intre în lumea asta, trebuia să o fac părtașă. Și nimeni nu s-ar fi atins de degetele ei lungi, delicate.

— Bine. Eu îți spun meciurile, tu-mi spui cum se termină.

Râse șoptit, credea că glumesc.

— Nu, serios. Dacă vrei să mă ajuți, ăsta e singurul mod.

— Sandu te tranșează dacă află.

— Nu cât timp le nimerești.

Poate te întrebi când aveam și eu de gând să-mi activez instinctul de conservare. Când m-aș fi trezit la realitate, să mă prind că, dacă în ziua anterioară lui Sandu i s-a părut totul amuzant, în ziua următoare ar fi întors brusc foaia. Dar aveam nevoie de Ilinca. Era total habarnistă și era femeie. Cele două calități necesare pentru a te lua la trântă cu haosul. Eu nu le aveam. Dar nici nu mă pricepeam cu adevărat la pariuri. Eram la limita mediocrității, ceea ce însemna că Sandu s-ar fi prins mai devreme sau mai târziu. A, da. Uitasem să-ți spun că, târziu în noapte (diferența de fus orar cu Moscova și faptul că era vară le permitea) Dinamo Moscova bătuse la limită pe Spartak cu 2-1. Deci îmi făcuse pronosticul legat de numărul de goluri. La nici cinci minute de fluierul final, un mesaj mi-a apărut pe telefon, de la Sandu: „așa, mă, ai început bine! Ai 200 de euro de la mine. Te-oi căuta mâine, să nu te sperii, ca data trecută”. Pentru Sandu, 200 de euro erau mizilic. Probabil diverși dubioși care-l contactaseră pariaseră sume imense pe pontul ăla, iar el își trăsese procentul grăsuț. Ce dădea după virgulă, îmi lăsa mie. Dar eu eram un pârlit de profesor de franceză, și-n seara aia făcusem mai mult decât aș fi câștigat din predat într-o lună, cu sfertul meu de catedră.

Ei, și cât mi-ar mai fi mers așa? Dacă mi-aș fi ales eu meciurile, puteam să le studiez din timp, să am inspirație, să evit confruntările unde eram complet în plop. În schimb, Sandu mă putea suna oricând, să mă întrebe de un meci între două echipe din liga a doua

poloneză. Era o simplă chestiune de timp și de noroc. De timp, până strângeam o sumă suficientă cât să-i spun lui Sandu „stop”, cu oarecare șanse să fiu și băgat în seamă. De noroc, să rămân cu tendoanele și metacarpienele intacte.

— Te ajut. Dar nu-mi place ce faci. Și trebuie să-mi promiți că nu faci chestia asta mai mult de câteva săptămâni.

I-am promis, ce era să fac. Dacă treburile se îngroșau, dacă pierdeam mai mult de două meciuri din zece într-o săptămână, stricându-mi procentul, trebuia să mă fac nevăzut. Habar n-aveam cum, nu trăisem niciodată așa de periculos. Râdeam în sinea mea când îmi dădeam seama ce viață palpitantă duceam. Predam unor pușlamale cotropite de primele valuri ale hormonilor. Erau tineri și-n putere, în general și cu bani de-acasă. Dar oricum și-ar fi petrecut ei serile, oricât ar fi tras pe nas sau ar fi băut, nu mă întreceau. Eu eram mereu pe creasta valului, cu rechinii pe urme. Adrenalina îmi pompa sângele cu atâta putere, că uneori, în timpul orelor, îmi duceam din reflex câte-un deget la nas, să verific dacă nu sângerez fără să-mi dau seama. Eram tot timpul ca pe arcuri, făceam kilometri întregi prin sala de clasă, și depravații ăia mici erau parțial admirativi, parțial înfricoșați. Odată chiar l-am auzit pe unul șoptind altuia „iote, mă, i-a dat Sandu eX”.

Da, eram un tânăr care câștiga 200 de euro pe seară, și cu o prietenă mai frumoasă decât ce putea cumpăra Sandu cu banii pe care eu (de fapt, Ilinca) îi produceam. Și totuși, n-am renunțat la visul frumos al lui nea Curcubete. Am intrat în agenție mult mai falnic ca altădată. Nu-mi mai păsa cine ce-ar fi spus. Numai de Nicki mi-era ușor jenă, dar aveam noroc că la momentul ăla nu era în agenție. Am scos cele două bilete câștigătoare, de 562 și 397 de lei. Deja erau sume frumușele. Acum trebuia să împart și mai mult mizele. Aveam un total de 959 de lei. Taxa de administrare era aproximativ 48 de lei. Așa că am pus din suma rămasă câte 300, 300, respectiv 311 lei pe cota de 1,55 pentru peste 2,5 goluri marcate în

meciul Barcelonei. Rezultau câștiguri de 465, 465 și 482 de lei. Încet-încet, se strângea o sumă frumușică și de acolo. Numai Sandu să nu afle. Și nici Ilinca. M-ar crede complet nebun. Chiar dacă m-ar înțelege cumva, ar face tot posibilul să mă convingă să mă opresc până nu pierd toată suma, cam cum încerci să-l lămurești prin stație pe unul care vrea cu tot dinadinsul să sară cu mașina de pe un pod în construcție. N-ar fi avut cu cine. Bucuria dispăruse demult. Adrenalina, în schimb, revenise ca-n primele zile în care mă încumetasem să pariez, când eram un biet puștan ca ăștia de le predau acum. Ce-ți spun eu toate astea, nu te interesează. Și așa fac prea multe paranteze, e ușor să pierzi firul logic când te ambalezi. Chiar și acum, când aștern totul în hârtie, îmi pare palpitant. Pe vremea aia, deși tremuram gândindu-mă ce mă aștepta în caz de eșec, nu eram deloc stresat. Îmi încredințasem destinul în mâinile lui nea Curcubete și-n ale Ilincăi. Nimeni nu poate sta în calea unei femei care face echipă cu o stafie. Chiar dacă nici n-are habar de existența duhului.

Mai e un aspect inedit pe care am uitat să ți-l povestesc legat de agenție, de topos-ul ei, mai precis. Sunt așa-numitele *slot-machines*. Da, e o altă paranteză, pe care tot tu, ca și până acum, o să mi-o îngădui. O să vezi și-n ce măsură ajută relatarea. Ei bine, în agenția unde-mi făceam eu veacul, nu existaseră până de curând aparate de slot. Dar în ziua în care Sandu m-a luat cu mașina și m-a dus pe un deal din apropiere, la foarte scurtă vreme, au venit băieții care nu cu multă vreme în urmă amplasaseră plasmele pentru câini, și au instalat celebrele „păcănele”. Ce legătură are asta cu totul? Păcănelele s-au dublat poveștii mele cam cum se mulează un mecanism pe viu. Repetitiv și amuzant. De păcănele nu m-am atins vreodată, dar era mereu amuzant să vezi cum oameni în toată firea apasă pe un buton sau trag de o manetă pentru a prinde o linie de fructe identice. Sau o diagonală. Sau o verticală. Cam asta poți observa de la distanță, mai îndeaproape nu am fost suficient de curios să verific. Și totuși păcănelele

alcătuiau sfânta treime a agenției: clasic-câini-sloturi. Fără ele, un echilibru universal s-ar fi rupt. Fără proștii incurabili care visau noaptea și ziua la patru lămâi consecutive, niciun cetățean onest n-ar fi putut prinde câteva meciuri de fotbal sau alt sport clasic, ori chiar vreun câine câștigător, într-o zi de plictis și fantezie.

Păcănelele nu făceau doar să păstreze echilibrul universal, șchiop până la acea dată. Ele aveau chiar să influențeze decisiv viitorul meu ca tipster, într-un fel dincolo de orice imaginație. În seara aia Barcelona s-a pus să dea o căruță de goluri. Nicio știre aici, te aștepți și tu ca marea mea cursă spre imensul pot final să continue. Și tot în acea seară, târziu, telefonul a sunat. Sandu avea nevoie de un sfat. Unul „foarte important și pe bani, gen". Un meci din liga a doua germană, care mă lăsa rece. Voia să afle neapărat dacă aveau să câștige gazdele. I-am zis că-l sun imediat. Am vrut să văd dacă Ilinca are vreo idee. De unde era să știu că aveam să o prind într-o pasă proastă? Mi-a strigat în telefon, părea disperată. Se simțea inutilă și folosită.

— Eu sunt bună numai la prostii de-astea, nu? Ție nici nu-ți pasă dacă mi-e dor de tine, dacă vreau să te văd, să te aud. La naiba cu toate!

Mi-a luat vreo jumătate de oră să o conving că nu de asta o sunasem în principal, ci doar făcusem o gafă, eram lipsit de tact. Că, de fapt, abia așteptam să o văd, a doua zi. Și în sărăcie dacă nu era adevărat. Dar pe moment trebuia să știu ce nimerea Ilinca legat de meci. Știu, eram prost. Prost și stresat. M-am certat urât cu ea în seara aia. Suficient de urât cât să nu-mi mai ardă să-l sun pe Sandu. Ba chiar mi-am închis telefonul.

Știam că situația era groasă. Lui Sandu nu-i închizi telefonul în nas. În niciun caz. Orice s-ar întâmpla. Și nici Ilincăi. O femeie frumoasă are nevoie de afecțiune, nu o trimiți la plimbare, de parcă ai fi vreun nabab. Ilinca s-a dovedit mai înțelegătoare cu mofturile, fixurile și mârlăniile mele. La școală m-a ignorat cât a putut, apoi a cedat. I-am explicat că sunt

un prost. Ceea ce știa deja. Apoi am promis să mă trezesc la realitate. N-a răspuns, dar m-a sărutat pe obraz și m-a privit mustrător. Apoi mi-a zis să o aștept după ore, în fața școlii. Ea avea în ziua aia o oră în plus. Mie nu-mi convenea grozav programul ăla, plănuiam să ajung mai repede acasă, să apuc să studiez foile lui nea Curcubete, să-mi scot câștigul și să pariez pe mai departe. Deci Ilinca mă încurca. Cum îmi și permiteam să mă gândesc la asta? Era suficient timp pentru toate, deocamdată aveam păcate de ispășit.

Bine, vei zice iar, dar ce legătură pot exista între toate astea și păcănele? Una singură, și decisivă. Sandu a făcut o criză de nervi văzând că am închis telefonul. A vrut să-și trimită băieții să mă bată un pic, preparator, dar s-a răzgândit, gândindu-se că eram o mină de aur, care trebuia doar să fie scuturată un pic. Așa că s-a abținut până a doua zi, când m-a căutat acasă. Dar ca să vezi, eram încă la școală, așteptând-o pe Ilinca să iasă. Scos din minți, Sandu și-a luat gorilele și s-a dus spre agenție, unde bănuia că trebuia să fiu. Unde chiar trebuia să fiu la ora aia, dacă Ilinca nu m-ar fi deturnat. Ce a urmat a fost demn de benzi desenate. Lițuș avea să-mi povestească totul în acea seară, înfricoșată, dar tot cu un ochi hapsân spre Ilinca, cot la cot cu mine. Sandu a fost mai iute de picior decât propriile gorile. S-a îndreptat furibund spre tejghea și a întrebat unde sărăcie eram, dacă m-a văzut cineva în ziua aia. Nu, nu mă văzuse nimeni, deși ar fi trebuit să ajung, l-a informat cineva, speriat. Din câte știa respectivul, aveam un câștig de ridicat. Așa deci, s-a enervat Sandu și mai tare, pariază în nume propriu, dar mie nu-mi dă un rahat de pont!

17

Și atunci s-a produs tragedia, cataclismul, comédia. Sandu a șutat cu putere într-un aparat de păcănele. Ei, se pare că muncitorii făcuseră o treabă românească tipică, proastă, ca la carte. Nu fixaseră șuruburile cum trebuie în podea, picioarele metalice erau șubrede. Probabil casa de pariuri se zgârcise și luase aparate la mâna a doua. Așa că aparatul nu s-a zgârcit când a fost vorba să se supună principiului acțiunii și al reacțiunii, apoi s-a lăsat cu totul în mrejele gravitației. A căzut cu putere și sete fix peste Sandu, încă atent în jurul agenției, să vadă dacă nu cumva îmi fac apariția. Așa că aparatul și-a făcut apariția peste el. Un zgomot oribil, un trosnit cumplit de oase i-a îngrozit pe toți. Până și Lițuș, care avea o propensiune spre sadism, spre macabru, și-a făcut cruce. Pe sticla aparatului încă se mai roteau, pentru câteva clipe, fructele. Apoi s-au oprit. Patru portocale pe orizontală, și încă patru pe verticala din mijloc. Pe „gura" stilizată kitschos a aparatului țâșneau fără oprire fise de 10 și 50 de bani, care se revărsau peste rămășițele însângerate ale mahărului cu față de contabil/profesoraș. Ca dintr-o mult prea generoasă cutie a milei, avuția (foarte) recentă a agenției se cobora peste chiar primul câștigător la acel aparat. Suntem toți egali în fața morții. De-asta își și permite să ne trateze cu umor și cinism, ca pe niște neica-nimeni ce suntem. Cât despre Sandu, se îmbogățise ca un mare artist ce se voia. Post-mortem.

Așa că Ilinca mă scăpase de o bătaie, și-mi tăiase și o sursă importantă de finanțare. Abia a doua zi aveam să-i spun ce aflasem și eu tot atunci: că nu trebuia să mă mai ajute la pariuri. Însă, revenind la ziua în curs, chiar în timp ce Sandu sfârșea strivit sub un maldăr de fiare și fise, Ilinca ieșea pe poarta școlii, superbă cum o știam. Îi eram deja recunoscător pentru faptul că mă băga în seamă, că-

mi acorda atenție, chiar dacă, în mod evident, nu meritam vreo clipă așa ceva. Și încă nici nu știam ceea ce avea să-mi povestească Lițuș. I-am sugerat să nu mai mergem în cafenea. O dusesem în agenție, știa deja toată mățăraia. Acum era timpul să facem un pas înainte în relația noastră. Era momentul să o invit la mine. Îi era frică. A trebuit să insist, să o conving că trebuia neapărat să ridic ceva de acasă, ca să pot paria. Așa mai merge, a zis. Doar a promis să mă ajute. Niciunul nu știam că nu va mai fi necesar.

Abia cu ocazia aia mi-am dat seama cât de sperioasă era. Da, ăsta e cuvântul. Nu timidă, ci sperioasă, ca un animăluț sălbatic, căruia, imediat ce-l iei în brațe, îi bate inimioara de stă să-i iasă din corp. A intrat în holul blocului și n-a mai vrut să urce, de parcă abia atunci își dădea seama ce urma să facă. I-am tot repetat că nu eram vreun psihopat găsit pe stradă. Mă cunoștea, nu îi făceam nimic din ce nu consimțea. Dădea din cap în repetate rânduri că nu și nu. Nu-i era frică de mine, ci tocmai de ce era ea capabilă să consimtă. Am zâmbit. Chiar n-aveam chef să-i fac nimic plăcut atunci, cu atât mai puțin neplăcut. Voiam doar să iau cât mai repede foile lui nea Curcubete de pe birou și să le dosesc undeva, în siguranță, să nu le vadă. Să trag cu ochiul la ce pont îmi oferea de dincolo de mormânt și să cobor în agenție. Ilinca era undeva la „și altele" în tot planul. Asta cel puțin până rezolvam treaba cu pariatul.

Mă crezi un dezaxat. Nu doar un dobitoc, cum par din tot ce-ți povestesc, dar chiar un bolnav. Sunt atât de viciat, încât las o femeie frumoasă în planul secund al preocupărilor mele. Și nici măcar nu pun cariera pe primul loc, cum fac o mulțime de alți oameni infestați cu virusul mileniului trei. Nu, eu pun niște pariuri. Adrenalina pură și lupta cu nonsensul, nu atât câștigul de pe bilete. Ăla mă lasa rece din momentul în care m-am prins că orice aș paria de pe foaia aia, îmi iese. Cât timp mă vor ține foile, voi face avere. Iar apoi? Cui îi mai păsa? Voi cheltui totul exact cum i-am făcut: progresiv, în ritm alert, zi de zi. Ilinca nu se gândea la asta. Se dădea de

ceasul morții cum să fugă acasă. Sau să mă convingă să mergem în cafenea. Stăteam amândoi în holul blocului, în casa scării, într-o poziție de pat. Se făcuse ora cinci. Dacă nea Curcubete a ales un meci care se disputa imediat? Trebuia să mă grăbesc!

— Uite cum facem. Mergem sus, și dacă nu vrei, nu intri. Rămâi pe hol.

— Sigur nu te superi?

— Nu. Facem exact câți pași vrei tu.

Am urcat scările celor trei etaje fără sincope. Mă grăbeam atât de tare, că nici nu mi-am adus aminte că exista lift. Eu unul oricum nu-l foloseam aproape niciodată. Dar Ilinca a obosit repede, încercând să țină pasul cu mine. Am descuiat ușa și s-a lăsat să cadă pe bancheta de pe hol. Credeam că i s-a făcut rău. Dar respira accelerat doar pentru că era din ce în ce mai speriată. Dacă aș fi încercat să o iau de mână, să o mai duc doi pași spre cameră, ar fi leșinat, sau cel puțin senzația asta mi-o lăsa. Așa că am profitat de moment și am înaintat singur spre birou și am apucat chiar să citesc singur observațiile lăsate de nea Curcubete: Polonia Varșovia – Wisla Cracovia. Gol marcat Wisla. Cotă 1,30. Am trântit foile cu putere. Păi ce facem aici nea Curcubete? Cotă 1,30? Atâta lucru pot și singur. Dar nu eram în postura să fiu nerecunoscător. Am înghesuit foile într-un dicționar vechi și am revenit pe hol. Ilinca stătea cu ochii închiși, cu picioarele întinse.

— Cât… cât timp a trecut? Cât timp am stat așa?

— Nici două minute.

— Nu mă simt prea bine.

— De ce ți-e așa de frică, vezi bine că nici nu te ating.

— Nu știu. Nu-mi plac mediile noi, mă sperie.

— E chiar așa urât la mine?

— Nu. E curat, e ordine. Dar e la tine.

— Am înțeles. Hai jos.

M-a ascultat aproape încântată. Orice, numai să pună punct chinului. A părut și mai amuzată când a văzut că intrăm în agenție.

— Aici trebuie să-mi fac eu numărul?

— Ei, da. Urmărește un pic cursele de câini, te rog.

Nu mă interesau deloc cursele de câini. Ți-am explicat deja că nu ai cum să câștigi. Pariam doar din plictis pe ele. Nu era cazul acum. Trebuia să-i distrag atenția până mizam pe golul marcat de Wisla. Chestia e să nu observe ce sume mari puneam. Cine știe ce-ar fi crezut. Că arunc cu singurii mei bani pe prostii. Cu ea nu stricasem niciun ban. Nici măcar nu-i plătisem ceaiul. Se încăpățânase să plătim nemțește. Se simțea ea mai bine așa. Ca zgârcit nativ și rupt în fund dobândit, nu puteam obiecta la așa ceva.

Din cele trei bilete a câte 465, 465 și 482 de lei, rezulta un câștig total de 1412 lei. Aplicând iar fatidica taxă de administrare – o să-ți explic mai apoi și cum anume se poate ea evita, dacă ții neapărat – rămâneau 1341 de lei. Acum trebuiau împărțiți: 450, 450, 450 și 62 de lei, cu câștiguri aferente, la o cotă de 1,30, de 585, 585, 585 și 80 de lei. Mintea mea devenea deja un calculator perfecționat. Lume ce gândea în cifre, și vorbea în perversiuni. Sau cum era?

— E deja a treia cursă. Mă mai uit?

— Nu, e suficient. Ia zi, care javră câștigă?

Și-a îngustat privirea și și-a dus mâna la bărbie. În timp ce ea se concentra teribil să nu dea greș și să mă dezamăgească, agenția începu să se reumple. Nu știam cum să interpretez starea de agitație a angajatei de după tejghea, dar Lițuș m-a lămurit din prima, intrând val-vârtej.

— Iar ai făcut-o, criminalule!

— ?

— Păi numai tu nu știi? Sandu s-a dus!

— Unde să se ducă?

— Pe pustii!

Turba de furie și frică. Își parcase taxiul aproape în mijlocul intersecției, să intre cât mai repede. Cred că uitasem să-ți spun că Lițuș e taximetristă. Dar din nou, nimic mai previzibil, nu?

— A murit, tâmpitule, s-a dus.

— Cine a murit, s-a speriat Ilinca.

— Sandu. Știi, tu. „Peștele” meu. Dar cum, Lițuș? Cum vine asta?

— Vine cu păcănelele. A căzut aparatul pe el.

Mi-a făcut semn spre un spațiu gol, unde fusese aparatul. Nici nu apucasem să-i observ lipsa. Acum eu ce mai puteam spune? Eram liber. Singurul mafiot din oraș pierise în mod tragi-comic, fără ca eu să fiu vinovat. Scăpasem basma-curată din nou. Poate că de data asta nici nu urma să fiu audiat, măcar. Ilinca părea marcată, tristă de-a dreptul. Lițuș nu-mi spunea nimic cu reproș. Nu-l suporta nici ea pe Sandu. Dar nu-și putea explica cum anume reușeam să aduc atâta moarte și nefericire în jur, în timp ce mie îmi ieșea totul.

— Fii atentă, ăsta o să te facă să te simți mizerabil, ca ultima preoteasă a ghinionului. Mânca-l-ar focu’ Iadului să-l mănânce!

Nu-mi plăcea ca Ilinca să se simtă agitată și mai mult, după cum nu-mi plăcea nici că Lițuș începea și ea să înjure cu tentă apocaliptică. Urma să aibă același destin ca nea Curcubete? Lesbiana agenției a dat din mână a lehamite și a ieșit, sictirită. Din fericire, mașina îi era tot acolo, fără vreo roată blocată.

— Chiar asta s-a întâmplat, chiar a murit?, am întrebat-o pe angajată.

— Da. A inspirat adânc, apoi: tot nu pot să-mi scot din cap imaginea cadavrului. Au venit criminaliștii, au strâns probe, au făcut poze. Asta acum vreo două ore. Apoi eu am rămas singură în agenție, să dau cu mopul prin balta de sânge și grămada de creieri împrăștiați. Chiar nu merită să mai lucrez pe salariul ăsta de mizerie…

18

— Câinele doi.

— ?

— Câinele doi câștigă. O simt.

Pentru prima dată m-am întrebat dacă Ilinca e cu adevărat insensibilă sau pur și simplu încearcă să treacă peste șocuri așa, ignorând problemele. Cred că, de fapt, nici măcar nu a auzit-o pe Lițuș. Se concentra pe ce îi ceream, parțial din amuzament, parțial din devotament. Era ca un spiriduș în lumea ei. Câinele doi, auzi. Avea cotă… Nici nu contează ce cotă avea. Îți dai seama că am pariat instantaneu. Gura ei era aurită. Simțeam că puteam să-mi petrec tot restul vieții alături de ea, în momentele alea. Cum stătea așa, pe gânduri, cu gâtul alungit și un picior flexat ușor în spate. Oamenii se îndrăgostesc în momente dintre cele mai ciudate. Al meu se lega, cumva firesc, de agenție.

N-a câștigat câinele ei. Dar nu conta. Conta unda, frecvența care se forma între noi. Așa ceva nu spargi cu câteva eșecuri sportive. Îmi venea să-i cer să urce iar la mine. Dar n-ar fi înțeles, s-ar fi speriat, poate s-ar fi îndepărtat.

— Chiar a murit? păru ea să se trezească din șoc.

Te întrebi dacă are grave probleme psihice. Probabil că da. Foarte posibil. Dar cine eram eu, până la urmă? Aveam nevoie de o *hot chick with low self-esteem*. Avusesem noroc cu ghiotura să o întâlnesc. Nu puteam avea noroc și la pariuri. Nu un noroc propriu, desigur. Ce-mi lăsase Curcubete nici măcar nu era noroc, era siguranța faptului cert.

— A murit. Și cred că asta e bine. În orice caz, e util.

Nu m-a certat. Nu era momentul să facă pe moralista. Era prea speriată. Atunci un alt moment comic a avut loc. Sigur, mă pierd în detalii nesemnificative. Dar ca să înțelegi mai bine ce

înseamnă agenția pentru noi toți, trebuie să pricepi tocmai detaliile care sunt sarea și piperul. Omulețul Michelin, numitul Fănică a intrat în agenție, însoțit de vechiul său partener de discuții, și de un al treilea, de data asta cunoscut doar din vedere. N-a durat mult și show-ul a început. Fănică a ațipit din nou în câteva secunde, pe scaun, moment prielnic pentru (ne)cunoscut să emită păreri neavizate. Probabil de obicei îi era frică de remarcile sarcastice ale lui Fănică. A privit-o pe Ilinca, surprins, dar nu bădăran, apoi și-a văzut de adevăratele lui probleme, cu ochii la ecranele cu scoruri.

— Zenit Sankt Petersburg – F.C. Rostov. Un derby între vecini, nu cred că bate Zenit.

Cârcotașul din mine a vrut să-i atragă atenția pe loc că derby între vecini e un pleonasm supărător. Derby înseamnă la origine (și în prezent, între *conaisseuri*) tocmai meciul-cheie dintre două echipe rivale, din același oraș. Dar sursa de amuzament era în altă parte. Moșneagul prieten cu Fănică nu s-a abținut.

— Așa e, da. Vecini de nu se poate. Te pui cu Sașa? Păi ăsta a fost olimpic la geografie. A făcut turul României cu intelighenția țării pe vremuri. E as! Dacă el zice că Marea Azov e la Golfu' Botnic, păi așa e!

— Sigur că e. Păi bunicii din partea mamei s-au născut la Sankt Petersburg. Am și vrut să mergem acolo. Treci prin Polonia, o iei spre Belarus, apoi… apoi o întorci spre Vladivostok…

— Așa-i, mă, Sașa, mă. Ia zi, prin Australia nu trebuie să ajungi, să poți intra în oraș? Că nici ăia n-au ieșire la mare.

Eu râdeam în gura mare, dar Ilinca se străduia să se abțină. Adevărul e că Sașa nu se supăra. Era genul de prost simpatic, prietenos. Mai că ne provoca să intrăm în discuție, să emitem păreri geografice sau fotbalistice. Dar ar fi fost o lipsă de respect. Nu trebuia să le întrerupem spectacolul. După toate aparențele, era o zi plină în agenție, nu era indicat să punem și noi paie pe foc. Ilinca înțelegea totul

organic, simțea ce și cum trebuie făcut, la fel cum proaspeții enoriași se prind când trebuie să-și facă cruce, cu ce mână, în ce unghi și cu ce râvnă.

Poate te gândești că nimic din ce făceam nu avea sens. Aveam o slujbă pe care n-o doream, care nu-mi oferea satisfacții de nicio culoare. Îmi petreceam tot timpul liber (de altfel, generos) în agenție, iar pe Ilinca, deși mă îndrăgostisem, o băgam în seamă doar când îmi aduceam aminte. Trăiam sacadat. Dar nu întotdeauna s-au petrecut așa lucrurile. Țin minte că, imediat după terminarea facultății, nu mult după ce ne-am întâlnit ultima oară, aveam planuri mari. Urma să devin profesor la unul dintre cele mai bune licee, și să înfrunt salariul mizer cu ambiția și entuziasmul specific vârstei. Eram un soi de Ilinca, un naiv frumos. Copiii, nu mult mai tineri ca mine, aveau să mă îndrăgească, să se atașeze de mine. Să fim camarazi și prieteni, înainte de toate. Dar dezamăgirile vin repede, și odată ce se instalează, nu le mai scoți din suflet nici cu ranga. Copiii nu m-au îndrăgit nu pentru că n-aș fi fost disponibil, deschis, și nici pentru că ei n-ar fi fost. Lumea se schimbase mult. În facultate eram învățați că tinerele vlăstare aspiră spre o lume mai bună, spre o carieră, spre un set de idealuri. Că erau caractere în formare, iar noi trebuia să le dăm ultima tușă, să le definitivăm structura umană. Generațiile s-au accelerat, s-au succedat cu o viteză nebănuită. Liceenii ăia nu erau cu 10 ani mai tineri ca mine, dar îi resimțeam din alt mileniu, de pe altă planetă. N-aveam niciun subiect de conversație comun, nicio apropiere, nicio afinitate. Era mai simplu să prinzi două scoruri corecte pe același bilet decât să-i înțelegi.

De fapt, nu era problemă că nu-i înțelegeam. Creierele lor erau mecanisme simple, cu cheiță. Roteai și se punea în mișcare avântul consumerist. Crescuseră cu *chips*-uri și calculatoare, cu plăci video care nu trebuiau reparate cu palma și cu o infinită răbdare, cu ecrane mai late decât pereții garsonierei mele. Cu un gugăl care le oferea totul pe tavă. Cât timp conexiunea la net funcționa, de ce

trebuia să ții minte ceva? Cât timp telefonul tău mobil își păstra agenda cu contacte, de ce aveai nevoie de memoria cifrelor? Sigur, noi eram mai abili, mai adaptați, mai hârșiți. Puteam trăi cu mai nimic și știam să reparăm una-alta prin casă. Ei aveau totul la un click distanță. Societatea s-a perfecționat. Noi băteam mingea pe terenuri de bitum foarte dur, unde, dacă aveai nenorocul să cazi, îți zdreleai genunchii până la os. Asta ne-a făcut mai rapizi, mai puternici, mai precauți. Puteam juca aproape desculți, fie iarnă, fie vară. Ei aveau terenuri sintetice, unde puteai să și dormi, să și mănânci. Singurele ocazii în care-și zdreleau genunchii erau în urma pozițiilor sexuale neortodoxe pe care le găseau prin reviste și găseau de cuviință să le testeze fără minimă imaginație proprie sau aplecare spre concret. Nu erau mai buni sau mai răi, erau doar diferiți. Un dialog al surzilor din care a trebuit să mă împac cu ideea că n-aveam cu cine, ori ei n-aveau cu cine. Aceeași relație rece o aveam și cu restul profesorilor. Cei mai bătrâni erau crescuți în cu totul altă eră, spălați pe creier sau aplatizați de rutină. Cei mai tineri, în proporție covârșitoare reprezentante ale sexului frumos, mă ignorau, din rațiuni estetice, ori financiare. Nu le condamn, constat.

Lumea se schimbase, devenise nu mai dură, ci mai rece. Selecția naturală, care se aplică la toate celelalte specii, la om devine un nonsens. Ne place să o numim competiție. Una mai degrabă cu tine însuți decât cu ceilalți. Oamenii deveneau singuri și reci. Nu mai puternici, ci mai apropiați de mecanism. Puternic eram eu, sau îmi plăcea să cred asta. Dar n-aveam dreptate, decât din perspectivă fizică. Aveam o constituție robustă, mă ajută să trec peste neplăceri și necazuri. Psihicul se ridică din pumni mereu, dar o încasează cam des. E o prostie chestia aia din box, cu bunul încasator. Ce măgărie mai e și asta? Intri în ring ca să o încasezi? Intri ca să dai. Și dai mai mult decât iei.

Ilinca era încă în prima fază a profesoratului, în prima fază a vieții. Avea și ea sistemul propriu de

pariere. Miza pe oameni, investea încredere în ființa umană resimțită în celălalt. Dar cum să ai încredere într-un trup fragil, într-un suflet chiar mai subțire, mai rarefiat, mai labil? E totuna cu a paria pe câini. Nicio diferență de natură, nicio deosebire de esență. Fie că-ți plăcea să crezi că cineva-acolo-sus ne urmărește, ne ghidează, ne protejează, ori măcar aruncă ocazional câte un ochi asupră-ne, fie că totul e hazard și întâmplător, viața rămânea o cursă. Știai de unde pleci și unde ajungi, dar nu cunoșteai pista, materialul din care era făcută. Poate chiar mai important, materialul din care era făcut publicul.

Îți place să crezi că totul depinde de tine. Că puterea vine exclusiv din interior. Că te ridici și alergi. Pui un picior în fața celuilalt și totul merge de la sine. Arunci brațele în față, te apleci și lași gravitația să te ajute. Sari și înfrunți văzduhul, ochii ți se măresc, nasul ți se alungește. Bărbia te doare și capul pare din alt film. El n-are mușchi, nu participă la efort, e doar purtat. Dar lucrurile nu stau chiar așa. De cele mai multe ori, e mai important publicul decât pista. Mai important vuietul arenei decât forța mușchilor tăi. În ultimă instanță, ei pot lipsi cu desăvârșire. Și nici nu e vorba de susținere. E vorba de nevoia de a fi aplaudat, conștientizat. De a-ți fi recunoscute meritele. Ca-n bancul ăla, cu cei doi naufragiați, tipul anost și fotomodelul. Degeaba trăiesc ca-n paradis pe o insulă pustie, într-o reeditare a Edenului. Dacă nu există un al treilea care să aplaude succesul și norocul incredibil al naufragiatului, nimic nu are sens. Dacă infernul e celălalt, tot infern e și lipsa publicului. În primul caz, ai șocul, revelația alterității. Faptul că, în multitudinea de obiecte ce te înconjoară, e posibil să mai existe măcar un alt subiect. În al doilea caz, e șocul lipsei numărului suficient de subiecți, sau atitudinea lor pasivă. Te ignoră, deci nu exiști. În cazul ăsta nefericit, al doilea subiect (fotomodelul) devine inutil. E un simplu obiect însuflețit, și tot la fel ești și tu pentru el.

Te-am băgat în ceață, dar lucrurile pe care am vrut să le subliniez sunt mult mai simple: sufeream că nimeni nu știa de foile lui nea Curcubete. Știam că nimeni n-avea voie să știe de ele, că totul s-ar fi sfărâmat, ca un miraj sau un curcubeu odată ce încerci să-l atingi. Dar asta nu mă împiedica să sufăr. Eram nefericit. La ce bun să fac o avere, dacă duceam totul cu mine în pământ? Nu, sigur că nu banii. Ei trebuiau cheltuiți în mod accelerat și desfrânat, fără pic de rațiune și reținere. Așa se cuvine cu tot ce nu-ți aparține. Așa s-au devalizat bănci, fonduri de investiții și statul însuși. Dar trebuia nu doar să fac avere, nu ăsta era succesul la care visam. Aplauzele, faima. Da, asta urmăream. Și, de data asta, nu faima generală. Doar aia din partea celor dragi. Voiam să fiu admirat de Ilinca. Să-i dau un motiv să mă placă, să mă iubească. De fapt, ea nici nu căuta vreunul, ci era nevoie doar de confirmarea proprie. Strict pentru mintea mea.

19

A urmat o lună iulie destul de plată. Ilinca venea la mine zilnic. Pas cu pas, a cucerit întreaga garsonieră. S-a acomodat întâi cu holul, apoi cu singura cameră. Într-un final a intrat în bucătărie. Și, târziu de tot, în baie. Acolo a simțit teritoriul cel mai străin, mai înfricoșător. Prefera să se țină cu orele, până ajungea la școală sau acasă, decât să facă pipi la mine. Considera gestul mult prea intim, prea nefiresc. Ultima atinsă, baia a fost prima cucerită. Și-a instalat periuța de dinți, primul steag înfipt în necuceritul Vest sălbatic. Parcelă cu parcelă, a pus stăpânire pe toată baia, așa mică cum era. Au urmat primele farduri, un amărât de fond de ten. Dischetele demachiante, rimelul, un ruj discret. Peria de păr și crema de corp, folosită în special la picioare. Ilinca era toată picioare, superbă per total, dar cu niște picioare suprapământești. S-a acomodat târziu, când începea deja luna august, dar treptat i s-a părut nefiresc să plece. Și tot așa mi s-a părut și mie.

Bineînțeles, am rezistat tentației de a-i spune ceva despre foi, și nici ea n-a pus vreo întrebare. Nu-mi căuta prin sertare, din bun-simț și curiozitate bine țintită spre alte lucruri. Foile erau în siguranță, iar toate pronosticurile ieșeau pe bandă rulantă. Pariam de fiecare dată întreaga sumă, împărțind mereu miza. Ajunsesem să pun la un moment dat chiar 133 de bilete cu câștig scontat de 563 de lei. Rațiunea îmi urla, arestată în temnițele puse la dispoziție de inconștient, să mă opresc. Sau măcar să scutesc jumătate din sumă. Eu îi dădeam înainte. Nu fuseseră banii mei, nu aveam ce să pierd. Ar fi fost o nesimțire să gândesc în felul următor, dacă ceva neprevăzut se întâmpla: vai de mine, am pierdut câteva zeci de mii de lei? Nu. Pierdusem doar 10 lei. Asta era investiția mea, bulgărele inițial de zăpadă, piesa primă de domino. Restul fusese produsul

naturii înconjurătoare. Poate revelație e prea mult spus. Poate text sacru e exagerat. Dar nu exista niciun dubiu că foile nu erau vreun testament al lui nea Curcubete pentru mine. Nu. Le furasem, ăsta e cuvântul. N-aveau aparentă valoare economică, eu făcusem bani din hârtie seacă. Dar niciun eșec nu m-ar fi deprimat, nicio piedică nu m-ar fi oprit. Trebuia să continui până la momentul în care foile s-ar fi terminat. Cele 25 de meciuri pe iulie se terminaseră. Urmau 25 pe august, și 10 pe septembrie. Dar se terminaseră și toate campionatele importante. Rămâneau doar meciuri din *play-off*-ul rusesc, din Arabia Saudită, Columbia, ori amicale internaționale planificate cu luni în urmă. De-acum, era ruletă totală.

Așa că nu i-am zis nimic Ilincăi despre sistemul meu piramidal, mica mea nebunie. În schimb, în miezul lunii august, când proporția geometrică a câștigului atinsese valori fascinante – puteam foarte bine să mă consider fără grija zilei de mâine – am întrebat-o pe Ilinca dacă are chef să facem o ieșire. Trebuia să respect cu sfințenie foile. În schimb, nu era nicicum implicit că trebuia să pariez chiar toată suma. Banii erau ai mei. Moise primise *Tablele*, dar despre latura financiară Yahve nu scosese o vorbă. El era plecat, Curcubete mort. De bani se ocupau reprezentanții lor pe pământ, până la noi ordine.

— Păi bine, dar n-avem mașină. Nu-mi prea plac trenurile. Unde ai vrea să mergem?

Eram amândoi în vacanță. Aveam tot timpul din lume, dar bani ioc. Sau cel puțin, asta credea ea.

— Dar cine vorbea de trenuri?

— Pe autocar mi-e rău, mai ales dacă mergem la munte, undeva în apropiere.

Zâmbeam. Era atât de frumoasă, eram atât de norocos. Doar pe ea o aveam, era singurul sens al acumulării de bani. Dacă n-ar fi fost ea, m-aș fi oprit din pariat. Eu n-aveam ce să fac cu ei. Și acum, îi puteam oferi tot ce-și dorea, sau în curând, în orice caz.

— Am niște economii.

I s-a luminat chipul. Femeile au o sensibilitate aparte pentru latura materială. Ține de maternitate, de nevoia de a se simți în siguranță în fața pericolelor ce pot apărea. E o frică legitimă, nimic de zis.

— Alege o destinație. Orice vrei tu, și e OK. Serios.

Credea că mă refer strict la România. Era, chiar și așa, încântată până peste cap. Așa că a intrat în joc. I-am făcut semn spre un atlas pe care-l aveam pe un raft. L-a deschis la harta țării și a căutat avidă un loc care i s-ar fi părut interesant. A ales Sighișoara. Am dat din cap că nu. Să mai încerce. Apoi a ales Bucovina. Nțț. Am ținut-o tot așa, până s-a supărat. Apoi am luat eu atlasul, și am deschis la harta Americii Centrale și a Caraibelor. A râs cu putere, dar tot a acceptat să se joace. Acum se convinsese că glumeam, că mă țineam de șotii. Eram doi profesori rupți în fund, nu dădeam meditații, nu aveam „spatele” asigurat. Eram noi de noi, și ne jucam cu un atlas. Doar că eu vorbeam serios. Am indicat Martinica. Amuzată, a dat din cap că da, era de acord.

Îți imaginezi ochii ei mari, plini de lacrimi, când i-am arătat biletele de avion. Costaseră o avere, trebuiau escale la Budapesta, Paris și Miami. Credea că din nou e o farsă, că urma să le anulez în scurt timp, plătind doar o despăgubire, apreciabilă și ea. Am lămurit-o că nu, n-aveam niciun motiv să le anulez. Dar că o rugam pe ea să caute o cazare potrivită, pe net. Suma nu conta. A vrut să iasă din casă, a zis că nu ăla era omul de care se îndrăgostise. Mă plăcuse tocmai pentru că eram sincer, nu un farseur ordinar, un glumeț pe seama ei. Mi-a luat o seară și o noapte întreagă să-i explic totul. Bineînțeles, trebuise să o mint. I-am zis că am strâns banii din pariuri, dar că în ultimii ani, nu în ultima lună și jumătate. Niciun cuvânt despre foi sau Curcubete. Și nimic despre suma reală pe care o adunasem. I-am zis că am fix banii de bilete de avion (da, și întors), de cazare și ceva de buzunar, dar o asigurasem că suficienți.

— Ești nebun, te rog eu. Sunt toate economiile tale, cu ce-o să trăim când ne întoarcem?

Folosea pluralul. Privea totul ca pe o comunitate, ca pe un viitor împreună. Mă simțeam nu doar fericit, ci și onorat.

— Pe când ne întoarcem, agenția e tot acolo.

Tot nu mă credea, nu în totalitate. A crezut că-s bani din pariuri. Din ce altceva puteau fi? Din salariu, în mod sigur nu. Dar credea că voi muri de foame când ne întoarcem. Și acum începea cu adevărat să mă admire. Sau poate mă admira de mai mult timp, dar abia acum simțeam și eu fascinația ei. Eram un nebun frumos în opinia ei, și meritam tot respectul. Era bine și așa, cel puțin pentru moment.

Și ce-am făcut cu pariurile, mă întrebi. Prietene, agenții sunt peste tot în lume. Cotele diferă, într-adevăr, la fel și regulile de pariere. Dar aveam pașaport și aveam bani. Cine să mă împiedice să mă desfășor? Bineînțeles, asta putea să nu se dovedească deloc convenabil. Așa că ți-am dat anticipat dreptate și am pariat în avans, în țară. Excursia efectivă era de 7 zile, cu transport 28 de ore (cu tot cu escale) dus, 26 întors. Deci, per total, 10 zile lipseam din agenție. Așa că mi-am făcut biletul pe următoarele 10 zile. Nea Curcubete oferea opt meciuri, cu două sabaturi. Media cotelor era cam de 2, deci ridicate la puterea a opta, rezulta o cotă totală în jur de 256. Calculând pas cu pas, da, așa era. 273. Așa că trebuia să mizez maximum 2 lei pe fiecare bilet, cu un câștig scontat de 546 de lei. Mi-am făcut alt calcul. Biletele costau 3.500 de euro. Cazarea habar n-aveam. Să zicem tot pe atât, deși cel mai probabil mai puțin. De buzunar, nu știu. Am calculat 5.000 de euro, să fie de siguranță. Prin urmare, o sumă totală de 12.000 de euro. Asta venea cam 45.000 de lei. OK. Am numărat banii legați cu elastic, teancuri de câte 5.000 de lei ascunși printre cărți. Mi-ar mai fi rămas cam 30.000 de lei. Asta însemna, la o miză totală de doar 2 lei pe bilet, 15.000 de bilete. Să fac nebunia? Să o fac, ce naiba. Îmi trebuia toată răbdarea din lume a angajatei din agenție, și nu doar atât. Îmi trebuia un paravan.

Un om de plastic care să parieze în locul meu. Nu știam pe nimeni suficient de bogat, să pară totul plauzibil. Singurul veridic ar fi fost Sandu, dar el a sfârșit tragic cu o lună în urmă.

Da, n-aveam de ales, trebuia să vorbesc cu Nicki, să parieze 30.000 de lei pe 15.000 de bilete, pentru mine. De fapt, îmi dădeam seama că nici asta nu era plauzibil. Ca el să pună cât mai puține întrebări și să joace onest în fața tejghelei, trebuia să-i dau și lui ceva. 5.000 o fi bine. Deci 25.000 de lei rămași, pe 12.500 de bilete. Bine era și așa, nu eram deloc lacom. L-am găsit pe Nicki în agenție, destul de dezamăgit și ursuz. Pierduse 200 de lei în ziua aia.

— Tu-mi lipseai. Zi repede.

— Trebuie să te rog ceva.

Nu-l rugasem niciodată nimic, deși ne știam de-o viață. Nu aveam niciun drept să-i cer ceva. Și, bineînțeles, mi-era frică de el. Dar nu era niciun favor, era un „biznis". Ce naiba, era în interesul lui.

— Trebuie să pariez ceva, dar plec din țară.

— Tu, mă? Tu n-ai plecat din oraș în ultimii ani. N-ai bani să te ștergi la cur.

Nu l-am contrazis. Puteam să-l mint că m-a trimis școala cu cine știe ce bursă în Bulgaria sau Ucraina, dar nu-l interesa. Așa că am pus subiectul pe masă, verificând să nu ne audă cineva. Agenția era aproape goală.

— E o sumă mare. Sigur, îți iese și ție ceva.

Mă privea intrigat, mă studia. Uite-l și pe țâcă, se gândea. Tot profesoraș a rămas, dar cine știe în ce afaceri dubioase s-a încurcat, să facă bani pentru bunăciunea cu care umbla. S-a înhăitat cu Sandu, acum rămăsese și fără banii de la el. Ce mai învârtea, cu ce se ocupa?

Tăcerea devenea stânjenitore.

— Nicki, serios, mă grăbesc. Mă ajuți sau nu?

— Bine, mă. Hai să facem o plimbare.

Ne-am dus în josul bulevardului. N-a deschis gura decât în dreptul unei piețe obscure, pe unde nu era nimeni, ca să se asigure că nu eram ascultați.

— Zi.

— Treizeci de mii. Cinci mii ție, restul pe bilete.

— Tu faci mișto?

— Nu.

— De unde ai banii ăștia?

— Îți dau o sumă așa mare și ca să nu pui întrebări. Mi se pare normal.

A tăcut, i se părea normal, da.

— Bine, mă. Dar eu decid la ce oră pun biletele, să nu fie nimeni în agenție. Câte bilete, două, trei?

— Nu. Nu vreau să plătesc impozit. 12.500.

— ?!?

— Te bagi sau nu te bagi.

12.500 de bilete erau ca o carte imensă, supradimensionată. Până și imaginea fizică a hârtiilor nesfârșite pe care erau tipărite era dincolo de realitate. Un vraf de vreun metru grosime.

— Pariază pe net, mă. Mă leagă ăștia de nebun.

20

Pariatul pe net era cu totul altă mâncare de pește. În opinia multora, era cea mai bună, cea mai comodă metodă. Evitai agențiile, nu trebuia să ieși din casă pe o vreme groaznică, nu trebuia să dai ochii cu oameni pe care nu-i suporți. Și, foarte important și asta, toate casele de pariuri online aveau sediul în paradisuri fiscale, cele britanice mai ales în Insula Mann, din Marea Irlandei. Așa că, normal, nu trebuia să plătești nici taxa de administrare, nici impozit pentru vreun câștig mai important. Nu se aplica legislația din România sau din altă țară, deci și casele de pariuri puteau liniștite să ofere cote mai generoase, având profituri mai mari. Un rai pentru un parior înrăit, ai zice. Poate. Dar nu și pentru mine. Bineînțeles că îți trebuie un card alimentat cu o anumită sumă (deloc mare) de pe care să avansezi mizele. Ce mare lucru, chiar aveam card bancar. Aveam, dar mi se părea teribil de periculos să-l folosesc. La început am reacționat ca omul ieșit din Evul Mediu, care se temea să nu-i fie furat sufletul odată cu numărul cardului sau cu CNP-ul. Apoi m-am mai deșteptat, când am aflat politica de confidențialitate a caselor serioase.

Totuși, apoi a apărut al doilea contra-argument, mult mai puternic, mai real. Dacă pierzi un bilet pariat într-o agenție, înjuri, te enervezi, și la un moment dat te calmezi. Îți trebuie voință și masochism să cobori, să mai încerci o dată, poate-poate îți iese ceva. Pe net e cu totul altceva. Cifrele magice sunt la un click distanță. Oricând îți poți spune: uite, chiar dacă e cotă mare, jocul evoluează într-o anumită direcție. Golul plutește în aer, cum zic, cu eterna lor limbă de lemn, comentatorii sportivi. Și plutește, și plutește, și banii s-au dus. S-a terminat totul. Și mai alimentezi cardul. Și se repetă figura. Sigur că poți și câștiga. Un cunoscător în domeniu

poate face profituri serioase. Cu condiția să aibă nervi de oțel. Să fie alert și nu impulsiv. Rece și nu moale, talâmb. Inteligent și nu șmecher. Sunt cu totul alte reguli, alt univers. Cunosc destui locatari ai agenției care, odată ce și-au făcut cont pentru pariuri *online*, au renunțat cu totul la pariatul clasic. Și majoritatea au pierdut sume importante, mai ales pentru ei.

Eram prudent, zgârcit, pariatul online nu era pentru mine. Bine, vei zice, dar agențiile astea online nu au modalitatea lor de a te atrage, gambit-urile lor aparte? Sigur că au. În primul rând că netul însuși e fascinant, ca și evoluția permanentă a cotelor. E un carusel etern, poți paria din minutul 1 până spre minutul 90. Sume mici pe cote mari, sume mari pe cote minuscule, care ajung la un moment dat să te ruineze. Și mai sunt bonusurile de înregistrare. Ele fac cele mai multe victime. Țintesc la obiect și te lasă într-o baltă de sânge. Cum se manifestă plaga: Casa de pariuri X îți oferă un bonus de înregistrare de 100% (!) pentru o sumă inițial depusă de maximum 80 de lei. Sau de 100 de lei. Sau chiar de 200 de lei. Alimentezi cardul cu 200 de lei, mai primești 200. Ha ha, vei zice, i-ai scos, pa și pusi! Nimeni nu e chiar atât de prost. Ai voie să retragi suma inițial depusă abia după ce-i rulezi. Știi tu ce *captivus*. De aici începe distracția: ce înseamnă să-i rulezi? Trebuie să-i pariezi de un număr stabilit de dăți (în general, cinci), pe o anumită cotă (de obicei, peste 1,50). Deci nu poți vorbi de cote sigure aici, nici de evenimente extrem de probabile. Ei bine, abia dacă scapi de focul inițial de cinci pariuri câștigate, poți retrage suma. Unu la mână, puțini sunt chiar și pariorii cu experiență care să facă cinci la rând, chiar și pe cote relativ mici, surprize există întotdeauna și impulsivitatea natural umană își spune mereu cuvântul. Și, doi la mână, și aici e partea cu adevărat distractivă, aproape nimeni nu vrea să retragă așa de repede. Dacă se vede cu câștigul, mai încearcă, sperând să retragă o sumă cât mai mare.

Sigur, dacă ai cunoștințe informatice serioase (ceea ce eu n-am), poți să-ți faci IP mișcător și diverse alte bazaconii la care nu mă pricep, îți clonezi identitățile și primești bonusul pe o grămadă de carduri, tu ajungând să fii echivalentul populației Vaticanului, la un moment dat. Sigur că e posibil, dar e și periculos. Cum ziceam, chestiile astea nu-s pentru mine. Eu eram un parior onest, dedicat pentru supraviețuirea sistemului. Și-mi plăceau agențiile. Erau un loc călduț, onest, frumos, curat. O crâșmă fără fum, fără miros fetid de alcool, fără prostituate bătrâne și grase, care-ți fac avansuri și-și oferă farmecele apuse pentru un sac de cartofi. Fără de-astea. Un soi de garsonieră modul 1.2. Ce o să ajungem dacă urcăm toate activitățile pe net? Să facem și sex online? Știi că au inventat inclusiv vibratoare ca niște joy-stick-uri (ce nume predestinat), conectate prin *bluetooth* la rețea? Tu te miști în Australia, în fața ecranului, și prelungirea ta scârbavnică, de plastic lubrifiat, penetrează vreo tipă din Ecuador. Care e faza, totuși? Cât timp va mai rămâne omul om? În asemenea ritm accelerat, robotizarea va cuprinde specia umană mult mai repede decât ne așteptam. Sigur, altul e cadrul discuției.

Normal că ar fi fost mult mai ușor să-mi fac un cont, să debifez opțiunea bonusului, alegând să nu-l primesc, și să mizez toți cei treizeci de mii pe meciurile respective. Oricum, nu știu dacă aș fi putut în mod practic, pentru că majoritatea agențiilor online nu oferă decât meciurile pe maximum două-trei zile, nicicum pe o săptămână sau mai mult. Chestia e că tranzacțiile astea cu sume importante sunt raportate obligatoriu de casele de pariuri și luate în vizor de serviciile abilitate. În cel mai bun caz, eram trecut pe lista neagră, a celor suspectați de a lucra cu mafia pariurilor. În cel mai rău caz, mi-ar fi apărut într-o noapte la ușă, cu mascații, chiar în timp ce (se presupune că) aș paria online. Deci nu, așa ceva nu putea fi pentru mine. Nu i-am spus nimic din toate astea lui Nicki, eram în stradă și nu era omul

care să aibă timp și răbdare pentru tirade. Așa că am fost concis.

— Bă, e ultima dată când te întreb. Te bagi sau nu?

S-a fâstâcit ca un amator, a dat-o la întors. Așa oraș, așa mafioți, vei zice, cu destulă dreptate.

— Chiar dacă mă bag, trebuie să „ungem” și angajata. Îți dai seama că o să se uite oricare chiorâș la mine, dacă aș face așa ceva. Și gândește-te că totul se filmează.

Da, normal că agențiile aveau camere video. Dar nu le verifica nimeni, dacă nu avea loc vreun jaf sau alte incidente asemănătoare. Nu eram la Big Brother. Dacă agenta reușea să printeze în timp record (cel mult jumătate de oră, să zic) vraful de bilete, totul era în regulă. Deci erau două condiții: agenta să primească ceva, ca să se miște repede și, mai ales, în condițiile naturii feminine, să tacă și, a doua, agenția să fie goală. I-am explicat lui Nicki condițiile cumulative. Le-a înțeles și mi-a dat dreptate. Știa și el care erau timpii morți ai agenției (în general intervalul 14.00-15.00, când aproape toată lumea era cu treabă prin oraș).

— Bine, mă. Cinci mii mie și, să zic, cinci sute pentru angajată.

— O mie, să fie bine.

Puteam să mai scot de la ciorap, din bancnote răzlețe, cam 1.000. N-ar fi fost o problemă.

— De unde ai, mă, bani? Păr-Mărunt era debusolat complet. Sistemul lui de valori se dăduse peste cap în ziua aia. Profesorașul avea mai mulți bani ca el. Sau, dacă n-avea, își paria absolut toate economiile, până la ultimul leu. Un dement total.

— Ne întâlnim diseară tot aici. Îți aduc banii, cei 31.000, și meciurile pe care să pariezi.

— Cum meciurile, mă? Nu e un singur meci, cu cotă mică?

— E 273 cota totală.

Nicki era în pragul exasperării. Riduri adânci i se ițeau pe loc, răsărite ca de nicăieri. Păreau șanțuri de frontieră pe fruntea imensă. Venele gâtului i se

umflau ca la incredibilul Hulk. Voia să mă sugrume în plină stradă, indiferent de consecințe.

— Sunt prostul tău, mă? Ai ajuns să colaborezi cu curcanii? E un flagrant?

Se uita alarmat în toate direcțiile. Nu era nicio mașină de poliție, sau măcar suspectă, pe stradă. Niciun tufiș mai proeminent, sau colț de clădire, de unde să fim filmați sau înregistrați. Doar ca să fie complet sigur, mi-a ridicat cămașa, să verifice dacă n-aveam microfon. Nu l-am împiedicat în vreun fel. Poate tot circul ăsta urma să se și încheie.

— La ora opt să fii aici.

21

Am dat din cap că da. Știam că era om pe care te puteai, la o adică, baza. N-avea să ciripească, și nici să-și aducă prieteni cu el, să mă ia la bătaie dacă nu veneam cu banii. Până la urmă, mă putea dezmembra singur, dacă-și punea mintea.

Acasă, Ilinca tocmai se întorsese din oraș. Am uitat să-ți zic că i-am făcut propriul ei set de chei. Aveam încredere totală în ea. A sărit să mă îmbrățișeze. Mirosea frumos și arăta extraordinar.

— Am făcut câteva cumpărături pentru drum, vrei să le vezi?

— Da, sigur.

Cele câteva cumpărături duseseră spre o închidere anticipată, în acea zi, a destule magazine din oraș. Era un vraf de haine, în mijlocul camerei. Un munte care amenința oricând să-și prăbușească tonele de zăpadă peste turistul imprudent. Probabil își cheltuiese toate economiile. Un soi de solidaritate în nebunie. Avea o figură de fetiță care tocmai făcuse o năzbâtie. Mă excita la culme.

— Vrei să le vezi?

Le vedeam prea bine. Nu aveai cum să le ratezi. Se referea, se pare, la probat. N-aveam nimic mai bun de făcut până seara. Ilinca a transformat mica mea garsonieră, ajutându-se și de holul de la intrare, într-un podium pentru catwalk. Își luase de toate, inclusiv pantofi cu toc înalt. Deborda de energie. Se acomodase cu greu la mine, dar acum se simțea în largul ei, se putea manifesta în voie. Au fost ore lungi ale după-amiezii. Am tras jaluzele, să fie atmosfera cât mai intimă. Făcea pașii ca o profesionistă, apoi se întorcea, mă privea, aștepta să-i spun cu care haină îi stă mai bine. Habar n-aveam. Eu și moda, îți dai seama. Bineînțeles că toate îi veneau bine, avea un corp perfect. Părea să-și descopere abia atunci, cu adevărat, feminitatea, sexualitatea. Timpul s-a dilatat,

s-a îngroșat, ca o magmă călduță, ca un lichid placentar în care mă simțeam ocrotit, fericit. Ilinca era Femeia, cu toate atributele ei. Parcă vedeam Spiritul Lumii desfășurându-se în fața mea, creând istoria.

S-au scurs ore întregi așa, până când tot vraful a fost luat la probă, iar Ilinca s-a prăbușit extenuată pe pat. Respira ușor, adormise. M-am uitat la ceas, era cam șapte jumate. Aveam tot timpul să mă duc, încet, spre locul de întâlnire cu Nicki. Am sărutat-o ușor și am luat, cu grijă, banii, atent să nu mă observe. I-am legat separat, cei pentru agenție, cei pentru Nicki, și cei pentru angajată, și am ieșit. Era o seară plăcută, deloc toridă. Genul de aer care te face să te simți bine că ești pe pământ, și că nu s-a dus încă dracului totul, într-un cataclism planetar, cum îți doreai într-o vreme. Țineam banii într-o pungă vai de capul ei, parțial ruptă, singura netransparentă pe care o găsisem în casă. Pe teancul principal am lipit un *post-it* verde, pe care am scris cu pixul roșu codurile de pariere ale meciurilor și indicațiile aferente. Speram să nu o comită Nicki. Am verificat *post-it*-ul, într-un gang. Da, era totul lizibil, clar. Nu trebuia decât să i-l dea agentei, cu tot cu banii pentru ea. Mai departe nu mă interesa.

Nicki era deja acolo. Mi-am verificat ceasul. Nu întârziasem. Și era singur, cel mai important. Avea o morgă de om resemnat, sictirit. Se simțise bătut, de parcă noi doi am fi fost vreodată într-o competiție. Am intrat într-un bar, la o masă retrasă. Părea complet abandonat locul. A numărat banii pentru el, pe sub masă. Erau acolo, toți, în bancnote cu Eminescu. Se făcuse livid. Simțea că are o misiune grea, periculoasă, că banii ăia nu puteau fi aproape gratis. Mi-era milă de el, dar ce era să-i zic? Sunt convins că făcuse lucruri mult mai nasoale la viața lui, pe mai puțini firfirei. Și totul era simplu, până la urmă. Angajata ar fi primit banii fără multe obiecții. La o adică, Nicki i-ar fi și spus explicit să-și țină gura referitor la episod, dacă nu se prindea și singură.

— Cum facem cu biletele?

— Tu pariezi mâine. Vorbești cu fata prima dată, îi explici cum stă treaba, ai grijă să fie goală agenția. Stai în așa fel, încât să acoperi cu spatele, pe cât posibil, câmpul de receptare al camerei de luat vederi, și mișcați-vă repede. Dacă intră cineva în agenție, alungă-l sau mituiește-l cu 50 de lei, după caz. Ți-i dau și pe ăia, dacă e cazul, când mă întorc. Plec mâine, stau 10 zile. Ne întâlnim aici, pe 25, tot la opt seara.

A dat din cap că da, suna rezonabil. Probabil îi păream o combinație ciudată de prost complet și geniu al organizării. Nu doar că pariam o avere pe un SF, dar mai și aveam încredere totală în el, dându-i toți banii înainte. Dar fuga sângelui din obrajii lui mi-a dat încredere. Se temea, deci n-ar fi făcut nimic altceva decât a promis. A plecat fără să-și plătească berea. Nu-i nimic, mă considera în bani, era în regulă. Am plătit nota și am plecat spre casă. Speram să nu se sperie că se trezea singură, că plecasem fără vreo explicație. Mă mira că mă gândeam la asta, că-mi păsa. Nu mai puteam fi indiferent cu ea, se pare că o iubeam cu adevărat. Și asta, după cum bănuiești, mă făcea vulnerabil, mă expunea.

Nu părea supărată pe mine. Euforia n-o părăsise. Era întinsă pe pat, cu calculatorul meu în brațe, și o grămadă de link-uri succesive în browser. Căuta cazare.

— Uite, sunt o mulțime de căsuțe direct pe plajă! Și nici nu-s mari prețurile. Adică da, sunt, dar…

Părea jenată, ca și cum s-ar fi trezit la răstimpuri din reverie și-și dădea seama de prețul imens al distracției. Dar apoi își revenea, făcea eforturi să nu-și tulbure bucuria imensă cu remușcare. Se simțea vinovată? Sigur că da. Nu era genul ăla de profitoare căreia să nu-i pese de mine și de buzunarul meu. Mă iubea, și nu voia să mă vadă adus la ruină.

— Nici vorbă, am contrazis-o. O dată facem chestia asta, n-are rost să ne zgârcim. Alegem o cazare clasică.

A protestat, apoi am negociat. Până la urmă, m-a lămurit că nu-și dorea neapărat la cinci stele, ar fi

fost un moft și un lux excesiv, nu se justifica prețul și n-ar fi avut sens. În schimb, eu îmi doream duș propriu și fără insecte de pe plajă sau alte prostii. Mă îndoiesc că ar fi intrat insectele în căsuțele de pe plajă, dar voiam să fiu absolut sigur. Am convenit pentru un hotel de trei stele, la nici 100 de metri de plajă. Pozele descriau un peisaj ireal de frumos, un vis. Am început și eu să visez cu ochii deschiși, mai mult privindu-i bucuria ei, hrănindu-mă cu ea. Avionul era la cinci dimineața. Nu avea niciun rost să dormim, abia aveam timp de bagaje. Eu oricum nu plănuiam să-mi iau mare lucru cu mine. Lama și spuma de ras, after-shave-ul, periuța și pasta de dinți. Niște chiloți și ciorapi, și vreo două cămăși. Bănuiam că ea avea cu totul alte planuri, mai ales privind din nou maldărul de haine, acum răsfirat prin toată încăperea.

— Vezi că am făcut rezervarea pentru un singur bagaj la cală, i-am zis amuzat.

S-a panicat, și-a țuguiat buzele. Aproape că a protestat. Apoi s-a resemnat, și, cu imensă durere, începea să se uite la ce haine să renunțe, ca un barcagiu conștient că, pe măsură ce barca ia apă, trebuie să arunce tot mai multe lucruri peste bord. Am lăsat-o să și le sorteze, în două grămezi relativ egale: haine absolut necesare și haine necesare, dar pe care nu le putea lua.

— Acum hai, pune cealaltă grămadă în alt geamantan.

— Păi cum?

— Plătim încă un bagaj, ce mare lucru?

Se gândea și ea că ar fi fost, raportat la prețul biletului de avion, o zgârcenie sinistră, dar nu voia să protesteze în vreun fel, la nimic. Iar mie îmi plăcea să o necăjesc. A intrat apoi să facă un duș, iar eu aveam acum timp să mă gândesc unde ajunsese toată situația. Plecam din țară cu bani. Lăsam în țară bani, ca niște oameni plătiți să deruleze afaceri cu ei, în numele meu. Devenisem un soi de Sandu. Asta-mi doream? Asta am vrut de la bun început? Erau întrebări fără sens, prăsila unui creier leneș. Onest ar

fi fost să admit că n-am vrut nimic de la început, după cum nu voiam nimic nici acum. Respectasem întrutotul indicațiile lui nea Curcubete, textul sfânt, și mă supuneam și consecințelor care decurgeau de aici. Nu ucideți profetul, mesagerul! M-am gândit apoi dacă mai avea rost să rămân în învățământ. Se vedea de la o poștă că vocație n-aveam, ce rost avea? Sigur, nu-mi ocupa mult timp, dar îmi ocupa. Bani de țigări, cum se spune, doar că eu nici măcar nu fumam. Să fi rămas doar pentru a menține o imagine de intelectual? Dar față de cine, cui îi păsa ce învârteam eu? Ce reputație aveam de apărat? La noi în oraș, era infinit mai bine să ai reputația lui Sandu, de om care face-învârte. Hotărât lucru, când ne întorceam în țară, urma să depun cerere de „lăsare la vatră”. Cu toată birocrația aferentă, cel mai probabil că mi-ar mai fi venit salariul vreo două-trei luni, până să apar și în acte ca demisionar.

22

De-abia am coborât, în noaptea aia, pe la două jumătate, din bloc, cu cele două bagaje de cală și cele două de mână, în care eu îmi pusesem laptop-ul, iar ea ce nu încăpuse în bagajele mari. Da, ce să-i faci. Până și suspensiile taxiului (un Logan mai uzat ca anusul Sandrei Romain) păreau să sufere sub apăsarea cumplită a portbagajului supraîncărcat. Dar aeroportul era acolo, ne aștepta, părea doar pentru noi. Mai erau doar o mână de oameni care preferau să plece, cel mai probabil doar până la Budapesta, la o asemenea oră.

Tremuram amândoi. Săraci-lipiți până atunci, eram virgini în materie de zburat. Ne era frică de orice, de tot. Puteam să murim de infarct. Verificasem până și probabilitățile pentru chestiile astea. Aveai cam o șansă din 300 să pățești cu herțul la decolare, dacă nu erai cardiac. Dacă erai, cota scădea dramatic. Comparabil, șansa ca avionul să facă bâlbâdâc peste Atlantic erau de 1 la 200.000. Șansa să câștigi la 6 din 49 (cu o variantă simplă) e 1 la 13.983.816. Vezi bine că e o frică irațională. Așa că, parior veteran, m-am liniștit. Nu același lucru puteam spune despre Ilinca. Tremura ca varga. Aproape că mă implora din ochi să ne răzgândim. Să mergem la mine și să uităm de tot. Vacanțele exotice mai puteau aștepta. În viața asta sau în următoarea. Uite, ar trebui să se facă pariuri referitoare la viața de apoi. Și să se valideze rezultatul în clipa celei de-a doua veniri. Parcă văd scena: reprezentanții celor mai mari case de pariuri ar face presiuni ca Iisus să nege evidența, să nege că există Înviere, Mântuire și tot tacâmul. Și asta, bineînțeles, pentru că sumele cele mai mari s-ar paria pe existența vieții de apoi, fie și la mișto. Iisus ar veni în fața mulțimii și ar zice: „vă judec și vă expediez în Rai și Iad, după fapte. Dar să știți că nu există viață de apoi. Sunteți, de fapt, vii. Ah, dacă

există nemurire, atunci? N-am idee, stai să întreb ce am voie să declar”.

Ne-am urcat, bineînțeles. Nu cunoșteam procedurile, ne tot venea să întrebăm pe toată lumea ce trebuie făcut. Zborul a durat o veșnicie, cu escale cu tot. Cel mai amuzant era că ne încăpățânam, ca niște țărani din creierii munților, să nu folosim toaleta. Ne temeam să nu fim absorbiți de presiune, trași prin instalație și aruncați în văzduh. Până la Budapesta nu ne-a dat prin cap să folosim toaleta, la fel până la Paris. Deasupra Atlanticului credeam că o să ne explodeze vezicile și la Miami am zis că nici nu are rost să coborâm, eram anesteziați. Ce ți-e și cu corpul uman. Treceam prin una dintre cele mai interesante, captivante experiențe din viața noastră, și nu ne puteam lua mintea de la o amărâtă de vezică. Eram presați, prinși, torturați de propriile organe. Până la urmă, undeva deasupra Caraibelor, am decis să mă încumet. M-am ridicat din scaun și am deschis ușa toaletei. Prin cap îmi treceau o mulțime de cântece patriotice, de eliberare. Eram un triumfător, un om liber. Singurul meu dușman era propriul corp. Cerul e limita. S-a ambiționat, apoi, și Ilinca. Air France-ul părea să favorizeze femeile. Lângă bideu era o mulțime de reviste *glossy.* Chiar dacă era destul de strâmtă cabina, nu se mai dădu dusă. Minute în șir chiar am crezut că a fost expulzată în plină atmosferă, dar până la urmă s-a întors, toată un zâmbet.

— Păcat că imediat aterizăm.

Acum știi și tu cum merge treaba, probabil. Pe avion te tot îmbie echipajul cu diverse băuturi și gustări. Cum nu era vorba de un *low-cost*, erau incluse în prețul biletului. Dacă până atunci ne-am abținut să consumăm lichide tocmai pentru a nu agrava senzația de apăsare fiziologică, acum, în ultimele două ore de zbor, puteam face ce voiam. Ca niște români sadea, dacă era gratis, cu plăcere. Pe când aterizam în Martinica, eram beți turtă. Ilinca reușise să se amețească sănătos cu vreo 50 ml de coniac, eu cu ceva mai mult. Pierdusem șirul. Știu că

le tot chemasem pe stewardese cu „tava” mobilă. Ce să mai, în aeroportul din insulă, puteam foarte bine fi în gara din Urlați. N-avea nicio importanță. Alcoolul are capacitatea asta, de a nivela locurile, experiențele. De data asta, le nivela în sens prost. Ne priva de un șoc veritabil, de atmosfera extraordinară creată de multitudinea de palmieri, de clădiri în stil exotic și, dincolo de toate, de marea de un azur inegalabil. Așa că, afumați serios, tot ce-am putut spune în fața spectacolului lumii a fost:

— Mda. E… e frumos. Mda. Frumos.

Știi cum se zice, alcoolul și drogurile au capacitatea asta, de a-ți deschide porțile percepției. De a-ți lărgi câmpul cognitiv. Capacitatea de a lua în piept multitudinea de stimuli. *Good trips, bad trips*. La fel de adevărat era că proștii degeaba fac chestia asta. Dacă n-au nimic de spus treji, n-au nici sub influența acestor „ajutoare”. Chestia e că nu mă consideram prost. Dar evidența celor spuse de mine demonstra contrariul. Asta e, ce-am spus am spus, n-aveam cum să retrag. Și oricum, mă auzise doar Ilinca, și afli tu acum.

Asta e frumos la paradisurile tropicale. Românii cu saci de bani, deși au mentalitatea rușilor în privința cheltuielilor excesive, totuși le evită în timpul verii, când preferă destinații mai apropiate de țară, mai comode. Preferă să meargă iarna, să le facă în ciudă vecinilor, care rămân acasă, îngropați în nămeți. Deși globalizarea trimisese românii, ca pe coca-cola, în cele mai îndepărtate zone ale planetei, de nu puteai nici să înjuri în voie, că te abordau. Și măcar dacă ar fi avut ceva de spus. Mai degrabă te agasau, îți cereau favoruri, bani cu împrumut. De parcă am fi fost frați, doar pentru că vorbeam aceeași limbă. Prin urmare, perfect că nu era nici picior de român pe-acolo, cel puțin în aparență. Mă trezeam progresiv din amețeală. Briza era mai puternică decât îmi închipuiam. Bătea necontenit și parcă simțeam sarea în păr și pe chip. Ilinca era mult mai *fresh* ca mine. Sărea non-stop și de-abia am reușit să o direcționez spre un taxi, să ajungem la hotel.

— Lasă-mă. Mai lăsă-mă un pic, ce naiba. Uită-te cât e de frumos, câți palmieri. Așa-i că mai venim, așa-i? Măcar peste 30-40 de ani. Cam atât cred că trebuie să mai muncim.

Nu știu dacă te plictisesc cu chestiile astea sau nu, dar în orice caz mă abat de la subiect. Nu cred că te interesează prea tare cum anume ne-am petrecut vacanța. Nici cum e în Martinica. Cine știe când și dacă vei ajunge vreodată pe-acolo. Și nici nu se poate descrie în cuvinte o asemenea experiență, nu cu cuvintele mele limitate. Și te mai întrebai de ce nu m-am apucat de scris cărți în loc de profesorat. Ei bine, tocmai de-asta.

Bineînțeles că tot paradisul ăla avea și destule puncte slabe. Nu erau români, dar în schimb exista internet. Și mă mânca palma să verific meciurile. Ilinca era la plajă. Mă lămurisem că nu era niciun pericol. Hotelul avea un sector anume rezervat, păzit. Nu avea cine să se lege de ea, alții decât turiștii aceluiași hotel. Mizam că totuși așa ceva nu se va întâmpla. Ieșiseră, bineînțeles, toate meciurile jucate până atunci. Mi-am verificat mailul. Păr-Mărunt fusese prompt în raportare. Mi-a scris chiar două mail-uri. Le-am deschis. În primul îmi spunea că mituise agenta, blocase câmpul camerei de luat vederi și reușise să parieze când nu era nimeni în agenție. Se uitase mereu la ceas. Tipărirea celor 12.500 de bilete durase cam 27 de minute. Totul era în regulă, ținea vraful de bilete acasă la el, în sufragerie. Nimeni nu știa nimic. Îmi scria și că atașase un scan cu primul bilet, identic, logic, cu toate celelalte. Am căutat atașamentul, nu era niciunul. Apoi m-am prins care era rostul celui de-al doilea mail. „*Iartămă*, am uitat să dau click”. Reușise să atașeze de data asta. Scan-ul era prost făcut, se vedea greu. Probabil mersese cu primul bilet la un net-cafe dotat cu un asemenea aparat și se grăbise. Dar se zăreau codurile și numele echipelor, la fel și cota totală. Era bine, ce naiba. Nicki era băiat de încredere. Simțeam începutul unei frumoase prietenii.

Am închis laptop-ul și am privit pe geam. Camera de hotel avea două ferestre, pe câte un colț al clădirii. Se intra în cameră printr-un soi de terasă comună, iar cealaltă fereastră era dotată cu un balcon în miniatură, sub jumătate de metru pătrat, dar în care puteai sta să admiri priveliștea. Era ceva cu adevărat fantastic. Marea îți șoptea să vii, să o îmbrățișezi, să o adori. Se cerea mângâiată. Nici nu m-am obosit să încui camera. Refuzam să mă gândesc că puteau fi hoți într-un asemenea loc. N-aveam dreptate, dar nu-mi păsa. În afară de laptop, n-aveau ce să-mi fure. Hotelul era deja plătit. Banii de buzunar îi țineam în șosete, care erau împinse în adidași. Ce naiba, cine ar fi căutat bani în șosete uzate? Ilinca mă striga din apă. Intrase doar până la genunchi. Îi era frică de rechini, cică. Asta era o altă copilărie susținută doar de filme. Șansele să fii mușcat de un rechin erau de 1 la 11,5 milioane, ca medie internațională. Era adevărat că-n zonă „operau” destule specii mai periculoase, deci respectiva cotă scădea ușor. I-am zis să se liniștească, că nu era niciun pericol, dar n-aveam cu cine povesti. Mi-a zis că tot nu intră mai departe. În schimb, eu am înotat până spre geamandură. N-am văzut niciun rechin, și nici nu cred că aveau ei de gând să mă atace. Existau mai multe șanse să fac un cârcel și să mor înecat dacă nu știam să fac pluta cum trebuie.

Prețurile nu erau atât de mari cum ne așteptam. Pe Ilinca o dezamăgea, în schimb, lipsa mall-urilor, cel puțin aparentă. Întreba pe toată lumea pe unde poate găsi așa ceva, toți ridicau din umeri. Chestia e că francezii și băștinașii preferau să-l numească „complex comercial”. Și erau destule. Francize internaționale, haine pentru toate gusturile. Auzeai mai multă rusă decât franceză prin magazine, vânzătoarele ne-au crezut și pe noi ruși la început. Confuzia nu ne deranja, nu eram neapărat mândri să fim considerați români. Să mă lași cu patriotismul prost-înțeles. Ca român atragi atenția oriunde, chiar dacă în Caraibe mai puțin decât în Europa. Oricum, Ilinca era în al noulea cer. Prinsese niște solduri S.F.,

și cum nu avea alte cheltuieli, și-a mai umplut echivalentul unui geamantan. Cel mai probabil că trebuia să deschidem un talcioc înainte de plecare, să mai scăpăm de o parte din zdrențe, măcar dintre cele cu care venise. Era plăcerea ei, n-aveam niciun motiv să obiectez. Din fericire, centrele astea comerciale se gândiseră și la alde-mine. Plantaseră din loc în loc, în punctele strategice, canapele confortabile. După vreo trei ore de *shopping*, ațipisem lângă intrare.

— Bietul de tine. Du-te la hotel, e suficient pe astăzi.

23

Sigur, avântul de shopping al Ilincăi nu mă deranja. Avea și ea plăcerile firești, pe care le aveam și eu. Nu te gândi că am reușit să rezist multe zile fără să pariez. Simțeam, ușor-ușor, sevrajul. Îl lăsasem pe Nicki să se ocupe de „biznis”, dar de fărâma de plăcere nu mă puteam priva, chiar dacă eram în concediu. Am întrebat la ghișeul de informații din complexul comercial unde puteam găsi o agenție. Pronunțasem totul rapid, fără să mă gândesc că eram eliptic. Femeia înțelesese că voiam să găsesc o agenție bancară, evident. E simplu să presupui că oamenii au nevoie de bani, nu că au nevoie să cheltuie banii. Pe astfel de prezumții simple e construită lumea în care trăim. Ne scutește să gândim, să interacționăm în exces. Ne câștigă timp. Timpul ăsta, care e atât de prețios, de scump. Întrebasem rapid, primisem un răspuns prompt. Ce mai conta că nu ajunsesem la un rezultat? Grăbește-te și vei fi tânăr. Drumul contează și nu destinația, și alte bla-bla-uri din astea golite de sens. Gândește-te că peste cel mult două secole (și ăsta e un termen chiar foarte generos), teleportarea va fi nu doar perfect posibilă, ci parte din cotidian. Transporturile de orice alt tip vor fi desființate. Vor exista numai destinații, niciodată călătorii, nu în sensul trecerii rectilinii printr-o succesiune de puncte, ci în sensul complet abstract al copierii și transferării fotonilor din care suntem construiți. Și atunci unde mai e sensul, vei spune? Habar n-am, eu sunt aici să vorbesc despre pariuri.

Din fericire, Martinica nu diferea în mod esențial de Romînica într-o privință: la doi pași de agenția bancară Crédit Agricole, era o agenție de pariuri englezească. Da, știu. Francezii n-au excelat niciodată în materie de pariuri. Englezii au inventat fotbalul, tot ei și extraordinara apetență pentru

înfruntat hazardul. Poate de asta au și fost principala putere maritimă a lumii. E nevoie de multă nebunie și calcule pentru a stăpâni arta navigației, ca și a pariatului. Dar despre navigație nu știu mare lucru, așa că nu o să continui cu comparația asta. Ai înțeles și tu cam la ce mă refer.

În schimb, atmosfera din agenție era cu totul alta. În primul rând, se pare că aveau o politică mult mai strictă față de interdicția de a paria impusă minorilor. Chiar când să intru eu, un puști de culoare a fost aproape catapultat din agenție, pe trotuar, de un agent de pază ce părea luat direct din lotul de rugby al Noii Zeelande. Puștiul a început să înjure atât de colorat, încât mi-am propus imediat să-mi revizuiesc fondul argotic pe care-l cunoșteam în limba franceză. Păream lăsat în urmă cu câțiva ani. Sau poate erau doar o mulțime de cuvinte insulare, specifice. Înăuntru, arăta leit agenția mea, de-acasă. Aceleași scaune, aceeași organizare. Credeam că o să mă simt bine, chiar așa departe de casă. Nu mi s-a arătat. Prima dată am încercat să fac o glumă legată de ultimele transferuri eșuate ale lui Olympique Marseille, cu un domn bine îmbrăcat. M-a privit ca pe un paria, credea că sunt un turist care mă bag în vorbă ca să întreb cum se ajunge cine știe unde. Sau mai grav, ca să cer bani. E adevărat că eram în pantaloni trei-sferturi mai degrabă uzați, adidași vechi și cămașă înflorată, dar nici chiar așa. Nici măcar nu mi-a răspuns, deși nu părea fan OM. Din cauza refuzului ăstuia urât, am încetat să mai fac conversație cu oamenii de pe-acolo. Poate că toți erau la fel de ursuzi, de supărați pe viață.

Așa că mi-am văzut de-ale mele. Cursele de câini erau la locul lor. Mai existau și două plasme care transmiteau curse de cai. Eram prea bătrân ca să mă apuc de noi tipuri de pariuri. Așa că mi-am văzut de javrele mele. Am verificat dacă erau aceleași curse transmise ca și în România. Nu, nu erau. Câinii aveau aceleași jachete și erau tot șase, dar mai departe nimic nu mai era la fel. Pariam doar câte un

euro pe cursă, dar nimic nu ieșea. Am ajuns la vreo 10 euro pagubă când a intrat Ilinca în agenție.

— Păi e posibil așa ceva, te-am sunat încontinuu!

Am verificat apelurile primite. Nici vorbă.

— Cred că ai uitat să tastezi prefixu'. Dar văd că n-ai avut probleme să mă găsești.

S-a îmbufnat. Refuza să-mi mai vorbească, voia să mă sancționeze, să mă facă să sufăr.

— Hai, zi-mi un câine.

Nu. Își propusese să tacă. Și a tăcut pe mai departe. Am renunțat să mai pariez și am ieșit din agenție.

— Mă exasperezi cu chestia asta.

— Cu ce?

— Cu pariatul.

— Păi și ce vrei să spui cu asta? Erai la shopping.

— Da, dar ai plecat de acolo. Te-ai tot dus!

— Peste drum…

— Cât o să mai pariezi? Ani și ani?

Sigur că zâmbești. Poate că ar fi trebuit, dar n-aveam de gând să-i explic că ne aflam în paradisul ăla tocmai datorită pariurilor. Doar i-am spus, și n-a crezut. Și n-aveam de gând să fiu nici bădăran, să-i scot ochii că plătisem pentru tot. Biata femeie avea o temere sinceră și, până la urmă, întemeiată: dacă aveam de gând să mă afund tot mai mult în viciul ăsta, să pariez tot, să rămân în fundul gol? Să pierd tot ce câștigasem și mult mai mult? Să ajung să mă împrumut de la cămătari, dup-aia să-mi taie degetele, și-n final să mă îngroape într-o fundație de beton, la sud de Dunăre. Nu mă cunoștea. Mă iubea, dar nu mă cunoștea. Și cum avea să reziste totul dacă nu avea încredere în mine? Nu aș fi făcut niciodată așa ceva, să pariez bani pe care nu-i am. Să mă arunc cu totul împotriva unor șanse vădit imposibile. Să merg *all in*, cum se spune în limbaj de poker.

Am luat-o de mână și ne-am îndreptat spre hotel. N-avea niciun rost să o liniștesc în plus. Trebuia să-i câștig încrederea, progresiv, și asta n-avea cum să se întâmple prin vorbe. Și, în clipa aia, în seara caldă și superbă din Caraibe, mi-am făcut singur o

promisiune: pariul pe care tocmai îl făcusem prin intermediul lui Nicki avea să fie ultimul. Suma pe care o câștigam era oricum suficientă. Pe mai departe aveam viitorul asigurat. Nu intenționam să mă distrug, oricum s-ar fi întâmplat asta. N-aveam tendințe suicidare și nici nu-mi propuneam să părăsesc lumea asta înainte de termen.

Ilincăi i-am zis doar că trebuie să ne simțim bine în celelalte zile rămase acolo. N-avea rost să-i spun decizia fermă pe care o luasem. Și într-adevăr, pe mai departe ne-am simțit foarte bine, împreună, nu pe bucăți, ca până acum. La plecare, eu eram liniștit. Dacă lumea asta e nimic altceva decât o imensă repetiție de puncte, împrăștiate în dimensiunile cognoscibile, atunci ce rost avea să rămâi în Martinica? Sigur, vei zice, dintre toate punctele alea, cel mai nefericit se îngemănează, se întrepătrund tocmai în România. E adevărat în multe feluri, la fel cum e și exagerat, ținând cont că există mereu Iranul și Coreea de Nord acolo, ca să ne aducă aminte că poți ajunge să mănânci viermi, ca-n tranșeele din prima conflagrație mondială. Ilinca, în schimb, suferea aproape organic. Îi venea să plângă că se întoarce. Parcă îi ridicasem vălul, îi furasem naivitatea primă pe care o avea. Cum să mai predai limba română unor pușlamale, când te întorci? Ce să le spui și cum să-i convingi că merită să ai încredere în sistemul de învățământ, când știi și tu și știu și ei că nu vor ajunge vreodată acolo, dacă nu comit infracțiuni? Cum să proorocești chiar așa în deșert? Sigur, cel mai probabil ar fi sănătos să nu pomenești nimic despre excursia exotică. Dar orașul, chiar dacă nu e deloc mic, are canalele lui de informare. Veștile capabile să-ți facă rău călătoresc cu viteza luminii, nu a sunetului, și ajung la urechile celor care sunt dispuși să-ți facă rău. Poate că nu se gândea biata femeie chiar la așa ceva. Dar tristă n-avea cum să nu fie.

Pe tot drumul de întoarcere n-am mai băut, nici de bucurie, nici de tristețe, niciunul. Am mers la toaletă exact când aveam nevoie, și chiar uneori preventiv.

Am mâncat doar niște sandvișuri, și parcă nici nu ne era suficient de foame. N-aveam pic de poftă de viață. La momentul decolării, tocmai începea ultimul meci de pe bilet. La momentul aterizării, urma să fiu mai bogat cu 6.825.000 de lei. Undeva la 1.500.000 de euro. Sigur, nimeni în afară de Nicki nu trebuia să știe asta. Dar cum urma să fac să nu meargă de unul singur cu biletele și să scoată tot câștigul?

Singurul lucru la care nu mă gândisem cu adevărat era că Nicki avea mult mai mulți neuroni decât aș fi crezut. Bravo lui. El știa că nicio agenție din țară, darămite a noastră, nu avea o asemenea sumă *cash*. Suma respectivă ar fi fost plătită doar după secole de așteptare. Asta dacă respectiva casă de pariuri n-ar fi făcut tot posibilul să conteste validitatea biletelor, și să nu efectueze plata. În orice caz, el primise 5.000 de lei, și lacom nu era. Prefera ca el să fie scos cu totul din respectiva ecuație.

La aterizare, Ilincăi i-a mai trecut din tristețea imensă care părea să o fi acaparat complet. Se resemnase cu revenirea în țară. Tot ce-a avut puterea să spună a fost:

— Parcă și mirosul e diferit aici.

Era în multe privințe adevărat. La noi nu se spălau străzile cu detergent, și nici nu mirosea sărat și puternic, a mare. Dar nici nu puțea neapărat, nu asta voia să zică. În schimb, eu eram acum îngrijorat. Mă gândeam în primul rând dacă Nicki ar fi fost de acord să-mi dea plasa de bilete. Cum anume aș fi demonstrat că fuseseră banii mei, ideea mea, biletele mele? N-aveam nicio dovadă. Totul era doar între mine și el.

24

Pe 25 august, la opt seara, la nici trei ore de la aterizare, i-am zis Ilincăi că merg să fac niște cumpărături – până la urmă, rămăseserăm cu frigiderul gol – și m-am întâlnit cu Nicki în cafeneaua convenită. La momentul ăla, nu apucasem să verific în vreun fel ultimul meci. Când m-a văzut, n-a schițat vreun zâmbet, vreo grimasă, care să țină loc de salut. Nici eu nu m-am sinchisit. Am stat așa vreo 10 minute, el cu berea în față, eu pur și simplu încercând să-i citesc pe față vreun deznodământ. N-am reușit. Probabil că Nicki făcea bani frumoși din poker, când nu se ocupa cu firmele lui suprarealiste ori cu micile comisioane.

— Ei?

— Da, e bine. Cred că e bine.

— ?

— Meciurile au ieșit. Dar asta cred că știai și tu deja.

Nu-mi plăcea tonul lui, la fel cum nu-mi plăcea faptul că era sigur că nu voi fi surprins de vestea succesului. Părea un zimbru uman, lățit în scaun, impozant în suspiciunea lui. Dacă ar fi ales o carieră în trupele speciale, chiar ca ofițer, ar fi ajuns undeva la nivelul trupelor S.W.A.T. sau al Legiunii Străine. A urmat o nouă perioadă, mai scurtă, de tăcere stânjenitoare.

— Uite ce e, m-am ținut de cuvânt. Îți dau biletele, și poți face ce vrei cu ele. Nu mă interesează. Și chiar te rog să nu-mi spui. Deși în locul tău eu le-aș păstra în debara, să le arăt urmașilor. Și atâta tot.

— Nu zice nimeni că trebuie să le scot azi sau mâine. Așa periculos să fie?

— Ai câștigat o avere. Și dacă mai sunt tâmpiți peste care dă norocu', tu ești un caz aparte. Tu ești un tâmpit cu un plan. Ai ales să-l aplici, ca să dai lovitura. Uite ce e, habar nu am de unde mă-sa ai

reușit să faci rost de atâtea informații, și chiar nu vreau să aflu. Uită-te bine la mine, dacă pronunți vreodată numele meu în toată treaba asta, iese urât.

Mă amenința, și mie cică trebuia să-mi fie frică. Nicki era suficient de amnezic să uite că el făcuse totul. El mituise angajata, care oricum am lua-o, odată ce-ar fi fost scuturată de șefi, ar fi spus și ce lapte a supt de la mă-sa. Ar fi strigat „Nicki!" până n-ar mai fi avut glas, numai să o lase în pace. De unde să-i dea ei prin cap că biletul ăla multiplicat la infinit, cu cotă 273, o să iasă? Erau 1.000 de lei câștigați ușor. Salutare și noroc, agenția încasa și ea o sumă apreciabilă, deci de ce s-ar supăra cineva? Bine, o să-mi spui, dar eu nu trebuia doar să găsesc o supapă să ies cu fața curată din toată treaba asta, unde, deocamdată, nu apăream nicăieri, nici cu fața, nici cu numele. Nu. Eu trebuia să fac rost de câștigul ăla. Erau ai mei, îi meritam. Ultima și cea mai mare lovitură. Dup-aia, paradisuri tropicale și alte distracții. Sau urma să-mi deschid o afacere. Vreun SRL pe agricultură, ca Nicki.

— Unde ai pus biletele?

— ’s la mine acasă.

— Și când mi le aduci?

— Vii tu după ele, acuma.

Telefonul îmi vibra, cine știe de când. Abia acum îl simțeam.

— Da. Da, dragă. Am rămas să vorbesc cu un prieten vechi, dar nu întârzii mult. O să vin, sigur. Da, am luat ulei. Te pup.

Dacă aveam gânduri negre? Singurul lucru de care-mi păsa cu adevărat era că Ilinca urma să sufere. Să plângă pentru că ajungeam eu după gratii. Ceva în genul ăsta. De mine chiar nu-mi păsa. N-aveau decât să demonstreze legăturile mele cu mafia pariurilor. Ete fâs. Singurul lucru inadmisibil în agenție era ăsta: să reușești să câștigi o sumă care face punctul de lucru să se închidă. Eu făcusem chiar mai mult. Le ruinasem profitul pe câteva luni, la nivel național.

— Vin, dar fără șmecherii.

— Așa mă știi?

Era o întrebare retorică. Nicki o fi fost o matahală de om, dar n-ar fi făcut măgării. Avea un soi de onestitate înnăscută, care-l împiedica să dea țepe. Sigur, făcea lucruri ilegale sau la limita legalului. Dar asta doar pentru că nu le considera incorecte sau imorale în vreun fel. Și niciodată, dar niciodată nu și-ar fi călcat cuvântul. În multe aspecte era un tip retrograd, un corsar care respectă cu sfințenie codul breslei.

Casa lui Păr-Mărunt n-avea nimic spectaculos. Era mult mai puțin kitsch-oasă decât m-aș fi așteptat, mai spațioasă și mai liberă. N-avea tot felul de tablouri și bâzdâgănii pe pereți. Nimic în genul ăsta. Debaraua era în ton cu casa și chiar mai exagerată, austeră. Nu tu murături, dulcețuri, sticle de oțet. Rafturi aproape goale, acum umplute, un nivel întreg cu bilete. Știam orientativ ce înseamnă 12.500 de coli, chit că de dimensiuni reduse, dar vederea lor tot mi-a scos un oftat de surprindere. Cum urma eu să mă prezint în agenție cu așa ceva? Casele de pariuri mai au o regulă: acordă câștigul într-un timp limitat. Poți veni să-l ridici în cel mult 30 de zile. Și, iar asta făcea planul meu aproape imposibil, neapărat de la agenția la care ai pariat. Asta însemna că nu puteam face turul orașului, sau al țării, la o adică, încercând să scot câte 20-30 de bilete. Nu. Trebuia să mă prezint cu toate. N-avea rost nici măcar să le eșalonez, câte 700-800 pe zi. Situația nu se schimba, suma rămânea imensă pentru o simplă agenție.

Se pare că fusesem prost, da. Mai prost decât mă credeam. Trebuia fie să-mi iau inima-n dinți și să pariez pe net, fie să nu merg în nicio excursie și să-mi văd de ale mele, pariind pas cu pas, fie să pariez toată suma anterioară și să-mi asum că pierd 25% la stat. Poate că așa ar fi fost OK. Parcă mă și vedeam premiat de guvern, pentru contribuția extraordinară la bugetul de stat, pe timp de criză. Bineînțeles, în sistemul informatic al casei de pariuri, respectivul bilet multiplicat la infinit apărea la categoria debitelor. Ei știau prea bine că au de plătit. Știau și unde se făcuse pariul în cascadă. Doar că habar n-

aveau cine câștigase, nici când respectivul avea să-și ridice premiul. Îmi imaginam amuzat cum aveau să mă aștepte, ca-n *Hoarda Sălbatică*, cu pușcași pe acoperiș și pe după colțuri, sperând să cad în capcană și să „jefuiesc" agenția. Până la urmă despre asta era vorba, în concepția lor. Eu asta făceam: îi jecmăneam. Îmi permiteam să procedez cum fac ei zilnic, cu milioane de clienți din toată lumea.

Am plecat de la Nicki cu punga cu bilete. Parcă aș fi dus cu mine un vraf de cărți, luate la preț de nimic de la un anticariat de cartier. Am intrat într-un supermarket și am luat una-alta, cam ce-mi aduceam vag aminte că-mi spusese Ilinca. Am luat în plus un bax de hârtie igienică. Am trecut pe la casă și am intrat în baia complexului. Te gândești că de-aia am luat chiar un bax de hârtie, nu? Ha-ha. Nu. Am scos șase suluri din cele opt care erau în total și le-am înlocuit cu biletele, făcute și ele sul și legate cu elastic. Pe când mă întorceam eu acasă, cu o simplă pungă cu apă, pâine, ciocolată, ulei și hârtie igienică, în zâmbetele doar ușor supărate ale Ilincăi, Nicki primea deja telefonul la care, intuitiv, se aștepta.

— Am avea niște întrebări pentru dumneavoatră, dacă sunteți amabil.

— Poftiți.

— Sunteți acasă. O să trecem pe la dumneavoastră.

Nu era o întrebare. Știau că e acasă. Nicki s-a străduit să fie cât mai calm, mai amabil. Nu le-a trântit telefonul în nas. S-a dus până în dormitor, a ridicat pernele și a scos o frumusețe de bâtă de baseball care l-ar fi făcut mândru pe Joe DiMaggio. A purtat-o de pe un braț vânjos pe altul și s-a gândit la toată treaba. Deci băieții au verificat seriile și numerele biletelor câștigătoare. Pe ele apare inclusiv ziua și ora la care s-a pariat. Apoi au vizionat casetele, doar în intervalul orar respectiv, de 27 de minute. Nu i se vedea fața pariorului, dar statura impozantă reducea serios numărul de suspecți. De aici încolo, trebuia doar scuturată angajata. Deci băieții veneau, se gândea Nicki. Mie nu mi-a povestit

nici cinci cuvinte despre zbuciumul prin care trecea în momentele alea, dar bănuiesc cum s-a desfășurat episodul și ți-l pot povesti destul de precis. Până la urmă știu că are bâtă de baseball, știu că doarme cu ea sub pernă (e genul ăla de paranoic), și mai cred și că n-a stat mult pe gânduri până a luat decizia să-i facă chiftele pe băieții care veneau să-l ia la întrebări.

Un țârâit scurt și ușa s-a deschis încet. Erau trei (toate informațiile următoare, precise, le-am aflat din presă), toți aproape cât Nicki. Plătiți de agenție să pună întrebările necesare, pe tonul necesar. Păr-Mărunt nu le-a răspuns la salut. Pe primul l-a lovit cu bâta peste braț, într-o mișcare de crosă, spre coaste, care aproape i-a zdrobit organele interne. L-a pus jos ca pe un stejar bătrân. Al doilea l-a lovit cu pumnul pe Nicki, dar după ce s-a scuturat a sărit peste cei doi inamici rămași în picioare, într-o confruntare surdă, inegală. Erau trei coloși care se mișcau în *slow-motion*, prea greoi ca să aplice o lovitură rapidă, prea solizi ca să fie răpuși. Primul lovit, în chinuri groaznice, a reușit să sune la poliție, care a venit târziu, bineînțeles. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic grav. I-au reținut pe toți trei, pe al patrulea l-au interogat la spital. Cei trei trimiși ai agenției n-au suflat o vorbă despre motivul vizitei, nici din partea cui veneau. Erau instruiți pentru genul ăsta de situații. Nicki n-a zis nimic despre mine. A spus că le datora celor trei ceva bani, și ăsta era motivul altercației. Până la urmă, n-a depus nimeni plângere și au fost lăsați să plece a doua zi acasă. Cel internat a ieșit și el după două zile, cu scrâșnet de dinți.

25

Presa a vuit vreo două zile, apoi s-a liniștit. Aveau alt subiect proaspăt și mai senzațional: amanta primarului născuse cvintupleți. Eu îi eram recunoscător lui Nicki, normal. Nu scosese o vorbă despre mine. Dar asta nu-mi ușura cu nimic situația. Trebuia să scot câștigul. Și puteam să fac asta doar la modul cel mai simplu, asumându-mi că o să fiu descoperit. Altă soluție n-aveam. Până la urmă, ei credeau că Nicki câștigase. După toată altercația, nu avea cum să mai riște să-și ridice câștigul. Deci nu mă așteptau aceiași băieți sau alții în agenție, pregătiți să mă bată. Mi-am luat inima în dinți după încă două zile de măcinare. Mă închisesem în mine, aproape că nu mai vorbeam cu Ilinca. Nici ea cu mine, mă lăsase în amarul meu, credea că am probleme în familie.

Am intrat în agenție cu o pungă cu 1.000 de bilete. Tot era suficient cât să le închid agenția. Aveam noroc, și de data asta alesesem ora potrivită, agenția era goală. M-am dus spre tejghea. Era o angajată nouă. Probabil pe cealaltă o dăduseră afară. M-am fâstâcit când i-am prezentat situația.

— Am de scos niște bilete.

— Foarte bine, felicitări, mi-a zis ea cu zâmbetul pe buze. Mima empatia, probabil așa i se spusese la minimul *training* de care avusese parte.

— Păi da, dar câți bani aveți?

— Ia uite, avem un curajos. Ați dat lovitura?

— Îndrăznesc să cred că da.

Am golit conținutul pungii. Cele 1.000 de bilete s-au răsfirat peste tot, pe angajată, pe tastatură, pe tejghea, pe jos.

— Și… Ahm… OK. Trebuie să dau un telefon.

Asta e, ce să-i fac? Nu furasem pe nimeni. Nu făcusem nimic ilegal. Avusesem noroc. Mă credea cineva? Nu mă credeam nici eu. Doar că nu era

vorba despre o cunoaștere în sensul mafiei la care se gândeau ei. Dacă țineam la libertatea mea, trebuia să explic. Altă cale nu era. Angajata a vorbit la telefon mai bine de 10 minute. Se străduia să mențină tonul cât mai jos, și-și punea mâna la gură, să nu-i pot citi pe buze. După toate aparențele, avea să reușească în cariera aleasă.

— Vine mașina imediat, mi-a spus zâmbitoare. Vă rog să reveniți peste o oră.

Mașina nu avea cum să fie cu bani. Înțelegeam prea bine asta. Dar preferam să risc. Și, nebunie totală, știu, dacă tot o îngropasem în bilete, puteam foarte bine să le aduc și pe toate celelalte. Fapta rămânea aceeași. Pentru prima dată în viață, mergeam *all-in*. Nu i-am spus nici de data asta nimic Ilincăi. Abia cât am salutat-o. M-am dus val-vârtej spre punga cea mare cu bilete, din dulapul cu haine, am înhățat-o, am sărutat-o pe Ilinca, cu atâta putere de era să o frâng, și am plecat. Poate plecam pentru ultima dată de-acasă, pentru multă, multă vreme. Scurtul drum spre agenție a fost o adevărată Golgotă. Crucea mea erau biletele. Mă apăsau, le simțeam greutatea. Parcă aveam plumb în picioare, gleznele amenințau să-mi cedeze. Era totul sau nimic, nicio cale de întoarcere. În fața agenției era parcată o mașină a unei cunoscute firme de securitate. Am tras adânc aer în piept și am intrat.

Erau cinci agenți de securitate, înalți ca brazii. Parcă eram un demnitar important într-o vizită oficială. Am făcut primii pași, șovăielnic. Jandarmii n-au părut că vor să mă înhațe. Stăteau drepți, fără vreo mișcare. Angajata zâmbea în continuare. Totul părea o farsă, era amuzant, dacă nu erai implicat. Sunt convins că ai fi dat orice să privești scena.

— Poftiți, domnule… ah, da. Nu v-ați prezentat, aș avea nevoie de un nume și un CNP.

E întotdeauna tare cum ți se cere „un” nume și „un” CNP. Nicio agenție nu-ți cere vreodată buletinul când scoți câștigul, mai ales dacă e o sumă mică. Dacă ești minor poți foarte bine să-ți schimbi cifra

aferentă vârstei din CNP, nu le pasă. O serie de cifre să fie acolo, nu ei răspund, ci tu. Dacă te prind.

— Băieții pentru ce sunt?

— Ei vă vor escorta până acasă. Așa mi s-a transmis că e procedura, ridică ea din umeri. Uitați, ăștia sunt banii.

Erau peste 500.000 de lei acolo. Și mi se aprobaseră în timp record. Habar n-aveam despre ce putea fi vorba, dar bănuiam. Da, totuși presa avusese un rol decisiv. Chiar dacă haidamacii veniți să-l bată pe Nicki n-au spus vreun cuvânt despre casa de pariuri, ziarele locale au speculat cine era în spatele inițiativei. O presă proastă înseamnă încasări mai mici. Acum trebuiau să-și repare imaginea. Și cum mai bine, decât validând un câștig imens? Telefoanele date de angajată au ajuns, în cascadă, sus de tot. Se știa despre ce câștig era vorba. Erau 1.000 de bilete din 12.500. Credeau că am bunul-simț să scot doar o parte. Așa era bine pentru toată lumea. Pe ei nu-i răneam prea tare, își reparau imaginea, și eu rămâneam cu o sumă serioasă. Dar eu n-am înțeles toate astea pe loc. Am luat banii, e adevărat. Și la fel de previzibil pentru toată lumea e că nu mi-am trecut numele real, nici CNP-ul. Eram Vasile Popa. Norocosul Vasile Popa. Parcă vedeam titlurile. Unii ziariști, mai băgăreți, urmau să și facă investigații, să-i sune pe toți din cartea de telefon cu numele ăsta.

Le-am zis agenților că le mulțumesc, dar că stau la doi pași. Și că nu-mi place să mă vadă vecinii urcând într-o dubă. Ultima dată când am urcat într-o mașină cu geamuri fumurii, nefericitul proprietar a mai trăit doar vreo lună. Ha-ha. Nu s-au prins, n-aveau cum. Au insistat că asta era procedura. Am înțeles. *Show*-ul trebuia să meargă până la capăt. M-au dus câteva sute de metri, apoi m-au lăsat în plin bulevard. Dacă ar fi știut că și a doua zi urma să vin să ridic o sumă imensă, mult mai mare ca prima, nu s-ar mai fi obosit cu toată mascarada. Nu eram lacom, dar nici nu puteam să nu merg până la capăt. Aveam biletele la mine, dar era potrivit să le scot abia a doua zi.

— Unde ai fost?

— Trebuia să ridic niște bani.

S-a întunecat la chip. Cumva, se aștepta la asta, dar o înspăimânta răspunsul meu. Bănuia că am intrat în încurcături peste capacitatea mea de a le repara. Eu ce era să fac, cum să-i spun că sunt un om bogat, și că lucrurile o să meargă tot mai bine? Nu puteam pur și simplu să-i deșert teancurile cu hârtii noi, consecutive, pe covor. Ar fi crezut și ea, ca Nicki, că m-am înhăitat cu diverși dubioși.

— Nu crezi că ar fi momentul să fii sincer cu mine? Poate te pot ajuta. Ești profesor. Nu parior. Sau *tipster*, sau cum numești tu toată potlogăria aia. Îți petreci mai mult timp în agenție decât acasă. Eu nu mai știu ce să cred. Mi-ai zis zilele trecute că e pauză la meciuri. Că li s-au terminat campionatele, sau ceva de genul ăsta. Atunci ce tot faci acolo, dacă nu prea ai pe ce paria? Nu mă mai suporți, cauți să petreci cât mai mult timp plecat de-acasă?

Nu era asta, dar cum să-i explic totul? Cum să-i spun că făceam toate porcăriile, toată mascarada asta pentru ea, pentru noi? Că o iubeam ca pe ochii din cap? I-am promis că am terminat-o cu pariurile. Nu m-a crezut. I-am cerut să mă creadă pe cuvânt. Chiar se terminase totul, nu mai aveam pentru ce să pariez. Venea luna septembrie, începea școala. Activitatea o să mă țină ocupat. Poate o să cer câteva ore în plus pe săptămână. Până la urmă, era penurie de profesori în școală, mai ales pe franceză. Se mai liniștise. Nu mă cunoștea, dar intuia că sunt un om bun. Asta îmi plăcea și mie să cred.

— Măcar mă iubești?

N-am mințit-o. Dacă ai fi cunoscut-o, ai fi fost tentat inclusiv să o minți. Te-ai fi dat peste cap să o ții lângă tine cu orice preț. Dar eu eram sincer. Femeia încerca să mă readucă pe linia de plutire. Credea că mă îmbătasem cu glorie deșartă. Eu voiam doar banii. Și-i voiam nu ca să înving sistemul. Mie îmi plăcea sistemul, cu toate mijloacele lui de constrângere, de intimidare. Mie îmi plăcea agenția, ca loc, chiar dacă nu mă dădeam în vânt după casa de pariuri. Trebuia ca totul să persiste. N-aveam nicio

foame de glorie, nicio sete de rebeliune. Voiam banii fix pentru ceea ce sunt ei, o modalitate de plată. Erau un viitor sigur, fără grijă. Îi câștigasem deja, trebuia doar să îi ridic și pe ceilalți.

Ți-am spus deja care era calculul mai-marilor casei de pariuri. 500.000, sau pe acolo, ca să fie toată lumea mulțumită. Din perspectiva lor, era un târg cinstit. Doar că nu-l cunoșteau pe Vasile Popa, cum credeau ei că mă cheamă. A doua zi l-am sunat pe Nicki. Vorbea greoi, probabil îi mutaseră mandibula în timpul vizitei la domiciliu.

— Iar tu, mă, fiți-ar!

— Ai răbdare și ascultă-mă. Am o propunere de afaceri.

— Ca ultima, nu? ’tu-ți…!

— 100.000.

— …

— ?

— Joci tare, e adevărat.

Mă perfecționasem la locul de muncă, ăsta era adevărul. Devenisem un gangster cu acte în regulă. Dar de îmbrăcat, tot ca un profesor mă îmbrăcam. Poate că și Sandu a început așa. Poate chiar predase fizică sau chimie, până să fie angrenat în toată treaba asta murdară. Sau poate era inginer, cum erau mai toți înainte de ’89, și se reprofilase pe activități mult mai lucrative după Revoluție.

— Nu trebuie decât să vii cu mine în agenție, să scot banii.

Nicki tăcea în receptor. Suma era imensă pentru el. Probabil că avea și destule datorii, sau impozite de plătit pe firme. Suma era mai mult decât binevenită. Și nu trebuia decât să vină cu mine. Ce putea fi atât de complicat? A acceptat. I-am spus ora la care să vină, după-masa. Am plecat spre agenție, pentru ultimele mele pariuri, din toată viața. Mă gândeam să fac aroganța supremă, să joc câteva zeci de mii la păcănele. Nu, chiar atât de nesimțit cu banii nu puteam fi. Cu ei puteam cumpăra o mașină decentă, mobilă nouă, puteam pune deoparte ca să facem și să creștem un copil. Toate bune și frumoase. Vise de om

normal, de om cu toată viața înainte. Așa că ultimele mele pariuri urmau să fie pe curse de câini. Nu iraționalul pur, ci mai degrabă doar lipsa logicii.

26

— Ia uite pe cine avem aici, mă întâmpină Lițuș.

Mi-am pus instinctiv punga cu biletele sub masă, la fereală.

— Și ia zi, pepușă, mai umbli cu coțcării? Cică unu', Vasile Popa, a scos o mie de bilete ieri. Cică a fost show total. A vuit toată presa. De-atuncea e mai mereu plină cocina asta.

Avea dreptate, chiar era plină agenția. Plin de oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată. Nu era locul potrivit pentru a te da în spectacol. Dar dacă Lițuș chiar avea dreptate totală și publicitatea pe care involuntar o făcusem casei de pariuri era atât de importantă, agenția avea să fie mereu plină. Și atunci când să mai scot câștigul? Aveam să îmbătrânesc cu punga aia cu hârtii, gândindu-mă întotdeauna ce s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi avut mai mult curaj? Să mă întrebe nepoții de ce mi-a fost așa frică? Trebuia să ajungă Nicki, în scurt timp. Parcă aș fi vrut să mă protejeze inclusiv împotriva lui Lițuș, mai agresivă ca niciodată.

— Oare de ce am impresia că tu ai găsit de cuviință să-ți găsești o poreclă convenabilă? Oare de ce? Câtă lume vrei să mai sufere din cauza ta, păpușel?

Tot ai tendința asta, să râzi de mine pentru că mă subjugă o femeie, mă reduce la statutul de moluscă. Dar trebuia să-i vezi ochii ăia goi, răi, în care aproape că mă oglindeam din cauză că se apropiau la o distanță atât de mică. De fapt, cred că asta e, teama mea devenise una aproape metafizică. Nu-mi era frică de lesbiana care ar fi vrut să mă tranșeze acolo, în agenție, ca să mă dea exemplu, ci de mine însumi, de ceea ce am putut deveni. Chiar avea dreptate, chiar aduceam suferință în jur. Dar toate astea se încheiau în ziua aia. Ultimul tun, și am plecat. Vezi tu, cam asta e una dintre ciudățeniile pariatului: tunul

îl dai înainte. Și tu, și casa de pariuri știți deznodământul. Vin apoi cele 30 de zile în care tu-ți scoți banii. Agenția știe că tu trebuie să vii. Tu știi că trebuie să mergi să ți-i scoți. Dacă senzația de *déja-vu* are la bază fiorul revederii unui lucru în circumstanțe total noi, ulterioare, eveniment care te sperie și te face să te întrebi care e curgerea firească a timpului și dacă nu cumva reîncarnarea e posibilă, ei bine, senzația scoaterii unui bilet e fix invers. Un *déja-vu* pe dos. Aici nu apare senzația că ai mai trăit sau văzut respectivul obiect, că ai mai trecut prin respectiva situație. Aici respectiva situație chiar s-a întâmplat deja, în obiectivitatea ei. Meciurile s-au încheiat și biletul s-a finalizat, tu trebuie doar să ridici câștigul. Și atunci de unde vine fiorul? Păi tocmai din frica certitudinii, pe care o aveam de fiecare dată, înainte de nea Curcubete, desigur.

Ți-e teamă nu pentru că ai senzația că ai mai trecut prin respectiva experiență. Ți-e teamă tocmai pentru că știi sigur că respectivul eveniment s-a întâmplat, e cert, iar singurul dubiu, singura necunoscută a ecuației ești tocmai tu. Mergând pe stradă cu biletul în mână, singurul care are certitudinea materialității, finalității, e biletul, bucata aia de hârtie. Slab și muritor, tu nu ești decât mijlocul de transport al hârtiei. Și cum anume să fie frica asta și mai mare, teama că secole întregi de umanism s-au evaporat și ai ajuns un simplu mijloc, din scopul ultim al învârtirii planetelor, decât în situația în care ai o pungă întreagă de bilete sub masă? Parcă transportam suflete, și nu hârtii. Ochii reci, diabolici ai lui Lițuș păreau adecvați situației, ritualului în urma căruia podeaua avea să se deschidă, și biletele să plece spre draci, adevărații lor posesori.

— Și nu încerca să mă mituiești, țâcă. Banii nu funcționează, eu nu-s Păr-Mărunt.

De unde știa atâtea? Nicki sigur nu-i spusese, eu nici atât. Lițuș avea o intuiție fantastică. Pusese cap la cap toate elementele și făcuse deducții. Nu-ți ascund că o admiram. Dacă aveam să-mi deschid o afacere, pe Lițuș aș fi pus-o manager.

— Nu e cum crezi tu.

— Ei, dar cum e? De când ai venit tu aici, lucrurile s-au dus dracului. Nu mai e solidaritate între pariori, fraternitate. Nu se mai ajută lumea, nu mai poți întreba pe nimeni de un pont. Tu și numai tu ai stricat tot. Trebuie să dispari, ca o măsea stricată.

Spunea totul pe un ton jos, dar tăios. Nu voia să atragă atenția asupra noastră, dar nu trebuia să se tempereze în vreun fel din cauza asta. Aproape toți din agenție erau nou-veniți. Buchiseau cote și coduri, sperând să găsească formula magică. Nu eram de vreun interes pentru noi.

— Și mă crezi că dispar? De mâine n-o să mă mai vezi vreodată călcând pe aici.

S-a dat puțin mai în spate, încercând să deducă dacă încercam să ies din strâmtoare sau dacă eram într-adevăr ca Marieta, om de cuvânt. Nu, eu eram un gunoi cu chip uman, voiam doar să scap din strânsoare, să promit orice.

— Mă duc până la mașină. Să nu miști de-aici.

Lițuș a ieșit, dar nu s-a mai întors. Am așteptat aproape jumătate de oră, apoi am ieșit să verific ce s-a întâmplat. Prima dată am crezut că a parcat neregulamentar și se ceartă cu un polițist pe tema amenzii. Dar nu, taxiul nu mai era acolo. Poate că primise o cursă până la aeroport, de nerefuzat. Cerberul agenției plecase. Acum trebuia doar să aștept să vină Nicki, să terminăm odată cu tot circul.

Orele treceau. Orele, și nu simplele minute. Întârziase mai bine de trei ore. Acum eu ce era să fac, să aștept la infinit, până se închidea agenția? De golit, începuse să se golească. Cadeții ăștia, nou-veniții, își puseseră biletele și plecaseră acasă. Ei încă n-au aflat că nu vii în agenție ca să pui bilete. Vii ca să stai. Biletele-s un pretext ca să nu te ia nimeni la rost că arzi gazul de pomană pe-acolo. Un soi de intrare într-un club select, dar unde nu vii ca să fii văzut, ci ca să vezi. Că asta e, până la urmă, scopul intim al unei agenții? Să devină, când crește mare, cunoscută, iubită, o agoră unde fiecare are beneficiul să observe, să decidă care dintre toți

oamenii care se perindă pe-acolo merită statutul de camarad. Avea dreptate Lițuș, care s-a erijat în câinele de pază al stabilimentului. Măselele stricate trebuie scoase, altfel se împut, emană un miros neplăcut, apoi ajung să alunge și camarazii cu stomacul tare. Eu eram o asemenea măsea. Sandu fusese la fel. Și agenția s-a ocupat de el ea însăși. Eu n-aveam chef să aștept un deznodământ identic.

Asta e, mi-am zis, poate că Nicki s-a răzgândit, poate că nu mai vrea suma aia imensă pe care i-am oferit-o. Crede că îl pun să facă ceva periculos, și de data asta chiar o mierlește. Așteptam măcar un telefon în sensul ăsta, nu e stilul lui să tragă țepe. Dar nu-i nimic. Am tras adânc aer în piept, mi-am luat punga și m-am îndreptat spre tejghea. Angajata, care până atunci nici nu m-a observat, m-a salutat cumva cald-stânjenit.

— Parcă vă cunosc.

— Am venit ieri. Mi-ați organizat serbare.

— ?… A, da, domnul Popa! Așa e. Iar ați avut noroc? Râdea în sinea ei. Eu eram vehiculul lor de marketing. Eu o țineam inclusiv pe ea pe cartea de muncă. Eu le aduceam pâine tuturor. Eu lor și nu ei mie. Atât că ei habar n-aveau ce cărți ascunsesem în mânecă.

— Păi asta e problema. Că da.

Sângele i s-a retras ușor din obraji, nu de spaimă, ci din cauza nesiguranței. Nu înțelegea prea bine dacă încercam doar să mă întrețin cu ea, eventual să-i fac și avansuri (toate femeile preferă să creadă asta, face bine la respectul de sine), sau chiar aveam o ghiotură de bilete câștigătoare. Și dacă da, ce ar mai fi spus de data asta superiorii ei.

— Poftiți, să vedem.

I-am pus punga pe tejghea, trecând-o pe sub marginea de sticlă subțire. M-am uitat la ceas.

— Cred că mai avem suficient timp până la închidere.

— Glumiți.

— Deloc. S-ar putea să mai fie nevoie să sunați. Iar.

Jucam totul sau nimic. Era ieșirea mea din scenă, triumfală sau în cătușe. Ce mai puteam pierde? A pus mâna pe telefon, mi-a făcut semn să mă așez. Îi informa pe băieți să vină din nou. Operativi. Nu s-au scurs cinci minute și erau acolo, aceiași cinci papițoi, îmbrăcați de scandal. De data asta nu-și ascundeau suspiciunea față de mine. Eram un element dubios, suspect, provocator, sau cine știe cum se zice în limba lor de lemn. Dar ceva îmi spunea că de data asta bâlciul nu se va termina aici.

— Veniți, puțin.

— Da.

— Câte bilete aveți, cu ce câștig?

— Păi de-asta vi le-am dat, să le numărați.

— Spuneți, totuși. Sigur că le numărăm.

— 11.500 de bilete. 546 de lei pe fiecare.

Zâmbea. Glumeam raportat la câștigul de pe fiecare, măcar. De multe, erau fără îndoială extraordinar de multe hârtii acolo. Mult mai multe decât tipărea ea într-o săptămână. Dar tot n-aveau cum fi chiar 11.500. Zâmbea și pentru că era în siguranță. Eram fie un escroc, fie un psihopat periculos, fie ambele, dar echipa de intervenție era acolo, ea era în siguranță. Apoi zâmbetul i-a pierit, ascultând mai departe indicațiile primite prin telefon. A închis telefonul, m-a privit cumva admirativ și le-a spus băieților, pe un ton speriat.

— 200 Alpha 1.

27

Este că-i amuzant ce-ți povestesc? Parcă urmărești un film prost cu Dolph Lundgren, în care bărbați cât muntele își transmit prin stație coduri hilare, ca-n jocurile de copii. Dar chestia e că și-n filmele alea proaste, codurile reprezintă ori ordinul de atac, ori cel de răpire, sau alte chestii din astea agresive. Unde era Păr-Mărunt când era nevoie de el? Au trecut câteva minute mai lungi decât eoanele. Dar nu era nicio grabă. Timpul avea răbdare cu oamenii.

Apoi scara hilarului a escaladat până la cote alarmante. S-au auzit o grămadă de semnale, de sirene, de claxoane. Prin sticla mată a ușilor agenției se întrezăreau luminile albe, roșii, ori galbene ale girofarelor. Un spectacol total, abia ghicit. Parcă eram locul unui accident aerian, sau parcă săriserăm în aer de la o butelie nesupravegheată, și se grăbesc toate trupele de intervenție să mai culeagă din rămășițe și să împiedice o nouă deflagrație. Agenții de intervenție s-au ridicat în picioare, alerți. Din clipă în clipă urma să se întâmple ceva important. Cel puțin pentru ei. Și ca să nu te mai țin în suspans, o să-ți zic direct: a intrat un convoi întreg. Dacă ar fi fost alte vremuri, ai fi zis că e vreo curte regală, ieșită la plimbare prin împrejurimile palatului. Două matahale la costum impecabil flancau avangarda. La doi pași în urma lor, un tip solid, impozant, între două vârste, cu un chip oarecum nobil, nici nu privea în jur. În spatele lor, încă șase haidamaci, la fel de impecabil îmbrăcați. Toți pășeau cadențat, îndreptându-se spre tejghea. Un spectacol total. Agenția s-a umplut cu trupurile lor imense, nu mai aveai loc să arunci un ac.

Angajata le-a făcut un rezumat al situației, aceeași povestită la telefon. Le-a arătat punga cu bilete. Singurul cu care vorbea era tipul ceva mai scund, dar impozant, care părea conducătorul grupului, motivul

pentru care erau atâtea matahale în jur. Tipul ăsta dădea mereu din cap, semn că știa că va fi chemat, era inevitabil cumva, și că e bine că a fost sunat. A lăudat-o că e o angajată bună. Tipul era un lider desăvârșit, știa să-și motiveze subalternii. Bine, eu habar n-aveam exact ce vorbesc, erau prea departe și șopteau. Cei șase haidamaci din ariergardă au făcut un soi de cordon în jurul meu. Mă studiau. Știau că nici n-aveau ce să bată din mine, și ăsta era un avantaj. Cumva mă puteam simți în siguranță.

— Domnule Vasile Popa.

— Dacă doriți.

— Uite cum stă treaba. Mi-e și jenă să deschid subiectul ăsta, dar poate ați vrea să veniți în biroul meu.

Acum ce era să fac? Ce, tu ai fi refuzat o plimbare cu tot alaiul de girofare? Se pare că agenția nu era un loc bun pentru vărsare de sânge. Dacă mi-era frică? Ce fel de întrebare e asta, făceam pe mine de frică. Dar eram mai degrabă curios decât fricos. Mi se deschideau porți inaccesibile tuturor celorlalți. Mergeam în biroul șefului cel mare (sau măcar a unui șefuleț), unde mi se decidea soarta.

— Și cu alea ce facem? i-am făcut semn spre punga cu bilete.

— Aia poate rămâne aici. Aici ne întoarcem.

— Da, dar…

Oare cât de diletant puteam fi? Îți dai seama că nu le făcusem copii xerox, măcar, în caz că mi s-ar fi furat ori confiscat? Și chiar dacă le-aș fi făcut, cum aș fi demonstrat că existau mai mult de un bilet, multiplicat de mine la infinit, cu ajutorul aparatului? Puteam cel mult arăta ca am câștigat 546 de lei. Ori nu pentru suma asta îmi riscam eu pielea acum. Șeful sau șefulețul mi-a simțit panica, a intuit motivul. Știa că o să-i fie foarte ușor să mă convingă de orice. Să mă facă să renunț la o mare parte din câștig și să tac din gură.

— Puteți să vă luați biletele cu dumneavoastră, dacă nu aveți încredere.

Încredere? Sigur că mă lua peste picior, era în poziția de putere. M-am dus spre tejghea și i-am cerut angajatei punga. S-a uitat spre șef(uleț), care i-a confirmat că mi le poate da. Am ieșit cu tot alaiul din agenție, în formațiune de luptă, și am urcat în mașinile extraordinar de scumpe, de elegante. Șeful mi-a făcut semn spre cea din mijloc, neagră ca smoala, cumplit de frumoasă. N-am nicio chestie specială cu mașinile, cum au mulți, dar aia chiar era o bijuterie de mașină. Îmi venea să-i zic ăluia: dă-mi mașina și poți să păstrezi biletele, nu mă interesează. Haidamacii s-au urcat în celelalte două, la fel de negre, dar de teren. De data asta n-au mai pornit girofarele, ci s-au îndreptat spre ieșirea din oraș. Spre deosebire de mica plimbare făcută la inițiativa lui Sandu, măcar acum vedeam cât de cât prin geamurile fumurii, și nu mă simțeam prizonier total. Știam încotro ne îndreptăm. Într-un cartier elegant de case, mașinile s-au oprit, în dreptul unei vile cochete, deloc mari. Acolo să fie sediul central al casei de pariuri, sau măcar filiala de la noi din oraș?

Șoferul mi-a deschis portiera și mi-a făcut semn spre casă. Haidamacii coborâseră deja. Șeful a coborât și el, imediat în urma mea. Pe drum n-am schimbat prea multe vorbe. Chestii despre vreme. Deși părea clar că mai aplicase procedura asta de câteva ori, era cumva stânjenit. Urma să-mi ceară chestii de care ori îi era rușine, ori se simțea nedemn.

Din holul casei, unde m-am oprit să mă descalț – mi s-a făcut semn că nu-i nevoie, am trecut de o ușă securizată. Șeful a pus mâna pe un senzor și i s-a deschis. Da, acum începea să-mi fie cu adevărat frică. Dincolo de ușă, camera în care am intrat toți părea dintr-un blockbuster SF. Era complet albă, iar pereții păreau văluriți. Fie era vreo formă de izolație fonică, fie izolație termică, n-am idee. Parcă erau de vată. Sus de tot, aproape de tavan, o singură plasmă servea drept decor. Mobilier: o masă de fier, austeră dar mai degrabă elegantă decât dubioasă, și două scaune din același set. Șeful mi-a făcut semn să mă așez. Era o cameră de interogatoriu? De tortură…?

Sau un simplu decor care se voia intimidant? Orice și-ar fi propus, reușiseră. Fusesem dus în punctul în care aș fi fost de acord cu tot.

— Știți cum vine treaba? De fapt, cam înțelegeți cum vine treaba.

— Casa nu pierde niciodată.

— Știți, îmi placeți. Ar fi păcat ca un talent ca dumneavoastră să se piardă.

Vorbea potlogării. Spre deosebire de Sandu, care chiar mă credea viitorul mare tipster al țării și al continentului, el n-avea niciun dubiu că e o fraudă la mijloc, că aflasem, cine știe prin ce metodă, care vor fi rezultatele meciurilor. Asta voia să afle. Mai departe, îl durea undeva de talentul meu, cu siguranță inexistent.

— Când ați descoperit care sunt punctele nevralgice ale casei? Cum ați făcut să mizați cu atâta siguranță sume mari de bani?

Să nu crezi că era cumva interesat. Îl durea la doi metri de organ de toate chestiile astea, pe care nici nu le credea. Știa că sistemul de obținere a profitului practicat de casă era infailibil. Cotele erau, ca regulă, cu 10% mai mici decât riscul real. De exemplu, dacă riscul estimat, real, era de 1 la 3, cota oferită era de 2,70. Diferența până la 3 mergea din oficiu la teșchereaua casei de pariuri. Dar bineînțeles că lucrurile nu se opreau aici. Dat fiind rata mare de lăcomie, calcul prost, impulsivitate, plictis sau prostie pură a pariorilor, de cele mai multe ori profitul trecea chiar de 40%. Cu toate taxele exorbitante ale statului, ei tot făceau avere. Deci nu era nicio eroare de sistem, niciun punct nevralgic. Puteam fi un cititor în stele, care să știe viitorul meciurilor, dar în niciun caz un geniu matematic care să le spargă lor afacerea. Și cum ți-am spus de atâtea ori, nici n-aș fi vrut. Nici măcar acum, când știam sigur că nu o să mai pariez vreodată. Agenția nu era a mea, nici a ta, ci a urmașilor-urmașilor…

Deci tot ce voia era să tragă de timp. Dar de ce? Pe moment mi-a fost frică de posibilitatea ca alt șef, mai mare, urma să apară din clipă în clipă. Că voi fi în

asemenea măsură înconjurat și disproporția de forțe va fi atât de mare la masa negocierii, încât voi rămâne cu nimic. Ce masă a negocierii, te revolți. Aveam biletele, să-mi dea câștigul, nu? Nu. Lucrurile nu sunt niciodată atât de simple în viață, îmi asumasem că nu o să-mi fie deloc ușor să pun mâna pe bani. Suspansul mă omora. Tipul care mă adusese aici, și care, mă lămurisem foarte bine, nu era șeful cel mare, vorbea întruna. Nici nu mai are rost să-ți redau aici ce. Vrute și nevrute, fără niciun sens. Nu propunea nimic, nu oferea vreo soluție, vreo modalitate de plată, vreo eșalonare sau reducere. Nu zicea nimic cu sens, cu miez. De ce nu am dus eu conversația în direcția aia? N-aveam cum, n-aveam dreptul. Tot scenariul era în așa fel construit încât să fiu pus în inferioritate. Nu puteam să schimb lucrurile, n-avea rost să încerc.

28

Și atunci, deschisă de o telecomandă nevăzută, plasma a început să scuipe fotoni în direcția noastră. Un om era legat de un scaun, parcă într-o cameră identică cu a noastră, cel puțin aparent. Chiar dacă avea capul acoperit cu o cagulă, statura îi dezvăluia identitatea. Deci ăsta era motivul pentru care Nicki nu venise în agenție.

— Probabil că acum vă va fi mai ușor să mă ascultați.

— Poate că de data asta chiar vei spune ceva.

— Chiar voi spune, zâmbi el. Treaba e simplă. Faci ce-ți spunem, lași biletele și Nicki pleacă. Domnule „Vasile Popa”.

Sigur că-și permitea să fie sarcastic, avea toate pârghiile. Dacă țineam cu adevărat la Nicki? Nu știu. Ține minte că-mi fusese loial, chiar dacă nu-l plătisem să sară cu bâta la trei haidamaci. Și oricum ai lua-o, era vorba despre bani versus viața unui om. Bine, probabil că nu l-ar fi omorât, dar l-ar fi bătut bine. Dar dacă voiau să mă constrângă, să mă facă să spun orice, de ce n-au răpit-o pe Ilinca? Un fior m-a străbătut. Dacă, din moment în moment, ecranul urma să se înjumătățească, să apară și Ilinca legată de-un scaun, toată vânătă?

— Am tras destul de timp până acum. Să fiu concis: 100.000.

— De lei?

— Am trecut la euro și nu știam? Nu considerați că e de prost gust să vorbim în valută, ca mafioții?

Ha-ha-ha-ha. Tu știi ce greu îmi venea să nu râd din toți rărunchii, apoi să mă ridic și să-i pocnesc una de să se rotească, cu tot riscul pentru mine și pentru Nicki?

— Cum 100.000? Am scos deja aproape 550.000, și voi îmi mai aruncați un chiștoc? Ați făcut calculele, cât am câștigat în total?

— Evident.
— Și atunci de ce țineți să mă jigniți?
— Dumneavoastră de ce țineți să vi se facă plângere penală?
— 5.000.000.
— Parcă am convenit că suntem oameni serioși aici. Negociem serios. De ce mă jigniți cu o sumă așa de mare? E aproape cât câștigul total, plus ce v-am dat deja.
— Dumneavoastră de ce nu știți să citiți ce scrie pe fiecare bilet în parte?
Vezi bine, eram în impas. Dar timpul era cu ei. Păreau dispuși să stea o veșnicie acolo, și să mă țină „oaspete" până stabileam ce era de stabilit. Interlocutorul mi-a făcut semn să mă uit iar spre ecran. Nicki nu mai avea cagula. În schimb, tot chipul îi era tumefiat. Arăta ca Doroftei după câte o victorie de-a lui, când de-abia distingeai care îi era nasul, care buzele, care ochii. Nu pot să zic că am simțit o doză mărită de frică. Mă așteptam să fi fost bătut bine, altfel n-aveau cum să-l lege. În schimb, doza de milă s-a mărit considerabil. Ce să spun, băieții se pricepeau la negociat.
— 3.000.000.
— 300.000.
— 2.000.000
— 500.000.
— 1.500.000
— 750.000.
Vezi bine unde mergeau cifrele. Da, spre un milion. Acolo ne-am oprit, atât se putea fără scandal, bătăi (în plus) și zornăit de cătușe. Dar mai ales, cu imaginea intactă a agenției. Sigur, mă furaseră, și încă rău de tot. Mizaseră pe umanitatea mea, și le-a ieșit. Dacă o răpeau pe Ilinca, scăpau fără să-mi dea nimic. Asta e, nu sunt făcut pentru breasla asta. Decizia să mă retrag era foarte bună.
— Fie 1.000.000. Dar îl lăsați pe Nicki să plece, chiar acum. Și banii în mână.
— De ce insistați, de ce bruscați toată conversația? Mi se pare puțin nepotrivit, scuzați-mă că trebuie să

vă spun. De unde să plătim un milion de lei *cash*?

— Vă privește. Nu plec fără ei, și fără Nicki.

Intuisem bine că Nicki era în aceeași clădire. N-au trecut 10 minute și Păr-Mărunt venea de unul singur, pe propriile picioare, spre camera de negociere. Tușea și abia pășea. Părea o umbră de om.

— Cred că nu e nevoie de violențe în plus. Ar fi păcat să mă atacați în vreun fel, zise șefulețul.

Dar Nicki, vezi bine, n-avea nici dispoziția, nici posibilitatea de a ataca pe cineva. Avea nevoie de zile întregi de somn și supă de pui cu paiul.

— Banii. Vă rog.

S-au tot fâstâcit și tot încercau să o dea la întors. Era o sumă cu adevărat mare, dar fără îndoială că aveau seifuri, rezerve semnificative. Și fără îndoială că-și propuseseră să negocieze până la suma respectivă, niciun leu în plus. O aveau deja pregătită.

Unul dintre haidamacii care formaseră escorta până la vilă a intrat în camera de negociere, cu o valiză. Da, exact cum vezi în filmele cu gangsteri. Valiza aia neagră, cu mâner subțire, fin, și cu margini argintii. Fără cod. Nimeni nu se străduie să-i pună vreun cod de securitate. Ai sau n-ai valiza. Despre asta e vorba, ce naiba.

— E un milion în cap, domnule Vasile Popa. Desigur, nu vă cheamă așa. Uite, asta n-am apucat să vorbim. V-am fi recunoscători să nu vă dezvăluiți adevărata identitate. Chiar ne-am bucurat când v-ați semnat cu nume fals. Și, foarte important, să nu vă lăudați nimănui cu sursa banilor dumneavoastră. Desigur, biletele rămân la mine.

Am luat valiza și am dat să ne ridicăm. Nicki s-a ridicat cu greu din scaun, apoi l-a privit cu dispreț pe șefuleț și l-a scuipat, mai mult cu sânge și chiar cu resturi dintr-o măsea. Costumul scump, impecabil al șefulețului a fost lovit în plin, făcut praf, dar n-a protestat. Poate calculase, în prețul negocierii, și costumul. Chiar când să ieșim, plasma a glăsuit.

— Numai puțin, domnilor.

Ne-am întors, cu greutate și mirare. Era un chip blurat, cu o voce distorsionată, pe un fundal azuriu.

Să fi fost chiar Big Brother însuși?

— Cred că e de la sine înțeles că nu veți mai călca vreodată în vreo agenție care-mi aparține. Dar vreau să mă conving că v-ați prins.

Pe mine nu mă afecta deloc știrea, dar am tras cu coada ochiului la Nicki. Părea relativ în regulă. Avea, pe moment, probleme mai importante de remediat.

— Și o ultimă chestiune. Dacă totuși o veți face, nu va mai exista vreo masă de negociere, doar un pat pe care să vi se alungească membrele. Cred că știți despre ce e vorba, nu e necesar să fiu mai explicit. Sper să nu mă considerați vreo bestie crudă, om sunt, și nimic din ce e omenesc nu mi-e străin. Inclusiv cruzimea și apetența pentru risc. Dar am vorbit destul, v-am plictisit. Mergeți și fiți recunoscători casei, agenției. O zi bună.

Pe șefuleț nici nu l-am mai privit, ca pe un om mic și insignifiant ce era. Îl sprijineam pe Nicki, pe cât puteam, ieșind în stradă. Se pare că făcuse toate eforturile să stea pe propriile picioare în fața torționarilor. Acum, nu mai avea pentru cine să se țină tare. L-am ajutat să se așeze pe bordură, în fața vilei. Eram acum doar noi doi, și valiza. O imagine care evocă foarte bine societatea de consum. Un duo nefiresc, o prietenie improbabilă, o loialitate reciprocă dincolo de orice așteptări. Care era catalizatorul? Nu, nu valiza, ci rezerva aia de umanitate pe care o găsești în fața absurdului. Am sunat să chem un taxi. În două-trei minute, mi s-a comunicat. Două-trei minute pot schimba soarta unei bătălii, destinul unui om, pot aduce gloria sau ruina unui imperiu. De data asta, au fost două-trei minute golite de conținut, suspendate în timp. Mă uitam la valiză și la Nicki. Erau cele două expresii ale succesului meu. Reușita și sacrificiul. Pe corpul meu și pe conștiința mea nu se vedea nicio urmă. Eram un om liber și relativ bogat. Trebuia doar să nu fac vreo gafă.

Dacă i-am dat vreun ban lui Nicki? Ar fi meritat suta aia de mii. Nu din vina lui a lipsit. Măcar o mică sumă pentru bună-credință tot ar fi trebuit să-i dau.

Am deschis valiza și am scos un teanc de bancnote cu Eminescu. I le-am băgat în buzunarul de la blugi.

— Ăștia-s banii pentru vânătăi, sau cum?

— Vrei mai mult?

— Nu. Nici pe ăștia nu vreau să-i mai văd.

— Ia-i, totuși. Ai nevoie de ei.

N-a mai protestat. A sosit taxiul și ne-am urcat neatenți, grăbiți. De multe ori hazardul are anumite reguli, pe care cei mai talibani dintre noi preferăm să le strângem sub umbrela unui termen cu totul nepotrivit, lipsit de conținut: destin. Ai urmărit cu atenție ce ți-am spus până acum, așa că, inteligent fiind, nu trebuie să-ți spun eu cine conducea taxiul.

— Pupa-v-aș, că frumoși mai sunteți. Ca scoși din cutie.

Nicki doar dădu din mână a lehamite. Nu mai avea chef de incidente. Voia doar să ajungă acasă, să facă un duș, să se acopere cu spirt și să doarmă neîntors vreo două zile.

— Știi ce m-am gândit eu? Dacă tot aduci atâta nenorocire la toți ăia pe care-i cunoști, ai face foarte bine să nu mai ieși din casă. Ce zic eu din casă, să te legi de pat. În agenție oricum ai promis că nu mai calci. Măcar te ții de cuvânt, da?

Mă privea de data asta nu amenințător, ci foarte serios, de parcă era un părinte ce-și certa copilul. Sigur, Lițuș nu o să aibă vreodată copii, cu excepția cazului în care se îmbată atât de tare, încât confundă un rocker cu o femeie.

— N-am dispoziție de morală, mă crezi? Am promis, mă țin de cuvânt. Pornești odată taxiul ăla, sau ai dat deja drumul la ceas și nu ne duci nicăieri. Nu te plătim de psiholog.

— Bădăran ai fost, bădăran rămâi. Unde stă ăsta?

— Nu departe de mine. Lalelelor.

A pornit atât de lent, încât am crezut că e doar gravitația care-și face treaba (strada era în ușoară pantă descendentă). Cred că a făcut mai bine de 20 de minute până la Nicki acasă. Din instinct și obișnuința zgârceniei, m-am uitat dacă a dat drumul la ceas. Nu dăduse. Lițuș cred că practica taximetria

la fel cum paria: din pură plăcere. Dar atunci din ce trăia? Cine știe ce activitate ilegală, nocturnă sau obscură, desfășura. Poate că era milionară și așa se distra ea, plimbând diverși indivizi prin tot orașul. Poate că-i făcea pe toți să vorbească, să-și spună păsul. Se știe că taximetriștii cunosc tot ce mișcă printr-un oraș. Lițuș o fi fost mama tuturor taximetriștilor, în domeniul ăsta.

M-a ajutat să-l sprijin pe Nicki și să-l duc pe scări, cele două etaje. Era al naibii de dificil. Muntele de om de-abia pășea, părea să aibă o grămadă de leziuni.

— Hai, mă, la spital.

— Nu mă duc, lasă-mă în pace.

— Ascultă ce zice băiatu', te duc la spital.

— Somn. Vreau doar să dorm. Vă rog.

L-am cărat până sus, l-am spălat pe față, în timp ce Lițuș încerca să-l sprijine de perete. Părea o veveriță alarmată care se străduia să împingă un zimbru. Dar n-aveam nimic de obiectat, Lițuș părea să aibă mușchi de oțel, și o voință comparabilă. Leziunile lui Nicki nu erau grave, cel puțin cele de la față. De coastele rupte nu puteam ști mare lucru. Se vedea că-l bătuseră profesioniști. Avea nasul și arcada dreaptă sparte, pometele fisurat și mandibula ușor deplasată. Îl bătuseră în așa fel, încât să-l doară ca naiba, dar să nu-l schilodească. Nimic irecuperabil, trebuia doar cusut un pic. La cum îl știam pe Nicki, probabil că ar fi luat un gât sănătos de tărie și ar fi făcut totul singur, în fața oglinzii. L-am trântit apoi, cu infinit efort, pe pat. Adormise, sau leșinase, nu ne puteam da seama. Am deschis valiza și i-am mai lăsat un teanc de bancnote pe noptieră.

— Nu ești tu băiat rău, de felul tău.

— Ia și tu unul, pentru devotament.

— Dă-te, mă, de-aici! Ce, am eu nevoie de banii tăi murdari? N-ai decât să ți-i bagi în…!

S-a oprit înainte să pronunțe cuvântul respectiv, habar n-am de ce. Nu din dorința de a evita obscenitatea. Nu. Mai degrabă credea că un

asemenea cuvânt nu-i suficient de dur pentru ce voia ea să-mi transmită.

— Măcar mă duci și pe mine acasă?

Se vedea de la o poștă că nu mă plăcea. Dar în același timp, parcă avea un cult al datoriei. Parcă se născuse să servească sfânta cauză a taximetriei. Dacă avea un client, oricât de năstrușnic, cu o cursă oricât de scurtă sau de interminabilă, codul deontologic o împiedica să refuze. Așa că m-a dus și pe mine până acasă, fără să pornească taxatorul, și, deosebit de important, fără să mai spună nimic. Am coborât triumfal din mașină. Eram un tânăr cu o valiză plină cu bani. Trebuia să împărtășesc cuiva din bucuria asta, și ghici cui?

Prima dată am sunat-o, să verific dacă era acasă. Mi-a dat ocupat. Poate că era la baie, dar cine merge cu telefonul acolo? Sau poate era ieșită să cumpere ceva, și era angrenată în cerut informații și primit răspunsuri cu vânzătoarea. Mintea îmi scornea ipoteze inutile și ridica întrebări stupide. Eram surescitat. Am urcat scările în fugă și am sunat la ușă. Nimic. Mi-am căutat cheile și am intrat.

29

— Draga mea…

Nu era. Probabil era ieșită. Am intrat să fac un duș. Mă simțeam mizerabil. Strict din punct de vedere fizic. Era o căldură groaznică și alergasem toată ziua. Dacă simțeam vreun regret pentru ce făcusem, dacă mă simțeam vinovat sau murdar în sensul ăsta? Pentru ce? Am revenit în cameră, curat și mândru. Prinsesem norocul de-un picior și am reușit să nu-i dau drumul. Făcusem bani de pe urma unui mort. Sigur, e reprobabil. Dar răul fusese făcut. Foile alea ar fi putrezit fără mine. Oportunități nebănuite s-ar fi stins. În lumea asta a infinitelor posibilități, o vână de aur ar fi rămas pe veci îngropată. Întrupam toate idealurile puștimii din cartier. Când era Nicki mic, voia să ajungă milionar. Când eram noi mici, voiam să ajungem măcar ca Nicki. Înalți, puternici, hotărâți. Eu am ajuns milionar. Puteam fi mulțumit, nimic de zis.

Am deschis ușile dulapului, să-mi iau un tricou curat. Atunci am observat, pe birou, peticul de hârtie, scris pe ambele părți, care a declanșat toată povestea asta, toată mărturia kilometrică. Singurul motiv pentru care-ți spun toate astea e aici. Ți-l transcriu exact așa cum mi l-a lăsat:

Dragul meu,

Mă podidesc lacrimile de câte ori încerc să încep o frază. Toată dimineața m-am gândit cum să fac să-ți spun, cum să mă adun. Sunt unele momente în viață în care trebuie să iei decizii nu doar neplăcute, ci de-a dreptul îngrozitoare.

Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut. O să zici că e o prostie clișeică, genul ăla de romantism siropos. Poate că sunt mai firavă, mai naivă, dar am știut de la început că ești potrivit pentru mine. Nu suflete-pereche sau alte prostii, deși cândva poate

credeam și în asta. Am văzut omul bun din tine pentru că am văzut dincolo de tot. Te-am iubit cu toată inima nu pentru că te-am crezut alt om, ci pentru că am văzut omul din tine.

Au fost momente minunate când nu puteam vedea viața mea fără tine. Te-am întrebat dacă ai putea concepe cum ar fi să trăiești fără mine. Ai spus „nu știu” și am suferit ca un câine câteva zile. Ei bine, eu nici acum nu știu ce-aș face fără tine. N-am nici cea mai mică idee. Plec în beznă, singură.

Nu ți-am cerut să mă duci nicăieri, nu am vrut nicio clipă excursii scumpe. Mă simțeam bine cu puținul pe care-l aveam. Cu garsoniera închiriată în care stăteam. Am aterizat acolo, pe o planetă diferită. Lumina era diferită, aerul era diferit. Din păcate, și tu erai diferit. Ai început să mă ignori, să te afunzi în pariuri. În săptămâna aia de vis ai găsit timp să găsești probabil singura agenție de pe insulă, dar abia ai avut timp de mine.

Am înțeles că nu știi să te comporți cu o femeie. Dar am pus asta pe seama lipsei de experiență, nu pe a indiferenței. Tu nu mă iubeai, nici la început, nici pe parcurs. Nici măcar acum, când citești ce-ți scriu, nu simți ceva pentru mine. Ba da, poate. Poate obișnuință și regretul că ai pierdut pe cineva care te susținea necondiționat. Te susțineam chiar și când petreceai mai mult timp în agenție decât la școală sau acasă. Nu ți-am pus întrebări, te-am ajutat, chiar și când ai început să ai de-a face cu Sandu. Dar toate lucrurile au o limită, la fel cum au un început. Aș fi putut să mă obișnuiesc până și cu ideea că ești un infractor, după cum reiese din tot ce faci, dar cu indiferența niciodată.

Merit mai mult și pot primi mai mult. Pot găsi un bărbat care să mă iubească. Un bărbat care să mă pună pe primul loc în topul preocupărilor. Un bărbat care, chiar dacă nu-mi poate oferi excursii exotice, mă prețuiește ca pe ochii din cap. Tu nu ești un asemenea bărbat. La un moment dat am simțit cum încerci, cum faci tot posibilul, dar se vedea cum te chinui fără sens. Poate că ai o lipsă, o deficiență. Îți

lipsesc niște corzi ale sufletului, la care iubirea nu poate cânta.

Ți-am cerut să nu mai pariezi. Mi-ai promis că nu o să o mai faci. Ți-ai dat cuvântul. Și totuși, de câteva zile abia mai treci pe acasă. Am crezut că ai probleme în familie, dar mi-am dat seama că nu era vorba de așa ceva. Discreția ta se lega de frică. De frica de a fi prins. Ți-aș fi iertat până și faptele ilegale, te-aș fi vizitat și la pușcărie, doar să mă fi iubit. Măcar pe sfert cum te-am iubit, și cum încă te iubesc eu.

Nu mă căuta. O să încerc să plec din țară, măcar pentru o vreme, măcar până începe școala. Să nu mă cauți nici la școală, o să depun cerere de transfer. O să-mi schimb și numărul de telefon, dacă insiști să mă găsești. Mi-am luat toate obiectele mele, chiar și hainele, mare parte din ele. O să trimit pe cineva să le aducă zilele viitoare, dacă ești de acord. Te rog să nu-l ataci și să nu-l înjuri, nu e nimic din ce crezi, nu am pe nimeni. Și o lungă perioadă, nu o să am pe nimeni. Mi-am pierdut încrederea în bărbați.

Iubirea nu e un joc de noroc, în care stabilești de la început miza și regulile jocului, după care te lași pradă sorții. E mai degrabă un dans, în care fiecare pas presupune efort și atenție din ambele părți. Nu te învinovățesc și te rog să nu fii prea dur cu tine. Nu-ți pot cere să mă iubești, cum nu pot cere unui surd să audă. Sper să fim fericiți de acum încolo. Merităm asta, amândoi.

Cu drag,
Ilinca

Citind bucata de hârtie, am fost mai degrabă scârbit. Doar atât a înțeles ea din toată relația asta. Că pariurile sportive sunt jocuri de noroc. Ce tâmpenie, câtă superficialitate! Pariurile nu țin niciodată de noroc. Niciodată. Nu o fi știință exactă, dar n-are nici cea mai mică legătură cu șansa, ci doar cu lipsa ei. Dacă ești om cu capul pe umeri, nu pierzi la pariuri pentru că n-ai avut șansă, ci pentru că ai avut

ghinion. Da, Ilinca, exact. Ghinion. Și uite că ghinionul nu m-a urmărit până acum. Nu mi-a ieșit în cale, ca un buștean căzut în mijlocul șoselei. Ba chiar, contrar tuturor așteptărilor, am știut când și cum să mă opresc. La naiba, m-am oprit. Am o valiză de bani. Avem o valiză de bani!

Îți urlu ție, pentru că nu-i mai pot urla ei. Cum puteam fi împreună, dacă ea nu pricepuse nimic. Nimic din ce-mi plăcea, nimic din hobby-ul meu, dacă vrei, așa cum mă întrebase la prima întâlnire ce preocupări am. Uite, asta. Asta e singura mea preocupare. Asta era singura mea plăcere. Am decis să renunț la ea pentru tine, insensibilă ingrată, și tu ce faci? Mă părăsești.

În primele momente, spumegam. Încercam să mă liniștesc, să mă relaxez. Îmi spuneam că toată tevatura asta nu merita o ceapă degerată. Avea să se trezească la realitate, să-și dea seama că mă iubește. Că o iubesc, în definitiv. Că ne mergea bine împreună. Că urma să-mi petrec toată viața alături de ea. Și, într-un anume sens, nu doar că eram decis în sensul ăsta, dar chiar așa am și făcut. Cel puțin din perspectiva mea, toată fericirea, care până atunci doar bătuse la ușa mea, fără să o las să intre, putea foarte bine să nu mă mai cunoască niciodată. Fără Ilinca, viața e pustiu.

Probabil găsești tot zbuciumul ăsta de prost-gust. Cine știe, poate că-l găsești chiar amuzant. Din exterior, așa se vede. Un om părăsit e demn de milă. O relație distrusă nu e decât un subiect patetic de melodramă. Nimic serios. Nimic care să reziste în fața marilor cataclisme ale umanității. Ce e un om părăsit în fața milioanelor de nevinovaţi, împușcați sau înfometați de regimurile dictatoriale? Nici măcar pentru statistică nu contam. Nu există nicăieri registre ale celor abandonați, ale celor trădați.

30

Ilinca nu-mi dăduse dreptul la replică. Nu te desparți de cineva printr-un bilet, la fel cum nu te desparți printr-un mail sau printr-un sms. M-a descris ca pe un ticălos insensibil. Poate că așa mă văd prin ochii ei. Pe tine nu îndrăznesc să te întreb cum mă consideri. M-ai urmărit până aici și-ți mulțumesc că m-ai ascultat. Însemni mai mult pentru toată povestea asta decât îndrăznești să crezi.

Am încercat să mă scutur. Crede-mă că am încercat. Sunt deja trei ore de când stau ca o legumă, în bucătărie, și mă uit pe geam. Nu ai ce vedea, crede-mă. E seară și au mai rămas pe stradă doar niște puștani care bat mingea. Niciunul dintre ei nu va ajunge titular la o echipă de top. Probabil niciunul nu va ajunge măcar la o echipă de liga a treia. Nimic nu funcționează. Mai aveam o sticlă de vin pe undeva, dar n-am mai găsit-o. Poate că a plecat Ilinca cu tot cu ea, și stă în fața blocului, să o bea de una singură. Nu. Tirbușonul e încă aici, în sertar. Alcoolul n-ar fi ajutat la nimic. Am nevoie de o minte curată, albă, imaculată. O minte trează, mai întâi de toate. Ai observat cum, atunci când încerci să nu te gândești la nimic, îți dai seama cât de ușor e totul? Cât de plină de tâmpenii, și totuși goală, îți era mintea? Parcă în interiorul țestei ar fi o cameră spațioasă, cu un singur corp de mobilă într-un colț, și-n rest haine răsfirate pe podea. Imediat le poți aranja înapoi, le poți pune în dulap, să rămâi să înduri vidul. Călugărilor precis le e atât de greu să mediteze. Au de mutat corpuri întregi de mobilă, ca să aibă loc să stea în picioare, în interiorul propriei minți. Cât zgomot pentru nimic, ce tristă inutilitate.

Deja nu mă mai gândesc la ea, nu mă mai strofoc pentru ideea de noi. Ce-a fost, a fost. Poate că într-adevăr sunt incapabil să interacționez, pe durate rezonabile, cu o ființă umană. Cea mai bună dovadă

ești tu. Dacă am avut răbdare să debitez toate astea, înseamnă că am un handicap, destul de sever.

Poate că acum ar fi fost momentul potrivit să mă apuc de băut, ori de fumat. Ori de luat droguri. Cel puțin fumatul nu mi-ar fi tulburat mintea. E foarte important să rămân treaz, să rămân stăpân pe mine, în clipele astea. Dar n-aveam niciun pachet de țigări în casă. Și niciun motiv să cobor să-mi cumpăr. Mai înainte am verificat valiza. Era tot acolo, lipseau doar două teancuri din ea. Era expresia cea mai bună a vieții mele. Puteai înghesui tot ce trăisem într-un geamantan, ori chiar într-o geantă de mână. Și consistența ar fi fost aceeași: de hârtie, sau de plastic oarecare, cu câteva elemente de siguranță. Elementele astea, siguranța, erau nimic altceva decât instinctul de conservare. Dar instinctul ăsta e mai dificil de definit decât ai crede. În ultimă instanță, e doar frică. Teama că o mierlești. Dar și teama asta se duce naibii destul de ușor. Nu suntem animale. Din păcate. Rațiunea e un drog inimaginabil de puternic. Un mecanism arhaic, capabil să te facă să crezi că ceea ce vezi, ceea ce simți, e real. Mai puternică e teama de a pierde la pariuri. Aia e mai concretă. Simți lipsa banilor din buzunar, chiar imediat. Cu viața e mai dificil. Viața e volatilă. Te trezești că nu o mai ai când… Vezi? E un nonsens. Nu te trezești deloc.

Femeile au avantajul că pot plânge la semnal. Un râu de lacrimi, și le-a trecut. Mai departe va fi mai bine. Eu nu pot face chestia asta, nu pot gândi așa. Mintea mi-e împăienjenită, dar tot pot gândi corect. Și raționamentul e următorul: eșuasem. Da, știu că nu e un raționament, e doar un enunț. Unul mai adevărat ca oricare altul, mai ales că vine de la mine, din sursă sigură. Așa că raționamentul nu trebuie să se formeze, nu trebuie să meargă nicăieri. E suficient să rămână o posibilitate. La fel cum rămăsesem și eu.

Prezentul mă apasă, el mă preocupă. E un prezent etern, ce se derulează cu o viteză amețitoare. Ca un bolid condus de-un om cu mintea tulbure, prezentul

meu urmează să se ciocnească violent cu un copac secular. Eram o valiză. Nimic altceva decât o valiză.

Epilog

Acum intervii tu. Ți-am spus că ești mai important decât crezi. Un discipol pregătit să-și ajute maestrul pe ultimul drum. Ești pregătit? De fapt, nu mă interesează. La fel de bine cum consider că ai priceput tot ce ar fi de priceput. E simplu. Nu, nu trebuie să-mi pregătești ștreangul. Chiar în timp ce-ți aștern aici în pagină ultimele gânduri, sfaturi și indicații, am făcut și ce era necesar pentru plecare. Dacă o văd sau nu ca pe o plecare, și nu ca pe un sfârșit? Nu știu, m-aș contrazice, aș părea ridicol să vorbesc cu convingere pe tema asta. N-aș paria. Mă crezi că n-aș avea tupeul să pun vreo miză, cât de ridicolă, pe treaba asta? Exact, nici măcar valiza. Nici măcar o ceapă degerată. Fie ce-o fi.

Mă recunosc înfrânt. În viață, ca om decent, trebuie să știi când ai pierdut. Am pierdut șansa de a fi fericit ca orice om de pe stradă, într-o existență familială călduță, poate cu niște copii, cândva. Nu, nu toate femeile sunt la fel, și chiar dacă aș avea toată viața în față, tot timpul să apară o alta, mi-am pierdut credința în ideea asta, atât cât am avut. Un om fără credință în ceva e nimic. Am pierdut și șansa adrenalinei, și asta încă de la găsirea foilor. Mai rămânea doar agenția. Locul ăla cald, frumos, în care ne aveam ca frații. Solidaritatea, omenia. S-a dus și asta. Nu puteam fi nici om normal, nici erou. Nici fierbinte, nici rece. Cu călduț nu mă pot împăca, la fel cum nici tu nu poți, simt asta.

Așa că pentru tine am ceva. Nu, deloc ce ai crede. Valiza am pus-o deoparte. N-au decât să putrezească hârtiile alea la groapa de gunoi, unde precis vor fi ajuns pe când vii tu încoace. Tu trebuie să muncești pentru bani, pentru alții, normal. Trebuie să demonstrezi că ești un discipol demn, care-și va întrece cândva maestrul. Nu am timp pentru coloana cu observații, dar sunt convins că te descurci. Vorba

lungă, viață stearpă? Sau cum era? Ți-am lăsat foile pe hol, sunt făcute pachet, frumos. Nu suna la poliție prea devreme, până nu ești sigur că le-ai luat pe toate. Încep campionatele importante, meciurile cu adevărat interesante. Respectă foile cu sfințenie, sau pune-le pe foc, dar ceva totuși să ții minte. Moartea, spre deosebire de viață, trebuie să aibă întotdeauna un motiv, până și când vine din exterior. Atunci îi dăm noi un sens, ca să nu înnebunim. Când o invităm cu noi la masă, din proprie inițiativă, cu atât mai mult. Și motivul e mereu serios, indiferent cât de ridicol pare. Sfârșitul meu nu e sfârșitul nimănui altcuiva. Ăsta e cel mai dureros gând, argumentul suprem că nu putem câștiga vreodată în fața hazardului: evidența faptului că ceilalți continuă să viețuiască după ce noi nu mai suntem.

Octombrie

1.	2.10.2012 Lorient – Lille Peste 2,5 goluri – Cotă 2,05
2.	3.10.2012 Galatasaray – Kardemir 1 cu handicap (-1) – Cotă 1,95
3.	4.10.2012 Dundee Utd. – Kilmarnock Sub 2,5 goluri – Cotă 1,85
4.	5.10.2012 Sporting Gijon – Ponferradina 1 – Cotă 1,70
5.	6.10.2012 W.B.A. – Chelsea 1X – Cotă 1,74
6.	8.10.2012 Newcastle – Swansea 1 – Cotă 1,90
7.	9.10.2012 Nurnberg – Bayern Munchen Peste 3,5 goluri – Cotă 2,25
8.	10.10.2012 Monchengladblach – Stuttgart 2 – Cotă 2,80
9.	11.10.2012 Hannover – Freiburg 1 – Cotă 2,00
10.	12.10.2012 Juventus – Lazio Ambele marchează – Cotă 1,55
11.	13.10.2012 Osasuna – Malaga 2 – Cotă 2,50
12.	14.10.2012 Barcelona – Zaragoza Peste 3,5 goluri – Cotă 1,55
13.	15.10.2012 PSG – Rennes 1 cu handicap (-1) – Cotă 2,45
14.	17.10.2012 Evian Th.G. – St. Etienne 2 – Cotă 2,20
15.	18.10.2012 Cercle Brugge – Genk 2 – Cotă 2,10

16.	19.10.2012 Slovan Liberec – Viktoria Plzen Peste 2,5 goluri – Cotă 1,70
17.	20.10.2012 Lausanne – Thun 1 – Cotă 2,55
18.	21.10.2012 Zurich – Luzern 1 – Cotă 1,90
19.	22.10.2012 Aris Salonic – Pas Giannina 1 – Cotă 2,20
20.	23.10.2012 Aberdeen – Celtic Peste 2,5 goluri – Cotă 1,80
21.	25.10.2012 Eskisehir – Fenerbahce 2 – Cotă 2,50
22.	26.10.2012 Metalurg Donețk – Dynamo Kiev 1X – Cotă 2,27
23.	27.10.2012 Fulham – Sunderland 1 – Cotă 1,75
24.	29.10.2012 Werder Bremen – Fortuna Dusseldorf Peste 2,5 goluri – Cotă 1,60
25.	30.10.2012 Fiorentina – Atalanta Gol marcat Atalanta – Cotă 1,60
Noiembrie	
1.	1.11.2012 Siena – Pescara Sub 2,5 goluri – Cotă 1,70
2.	2.11.2012 Udinese – Parma 1 – Cotă 2,20
3.	3.11.2012 Getafe – Valladolid 1 – Cotă 2,05
4.	4.11.2012 Sevilla – Betis Ambele marchează – Cotă 1,60
5.	6.11.2012 Lyon – Reims 1 cu handicap (-1) – Cotă 2,10
6.	7.11.2012 Bordeaux – Marseille Peste 2,5 goluri – Cotă 2,20
7.	8.11.2012 Waregem – Standard Liege 2 – Cotă 2,65
8.	9.11.2012 Sigma Olomouc – Jablonec 1 – Cotă 2,05
9.	10.11.2012 Aalborg – Horsens 1 – Cotă 2,30
10.	11.11.2012 Young Boys – St. Gallen Peste 2,5 goluri – Cotă 1,80
11.	12.11.2012 FC Basel – Grasshoppers 1 – Cotă 1,70
12.	13.11.2012 Fredrikstad – Molde 2 – Cotă 3,15
13.	14.11.2012 Honefoss – Rosenborg 2 – Cotă 2,50
14.	16.11.2012 Vitesse – Nijmegen Peste 2,5 goluri – Cotă 1,65
15.	17.11.2012 Lech Poznan – Legia Varșovia Prima repriză sau final 2 – Cotă 1,99
16.	18.11.2012 Anzhi – Rostov 1 cu handicap (-1) – Cotă 1,80

17.	19.11.2012 CSKA Moscova – Amkar Perm Peste 2,5 goluri – Cotă 1,72
18.	21.11.2012 Inverness – Motherwell Sub 2,5 goluri – Cotă 1,95
19.	22.11.2012 Antalya – Beşiktaş X2 – Cotă 1,51
20.	23.11.2012 Karpatyi Lvov – Volyn Lutsk 1 – Cotă 2,25
21.	25.11.2012 West Ham – Stoke Ambele marchează – Cotă 1,70
22.	26.11.2012 Hertha Berlin – St. Pauli 1 – Cotă 1,65
23.	28.11.2012 Real Sociedad – Rayo Vallecano X2 – Cotă 1,90
24.	29.11.2012 Randers – Odense Sub 2,5 goluri – Cotă 1,90
25.	30.11.2012 Krasnodar – Terek Groznyi 2 – Cotă 2,75

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
Epilog

Table of Contents

1	7
2	9
3	14
4	18
5	23
6	29
7	33
8	36
9	41
10	46
11	50
12	55
13	60
14	66
15	73
16	76
17	82
18	87
19	93
20	99
21	104
22	109
23	115
24	120
25	125
26	131
27	136

28	141
29	148
30	152
Epilog	155